

การศึกษาเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ

ปริญญานิพนธ์

ของ

สุชิน บัวงาม

ค.ศ. ๒๕๒๘

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

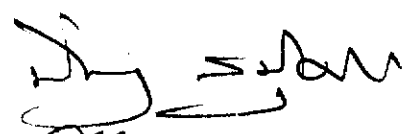
158189

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ประธาน
กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

ประธาน
กรรมการ

กรรมการ

ประกาศศุภการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือและแนะนำอย่างดียิ่ง จาก
รองศาสตราจารย์ ดร. ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์ อาจารย์พิชัย ผดุงรัตน์ อาจารย์ ดร. ธนวรรณ
อิมสมบูรณ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผุสดี ธรรมรักษ์ และอาจารย์ในภาควิชาสุศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร อีกหลายท่าน ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
ไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ยังมีบุคคลอีกหลายท่าน ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ ช่วยเหลือ ตลอดจน
ให้กำลังใจ ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

สุชิน บัวงาม

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	7
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	8
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	8
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	10
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	13
	การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	39
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	57
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	58
	กลุ่มประชากร	58
	กลุ่มตัวอย่าง	58
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	59
	การรวบรวมข้อมูล	63
	การวิเคราะห์ข้อมูล	64
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	68
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	72
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	72
	วิธีดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล	72
	วิเคราะห์เจตคติของนักศึกษาทั้งหมดที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ	73
	เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง	81

เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาและวิชาเอกพลศึกษา ..	82
เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกัน	82
เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีความรู้พื้นฐานแตกต่างกัน	83
เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มารดาอาชีพแตกต่างกัน	85
เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน	87
เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้วิชาพลศึกษา แตกต่างกัน	88
เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีความรู้พื้นฐานแตกต่างกัน	89
เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มารดาอาชีพแตกต่างกัน	89
วิเคราะห์ผลการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา	90
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	92
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	92
กลุ่มตัวอย่าง	93
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	93
การวิเคราะห์ข้อมูล	93
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	94
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า	95
ข้อเสนอแนะ	108
บรรณานุกรม	104
ภาคผนวก	112
บทคัดย่อ	127
ประวัติของผู้วิจัย	132

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงกลุ่มประชากรจำแนกตามวิทยาลัยพลศึกษาและเพศ	58
2	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิทยาลัยพลศึกษาและเพศ	59
3	แสดงเจตคติของนักศึกษาทั้งหมดที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ	74
4	แสดงการเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง	81
5	แสดงการเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาวิชาเอกสุศึกษาและ วิชาเอกพลศึกษา	82
6	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่าง เจตคติของนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิม มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ 6 อาชีวศึกษา และประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา	83
7	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติ ของนักศึกษาที่บิดามีอาชีพแตกต่างกัน (10 กลุ่ม)	84
8	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่าง เจตคติของนักศึกษาที่บิดามีอาชีพแตกต่างกัน (5 กลุ่ม)	85
9	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติ ของนักศึกษาที่มารดา มีอาชีพแตกต่างกัน (9 กลุ่ม)	86
10	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติ ของนักศึกษาที่มารดา มีอาชีพแตกต่างกัน (5 กลุ่ม)	87
11	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติ ของนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน	87
12	แสดงการเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่เคยเรียนและไม่เคยเรียน วิชาเพศศึกษา ในวิทยาลัยพลศึกษา	88
13	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่าง เจตคติของนักศึกษาที่บิดามีการศึกษาแตกต่างกัน	89

14	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่าง เจตคติของนักศึกษาที่มารดาที่มีการศึกษาแตกต่างกัน	90
15	แสดงผลการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา	91

บทนำ

ภูมิหลัง

เจตคติและการวางตนเกี่ยวกับเพศของคนไทยในยุคปัจจุบัน เมื่อเทียบกับคนไทยในยุค 20 - 30 ปีก่อน แตกต่างกันค่อนข้างมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอารยธรรมตะวันตก เข้ามามีอิทธิพลต่อสังคมไทย ทำให้คนไทยมีการแสดงออกทางเพศอย่างเสรีมากขึ้น ปัญหาเศรษฐกิจและการเมืองก็มีส่วนทำให้เกิดความเสื่อมทางเพศในสังคมไทย เช่น มีสถานเริงรมย์เกิดขึ้นมากมายโดยเฉพาะในเมืองหลวงและเมืองใหญ่ ๆ หญิงโสเภณีก็มีมากจนถึงขนาดส่งเป็นสินค้าออกและการบริการทางเพศกลายเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวต่างชาติ ยิ่งกว่าศิลปะวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามประจำชาติเสียอีก

อย่างไรก็ตาม แม้สังคมไทยจะมีอิสระเสรีในเรื่องเพศมากขึ้น แต่คนไทยส่วนใหญ่มิยังมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศน้อยและมีความเชื่อผิด ๆ อยู่มาก ปัญหาทางเพศที่เกิดขึ้นจากความไม่รู้หรือเกิดจากความเข้าใจผิดบางอย่าง พบได้บ่อยสำหรับแพทย์หรือผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันแก้ไขปัญหานี้ (เอนก อารีพรรค และ สุวัฒนา อารีพรรค 2525 : 17 - 18)

ปัญหาทางเพศในสังคมที่สำคัญเช่น

ปัญหากามโรค จากรายงานสถิติจำนวนผู้ป่วยที่ได้รับการรักษากามโรค จำแนกตามกลุ่มอาชีพ ในปีงบประมาณ 2525 - 2526 มีดังนี้

อาชีพ	ปี 2525	ปี 2526
อาชีพพิเศษ	57,408	72,084
รับจ้าง	57,074	72,653
นักเรียน นักศึกษา	33,245	37,484
เกษตรกรรม	30,566	35,751
รับราชการ	27,704	31,172
งานบ้าน	23,649	25,554

อาชีพ	ปี 2525	ปี 2526
ค้าขาย ธุรกิจ	17,315	20,150
กรรมกร	10,778	10,355
รัฐวิสาหกิจ	4,330	5,553
อื่น ๆ	3,820	4,718
รวม	287,638	340,614

(แหล่งที่มา : กองการโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข)

จากสถิตินี้แสดงให้เห็นว่า จำนวนผู้ป่วยการโรคในปี 2526 สูงกว่าปี 2525 ถึง 52,976 ราย ที่น่าสังเกต คือ มีนักเรียน นักศึกษาป่วยเป็นการโรคมากเป็นอันดับ 3 ของจำนวนอาชีพ 11 กลุ่มอาชีพของประชากรไทยและมีจำนวนเพิ่มขึ้นปีละกว่า 4,000 ราย แต่สภาพที่เป็นจริงยังมีสถานพยาบาลเอกชนที่รับรักษาผู้ป่วยการโรคอีกหลายแห่ง ซึ่งไม่ได้บันทึกสถิติจำนวนผู้ป่วยการโรคไว้ ถ้ามีสถิติจำนวนผู้ป่วยการโรคต้องสูงกว่านี้มากมาย ยิ่งถ้ามีการรวบรวมสถิติผู้ป่วยการโรคที่ซื้อยารักษาตัวเองโดยไม่มีใบสั่งแพทย์ สถิติจำนวนผู้ป่วยการโรคที่แท้จริงคงเป็นตัวเลขที่น่าตกใจมาก

ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ ดังเช่น สถิติคดีความผิดเกี่ยวกับความผิดเรื่องเพศทั่วราชอาณาจักรในรอบ 6 ปี ของกองวิจัยและวางแผน กรมตำรวจ สรุปได้ดังนี้

พ.ศ. 2521	มีจำนวนคดี	5,292	คดี
พ.ศ. 2522	มีจำนวนคดี	4,970	คดี
พ.ศ. 2523	มีจำนวนคดี	5,188	คดี
พ.ศ. 2524	มีจำนวนคดี	5,140	คดี
พ.ศ. 2525	มีจำนวนคดี	5,268	คดี
พ.ศ. 2526	มีจำนวนคดี	5,475	คดี

(แหล่งที่มา : กองวิจัยและวางแผน กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย)

จากสถิตินี้แสดงให้เห็นว่า มีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศแต่ละปีมาแล้วว่ามีจำนวนไม่น้อยเลย

ปัญหาการลักลอบทำแท้ง มีการทำแท้งอย่างผิดกฎหมายกันอย่างกว้างขวาง ปีหนึ่ง ๆ มีผู้กระทำความผิดเป็นจำนวนมากจนยากที่จะประมาณได้ว่า มีมากเพียงใด และจากการศึกษาของคณะกรรมการวางแผนครอบครัวที่ทำไว้เมื่อปี พ.ศ. 2521 พบว่า ปีหนึ่ง ๆ มีผู้ทำแท้งโดยผิดกฎหมายประมาณ 2 - 8 แสนราย (เอนก อารีพรรค และ สุวัทนา อารีพรรค 2525 : 311)

ปัญหาความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน ปัจจุบันสถิติพ่อบุชชิ่งลูกและสถิติข่มขืนเด็กเกิดขึ้นแต่ละปีกว่า 2 แสนราย ซึ่งเป็นสถิติที่สูงพอ ๆ กับสหรัฐอเมริกาและขณะนี้ปัญหาความรุนแรงทางเพศที่มีต่อเด็กในสังคมไทยมีมากขึ้นทุกที การกระทำดังกล่าวมิใช่เฉพาะการข่มขืนเด็กอย่างเดียว แต่หมายถึงการกระทำลามกอนาจารกับเด็กในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนใหญ่ไม่มีการแจ้งความเพราะความอับอายและความไม่รู้ (มติชน 8 กรกฎาคม 2527 : 1, 16)

นอกจากนี้ยังมีปัญหาทางเพศอื่น ๆ เช่น ปัญหาโสเภณี ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาการร่วมเพศ ปัญหาความเข้าใจและความเชื่อที่ผิด ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงาน รวมถึงปัญหาการเรียนการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน เป็นต้น

อาจกล่าวได้ว่าปัญหาทางเพศเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งควรป้องกันแก้ไขอย่างรีบด่วนโดยใช้มาตรการต่าง ๆ เช่น มาตรการทางด้านกฎหมาย มาตรการทางด้านการศึกษา เป็นต้น

เกี่ยวกับการให้ความรู้เรื่องเพศนั้น นายขุนทอง ภูผิวนเคื่อน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (บ้านเมือง 7 สิงหาคม 2526 : 7) ให้ความเห็นว่าควรมีการจัดหลักสูตรความรู้เรื่องเพศในโรงเรียนอย่างถูกต้องได้แล้ว เพราะว่าการปล่อยให้เด็กเรียนรู้เองก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี อย่างไรก็ตามต้องมีการวิเคราะห์วิจัยถึงผลดีผลเสียของการสอนวิชานี้ในโรงเรียนด้วย เนื่องจากพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมไทยมีลักษณะเฉพาะการที่จะให้มีการเรียนรู้อย่างบางประเทศอาจจะทำไม่ได้ ทั้งนี้ควรสร้างความรู้สึกที่ถูกต้องให้กับประชาชน มิฉะนั้นอาจเกิดความไม่เข้าใจและเกิดความเสียหายได้ เนื่องจากเจตคติของสังคมไทยถูกปลูกฝังกันมานานว่า "เด็กไม่ควรเรียนรู้เรื่องเพศ" นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับ ครูผู้สอนไม่มีความรู้ที่แท้จริง ถ้าสอนอย่างผิด ๆ ถูก ๆ จะสร้างปัญหาแก่นักเรียนได้

ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (มติชน 23 สิงหาคม 2525 : 10) กล่าวสนับสนุนไว้ว่าวิชาความรู้เรื่องเพศได้ถูกมองข้ามมานานแล้ว เนื่องจากผู้ใหญ่ขาดความเข้าใจเรื่องเพศที่ถูกต้อง มีทัศนะว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องน่าละอาย ลามก สกปรก และไม่สมควรให้เด็กเรียนรู้ จึงทำให้เด็กต้องลักลอบศึกษากันเอง ซึ่งเป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงและจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมที่ผิดในเรื่องเพศให้ถูกต้องโดยมีการเรียนวิชาความรู้เรื่องเพศ

ชัยวัฒน์ ปัญญพงษ์ (ชัยวัฒน์ ปัญญพงษ์ 2525 : 19) ก็ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจุบันนักเรียนหรือแม้แต่คนงานที่กำลังศึกษาในหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ นิยมหาข่าวสารความรู้เรื่องเพศจากสิ่งตีพิมพ์ทั้งหลายรวมทั้งหนังสือ เจริญมย์ และภาพยนตร์ สำหรับครู อาจารย์ และผู้ปกครองนั้น นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญไว้ในลำดับหลัง ๆ ดังนั้น จึงถึงเวลาที่น่าจะจัดให้มีการสอนความรู้เรื่องเพศอย่างเป็นระบบ และมีขอบข่ายเนื้อหาที่ครอบคลุมอย่างน้อย 4 แขนง วิชาใหญ่ ๆ คือ ด้านชีววิทยา ด้านการแพทย์และสุขวิทยา ด้านจิตวิทยาและด้านสังคมวิทยาและวัฒนธรรม ทั้งนี้เพื่อช่วยให้เยาวชนไทยได้รับความรู้ในเรื่องเพศได้ถูกต้องและมีเนื้อหาสาระกว้างขวางพอสมควรเพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในสังคมของตนให้เหมาะสมกับธรรมชาติทางเพศของตนสืบไป

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเพศนั้นไม่อาจแก้ไขได้แค่ขาดด้วยบทลงโทษของบ้านเมืองแต่ประการเดียว ดังนั้น ครู อาจารย์สมควรที่จะให้ความรู้ด้านเพศศึกษาเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวทางเพศของนักเรียนให้ได้รับการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างถูกต้อง ในเรื่องนี้ ลูคัส (Lucas. 1969 : 31) ได้เสนอเหตุผลว่าการสอนความรู้เรื่องเพศช่วยแก้ไขปัญหาดพฤติกรรมทางเพศได้ เพราะจะเป็นการเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาชีวิตความยุ่งยากสลับซับซ้อนที่เกี่ยวกับร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และปัญหาด้านศีลธรรมจรรยาอีกด้วย

ความรู้เรื่องเพศเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ถึงแม้ตามารดา ผู้ปกครองและครูอาจารย์จะพยายามไม่รับรู้หรือเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องอย่างจริงจัง ในการให้ความรู้ แต่เยาวชนก็ยังคงพยายามศึกษาหาความรู้เรื่องเพศจากแหล่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นไปอย่างไม่มีทิศทาง คือ ปราศจากการควบคุม จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะให้เยาวชนส่วนใหญ่ได้รับความรู้ที่ถูกต้องและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาความรู้เรื่องเพศ เพราะเรื่องเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นเรื่องของ

ธรรมชาติไม่ใช่เรื่องลามกอนาจารหรือควรเป็นความลับ โดยผู้ที่มีหน้าที่ในการให้ความรู้ต่าง ๆ แก่เด็กอันได้แก่ บิดามารดา ผู้ปกครองและครูอาจารย์ ควรจะร่วมมือปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด เพื่อหาทางให้ความรู้เรื่องเพศแก่ลูกหลานของตนอย่างถูกต้อง เหมาะสมกับวัยและสติปัญญาของเด็กแต่ละคน ซึ่งคงดีกว่าปล่อยให้เขาเหล่านั้นหาความรู้เอาเองจากเพื่อนฝูงหรือแหล่งอื่น ๆ ซึ่งหาความรู้อย่างถูกต้องแน่นอนได้ยาก (สรרך ศรีเพ็ญ 2524 : 119)

จากทัศนะของบุคคลต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นท่านผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการด้านความรู้เรื่องเพศพอสรุปได้ว่า แต่ละท่านสนับสนุนให้มีการสอนความรู้เรื่องเพศให้ถูกต้อง เพื่อป้องกันปัญหาทางเพศและเตรียมที่จะใช้ชีวิตในสังคมปัจจุบันได้โดยปราศจากเจตคติและการกระทำที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมในเรื่องเกี่ยวกับเพศ

เกี่ยวกับเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนความรู้เรื่องเพศได้มีผู้วิจัยไว้บ้างแล้วแต่เป็นการวิจัยในระยะเวลาที่เริ่มนำเอาวิชานี้เข้าสู่ระบบโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เช่น การวิจัยของเทพนม เมืองแมน (เทพนม เมืองแมน 2518 : 13) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติของนักเรียนไทยที่มีต่อการสอนเพศศึกษาและประชากรศึกษาในโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียน ร้อยละ 94 ต้องการให้มีการสอนวิชาความรู้เรื่องเพศ ร้อยละ 88 ต้องการให้มีการสอนเกี่ยวกับกามโรคในระดับมัธยมศึกษา เช่นเดียวกับการวิจัยของ นิยม ฉิมตระกูล (นิยม ฉิมตระกูล 2520 : 81) พิเชฐ ศรีวรกุล (พิเชฐ ศรีวรกุล 2518 : 39) สำราญ เพชรจอม (สำราญ เพชรจอม 2518 : 39) และอาภาพร สุขาวงษ์ (อาภาพร สุขาวงษ์ 2520 : 85) ได้วิจัยเกี่ยวกับเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษาและนักเรียนมีความคิดเห็นว่า ครูควรจะเป็นผู้สอนวิชานี้มากที่สุด นอกจากนี้ พิชัย ผดุงรัตน์ (Pichai Padoongrut. 1980 : 14 - 15) ได้วิจัยเกี่ยวกับเจตคติของนิสิตปริญญาตรีปีสุดท้าย วิชาเอกสุขศึกษา ที่มีต่อเพศศึกษา ผลของการวิจัยพบว่านิสิตส่วนใหญ่ยังมีความรู้เรื่องเพศศึกษาไม่เพียงพอ แต่นิสิตส่วนมากมีเจตคติเห็นด้วยกับการเรียนการสอนเพศศึกษาและนิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศมากจะมีเจตคติที่ดีต่อเพศศึกษามากกว่านิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศน้อย

จากการวิจัยข้างต้น ส่วนมากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ทำวิจัยเกี่ยวกับเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อเรื่องเกี่ยวกับเพศเลย ทั้งที่วิทยาลัยพลศึกษาเป็นสถาบันที่ผลิตครูในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) และ (สุขศึกษา) ซึ่งผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรนี้มีแนวโน้มที่จะมีบทบาทอย่างมากในการสอนวิชาสุขศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาและจะต้องสอนวิชาความรู้เรื่องเพศโดยปริยาย เนื่องจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 229 - 236) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 97 - 100) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 155 - 163) ได้บรรจุเนื้อหาที่เกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศไว้ด้วย กล่าวคือในหลักสูตรประถมศึกษาบรรจุไว้ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตและในหลักสูตรมัธยมศึกษาบรรจุไว้ในวิชาสุขศึกษาและวิชาวิทยาศาสตร์

นักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ควรได้รับการปลูกฝังความรู้และเจตคติที่ถูกต้องต่อเรื่องเพศแต่เนิ่น ๆ เพื่อเตรียมตัวไว้สำหรับเหตุการณ์ที่จะพบในวันข้างหน้าเพราะว่าในบางโอกาสเด็กอาจได้รับความรู้ในเรื่องเพศ ซึ่งเป็นแนวคิหรือเจตคติที่ผิดจากแหล่งความรู้อื่นได้ (Frederick H. Kilander. 1970 : 51) และสุชาติ โสมประยูร (สุชาติ โสมประยูร 2518 : 167 - 168) ก็สนับสนุนให้มีการสอนความรู้เรื่องเพศตั้งแต่วัยเด็กโดยได้กล่าวว่าการสอนวิชานี้มีความมุ่งหมายเพื่อต้องการให้เด็กมีความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติและมีความรู้สึกที่ดีในเรื่องเพศ รวมทั้งพฤติกรรมทางเพศที่ดี การสอนความรู้เรื่องเพศนั้นควรจะเริ่มตั้งแต่วัยทารก ต่อเนื่องไปเรื่อยจนถึงวัยรุ่น และการเริ่มต้นสอนแต่เนิ่น ๆ ย่อมจะดีกว่าช้าหรือสายเกินไป

ผู้สอนความรู้เรื่องเพศขณะที่นักเรียนอยู่ในโรงเรียนควรเป็นครูทุกคน (กองแนะแนวการศึกษาและอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการ 2519 : 102) และควรเป็นครูที่ได้รับการฝึกฝนในด้านนี้มาก่อน ทั้งเวลาก่อนสอนและการอบรมระหว่างสอน (ชลิต แนวพนิช 2516 : 26) ผู้วิจัยเห็นด้วยกับข้อเสนอแนะนี้ และมีความคิดว่านักศึกษาวิชาชีพระครูทุกคนควรได้เรียน ความรู้เรื่องเพศเพื่อเตรียมพร้อมที่จะเป็นครูสอนความรู้เรื่องเพศที่ดีในอนาคต

นพพร พานิชสุข (รามคำแหง 2523 : 179) ได้วิจัยพบว่าครูอาจารย์ที่สอนวิชาพลานามัยเหมาะสมที่จะเป็นผู้สอนความรู้เรื่องเพศในโรงเรียนมากกว่าครูอาจารย์อื่น ๆ

ผู้วิจัยมีความเห็นว่านักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาส่วนมากอยู่ในวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งเป็นวัยที่สนใจเรื่องเพศและเพื่อนต่างเพศมากเพราะว่าร่างกายทุกส่วนเจริญเติบโตเต็มที่ตามธรรมชาติมีความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลองเรื่องเพศค่อนข้างมาก เช่นพบว่านักศึกษาชายบางคนป่วยเป็นกามโรค นักศึกษาหญิงบางคนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นักศึกษาบางคนมีความเชื่อและเจตคติที่ผิด ๆ ทางเพศ บางคนทดลองมีความสัมพันธ์ทางเพศกันก่อนเวลาอันสมควร และยังพบว่านักศึกษาบางคนมีการชักถามปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเพศบ่อยครั้งทั้งในและนอกห้องเรียน จึงอาจก่อให้เกิดปัญหาทางเพศได้ง่ายหากขาดความรู้และเจตคติที่ถูกต้องเหมาะสมในเรื่องเพศ

ด้วยเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรศึกษาเกี่ยวกับเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ เพื่อเป็นหนทางหนึ่งที่จะจัดหรือบรรเทาปัญหาทางเพศที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาอันจะเป็นผลสะท้อนก่อให้เกิดเจตคติและค่านิยมที่ถูกต้องเหมาะสม ตลอดจนป้องกันความเสื่อมเสียชื่อเสียงของวิทยาลัยพลศึกษาและเป็นแนวทางในการดำเนินการชีวิตการเป็นครูที่ดีในอนาคตของนักศึกษาด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ โดยแยกตาม เพศ วิชาเอก พื้นฐานความรู้เดิม อาชีพบิดา อาชีพมารดา ภูมิลำเนาเดิม ประสบการณ์ การเรียนวิชาเพศศึกษา การศึกษาของบิดาและการศึกษาของมารดา โดยแยกศึกษาเปรียบเทียบดังนี้คือ

- 2.1 ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง
- 2.2 ระหว่างวิชาเอกสุขศึกษาและวิชาเอกพลศึกษา
- 2.3 ระหว่างผู้ที่มีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกัน

- 2.4 ระหว่างผู้ที่มีความอาชีพแตกต่างกัน
- 2.5 ระหว่างผู้ที่มีการมีความอาชีพแตกต่างกัน
- 2.6 ระหว่างผู้ที่มีภูมิความรู้เดิมแตกต่างกัน
- 2.7 ระหว่างผู้ที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษาและไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา
- 2.8 ระหว่างผู้ที่มีความรู้การศึกษาแตกต่างกัน
- 2.9 ระหว่างผู้ที่มีการมีความรู้การศึกษาแตกต่างกัน

3. เพื่อศึกษาว่านักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศมาจากแหล่งใดบ้าง มากน้อยเพียงใด

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทำให้ทราบถึงแหล่งความรู้เรื่องเพศ และเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศ เพื่อ

1. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนความรู้เรื่องเพศของวิทยาลัยพลศึกษา
2. เป็นแนวทางประกอบการพิจารณาในเรื่องการจัดโครงการแนะแนวในวิทยาลัยพลศึกษา
3. ประกอบการพิจารณาในการสร้างและจัดหลักสูตรความรู้เรื่องเพศของวิทยาลัยพลศึกษา
4. ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบและตระหนักถึงความสำคัญของแหล่งความรู้เรื่องเพศที่นักศึกษาได้รับ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง (วิทยาลัยพลศึกษา) และสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

2. กลุ่มประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร-
วิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง) ทั้งวิชาเอกพลศึกษาและวิชาเอกสุขศึกษา ชั้นปีที่ 2
ภาคปกติ ปีการศึกษา 2527 รวมจำนวนทั้งหมด 6 สถาบัน คือ

- 2.1 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
- 2.2 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
- 2.3 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา
- 2.4 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี
- 2.5 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี
- 2.6 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย

รวมประชากรทั้งหมด 1,793 คน เป็นนักศึกษาชาย 1,408 คน นักศึกษาหญิง 385 คน
นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษา 237 คน นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา 1,556 คน (สำนักงาน
วิทยาลัยพลศึกษาส่วนภูมิภาค 2527 : เอกสารอัสสำเนา)

3. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple
Random Sampling) โดยสุ่มจากประชากรทั้งหมด มีจำนวน 589 คน เป็นชาย 451 คน
และ หญิง 138 คน เป็นนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษา 122 คน นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา
467 คน

4. ตัวแปรที่จะศึกษา

- 4.1 ตัวแปรอิสระ คือ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จำแนกตามสภาพ ดังนี้
 - 4.1.1 เพศ
 - 4.1.2 วิชาเอก
 - 4.1.3 พื้นฐานความรู้เดิม
 - 4.1.4 อาชีพของบิดา
 - 4.1.5 อาชีพของมารดา

4.1.6 ภูมิลำเนาเดิม

4.1.7 ประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเพศศึกษา

4.1.8 การศึกษาของบิดา

4.1.9 การศึกษาของมารดา

4.2 ตัวแปรตาม คือ เจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความรู้เรื่องเพศ หมายถึง ความรู้ และ การศึกษา ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสองเพศ เพื่อที่จะเข้าใจถึงความแตกต่างกันทั้งทางร่างกายและจิตใจของแต่ละเพศ ซึ่งจะทำให้บุคคลคบหาสมาคมได้เป็นอย่างดี ทั้งในระหว่างเพศเดียวกันและเพศตรงข้าม รู้จักรักตนเองและเพื่อนมนุษย์ มีมรรยาทหรือพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม และสังคมนยอมรับ รู้จักเลือกคู่ครองอย่างฉลาด และสามารถใช้ชีวิตสมรสได้อย่างเป็นสุข มีเนื้อหาครอบคลุม

4 ด้าน คือ ด้านชีววิทยา สุขวิทยา จิตวิทยา และ สังคมวิทยา

2. พื้นฐานความรู้เดิม หมายถึง ระดับการศึกษาของนักศึกษา ก่อนสมัครเข้าเรียน ในวิทยาลัยพลศึกษาตามเอกสารสำคัญ ที่นักศึกษาใช้สมัครเข้าเรียน ซึ่งได้แก่ระดับ

2.1 มัธยมศึกษาปีที่ 5 (ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2503) หรือมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524)

2.2 อาชีวศึกษา

2.3 อื่น ๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการเทียบเท่า ตามข้อ 2.1

3. เจตคติ หมายถึง ท่าที ความรู้สึก ความคิดเห็น ที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดภายหลัง ที่ได้รับประสบการณ์ในสิ่งนั้นหรือเรื่องนั้นมาแล้ว อาจมากหรือน้อยก็ได้ และเจตคติแสดงออกทางพฤติกรรม แบ่งเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

3.1 เจตคติที่แสดงออกในลักษณะที่พึงพอใจ หรือเห็นด้วย เห็นชอบด้วย ถ้าคนเรามีเจตคติแบบนี้ต่อสิ่งใดแล้วก็จะทำให้ตนอยากปฏิบัติ อยากได้ อยากเข้าใกล้สิ่งนั้น ลักษณะเช่นนี้ เรียกว่า เจตคติเชิงนิมิต (Positive)

3.2 เจตคติที่แสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่ชอบหรือไม่เห็นด้วย ถ้าคนเรามีเจตคติแบบนี้ต่อสิ่งใดจะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ซึ่งขัดแย้งกันจากสิ่งนั้น ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า เจตคติเชิงลบ (Negative)

4. เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ หมายถึงท่าที ความรู้สึกและความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศทั้งในลักษณะนิยมนและนิเสธ

5. นักศึกษา หมายถึงผู้ที่ศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีการศึกษา 2527

6. วิชาเอก หมายถึงหลักสูตรการศึกษาที่เน้นเฉพาะสาขาวิชาที่นักศึกษาเรียนตลอดหลักสูตร ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ได้แก่วิชาเอกพลศึกษา และวิชาเอกสุขศึกษา

7. วิทยาลัยพลศึกษา หมายถึงสถาบันการศึกษาระดับวิทยาลัย สังกัดกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.) ทั้งสาขาวิชาเอกพลศึกษา และวิชาเอกสุขศึกษา ในสถานศึกษาแห่งเดียวกันในปีการศึกษา 2527 ซึ่งมีทั้งหมด 6 แห่ง คือ

- 7.1 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
- 7.2 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
- 7.3 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา
- 7.4 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดปทุมธานี
- 7.5 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี
- 7.6 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย

8. ภูมิลาเนาเดิม หมายถึงถิ่นที่อยู่ซึ่งนักศึกษาใช้ชีวิตอยู่นานที่สุด ก่อนที่จะเข้าเรียนในวิทยาลัยพลศึกษา ได้แก่ภูมิลาเนาใน

- 8.1 ภาคกลาง
- 8.2 ภาคเหนือ
- 8.3 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- 8.4 ภาคใต้

9. อาชีพของบิดาและอาชีพของมารดา หมายถึงการงานประจำที่บิดาหรือมารดาของนักศึกษากระทำและได้เงินค่าตอบแทนเพื่อใช้เลี้ยงครอบครัว แบ่งเป็นอาชีพต่าง ๆ คือ

- 9.1 แพทย์ พยาบาล
- 9.2 ครู
- 9.3 ตำรวจ
- 9.4 ทหาร
- 9.5 ทานา ทำไร่
- 9.6 ทำสวนผัก ผลไม้
- 9.7 ค้าขาย
- 9.8 เลี้ยงสัตว์
- 9.9 รับจ้างทั่วไป
- 9.10 อื่น ๆ

10. ประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเพศศึกษา หมายถึง ประสบการณ์ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาต่อการเรียนรู้วิชาเพศศึกษา ในวิทยาลัยพลศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (สุขศึกษา) และ (พลศึกษา) ซึ่งได้แก่

- 10.1 เคยเรียนรู้วิชาเพศศึกษา
- 10.2 ไม่เคยเรียนรู้วิชาเพศศึกษา

11. การศึกษาของบิดาและการศึกษาของมารดา หมายถึงระดับความรู้สูงสุดของบิดาหรือมารดาของนักศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

- 11.1 ไม่ได้เรียนหนังสือ
- 11.2 ประถมศึกษา
- 11.3 มัธยมศึกษา
- 11.4 อาชีวศึกษา
- 11.5ปริญญา

เอกสารและผลงานที่วิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

ทฤษฎีและความหมายของเจตคติ

1. ความหมายของเจตคติ

เจตคติ (Attitude) เป็นคำที่ใช้กันมากในวิชาจิตวิทยาสังคม มาจากรากศัพท์ภาษาละตินว่า "Aptus" แปลว่า โน้มเอียงเหมาะสม (Allport. 1967 : 3)

เจตคติ หมายถึงการเตรียมพร้อมแห่งสภาพจิตใจของบุคคลในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และเจตคติเป็นอารมณ์ที่มีอยู่ในทุกผู้ทุกคนแต่อยู่ในระดับที่แตกต่างกัน เป็นสิ่งที่ผลักดันบุคคลให้แสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้า อันอาจเป็นบุคคล วัตถุ สถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งปฏิกิริยาที่แสดงออกมานั้นอาจอยู่ในลักษณะที่พึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2523 : 108)

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ความหมายของเจตคติไว้มากมายแตกต่างกันไปดังนี้ คือ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ 2520 : 3) กล่าวว่าเจตคติเป็นความคิดเห็น ซึ่งมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ เป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอกซึ่งสอดคล้องกับ เหม ทองชัย (เหม ทองชัย 2523 : 41 - 42) ที่กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความคิดเห็น หรือความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดภายหลังจากการที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น เจตคติเป็นเครื่องกำหนดแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ของบุคคล เจตคติไม่อาจวัดได้โดยตรง แต่วัดได้จากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อสิ่งนั้น โดยอาจแสดงออกมาในรูปความเชื่อ ท่าทาง ความคิดเห็น เจตคติมีระดับความมากน้อยและมีทิศทางซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. เจตคติเชิงนิมาน เป็นลักษณะของความพึงพอใจเห็นชอบ สรรถา ยอมรับ สนับสนุน ปฏิบัติด้วยความเต็มใจ

2. เจตคติเชิงลบ เป็นลักษณะของการแสดงออกในทางตรงข้ามกับเจตคติเชิงนิมาน เช่น ไม่ชอบ ไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ร่วมมือ ไม่ทำตาม

3. เจตคติที่เป็นกลาง เป็นการแสดงออกในลักษณะเฉย ๆ ไม่ชอบหรือไม่เกลียดเจตคติ หมายถึง สถานะความพร้อมของจิตใจหรือประสาทในการที่จะตอบโต้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง และสถานะความพร้อมดังกล่าวจะเป็นไปอย่างถาวรพอควร

พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว (พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว 2520 : 11 อ้างอิงมาจาก 1962 : 20) ได้ให้นิยามของเจตคติว่า เจตคติเป็นสิ่งที่ฝังอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของบุคคล ซึ่งสามารถประเมินผลสิ่งที่บุคคลต้องการตามความเห็นชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย และ ณรงค์ สิ้นสวัสดิ์ 2518 : 22) กล่าวว่า เจตคติดี้อิทธิพลมาจากลักษณะนิสัย คือ ความเชื่อ ค่านิยม บุคลิกภาพ รวมกันกับสิ่งแวดล้อมพฤติกรรม ซึ่งอาจจะเป็นตัวบุคคล การกระทำ หรือวัตถุก็ได้

ชัยยง ขามรัตน์ (ชัยยง ขามรัตน์ 2523 : 11 - 12) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติเป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกอันเป็นสภาวะความพร้อมของจิตใจซึ่งเกิดจาก ประสบการณ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาต่อบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง ฉะนั้นจึงสามารถอธิบายลักษณะทั่วไปของเจตคติได้ดังนี้

1. เป็นสภาพของจิตใจ และประสาทซึ่งอาจแสดงให้เห็นได้ทางพฤติกรรม
2. เป็นความพร้อมที่จะตอบสนองของบุคคลต่อสรรพสิ่ง ตามลักษณะของเจตคติที่เกิดขึ้น
3. เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นระบบ เป็นกลุ่ม และจัดระบบได้แล้วในตัวเอง คือเมื่อเกิดเจตคติต่อสิ่งใดแล้วจะเกิดขึ้นต่อเนื่องกัน และมีพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กับเจตคตินั้น
4. เป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์ ประสบการณ์มีส่วนช่วยในการสร้างเจตคติ
5. เป็นพลังสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก พฤติกรรมที่แสดงออกต่อสิ่งใดอย่างนั้นจะขึ้นอยู่กับเจตคติเป็นสำคัญ
6. เป็นสภาพของจิตใจ ที่มีความถาวรพอสมควร ทั้งนี้เนื่องจากบุคคลแต่ละคนก็ได้รับความรู้และผ่านการเรียนรู้มามาก อย่างไรก็ตามเจตคติอาจเปลี่ยนแปลงได้อื่นเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ

อัลพอร์ท (Allport. 1935 : 810) กล่าวว่า เจตคติ เป็นสภาวะความพร้อมทางจิตใจซึ่งเกิดจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้จะเป็นแรงที่กำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับ กูด (Good. 1956 : 48) ที่ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติ คือ ความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่จะเป็นการสนับสนุนหรือต่อต้านสถานการณ์บางอย่างของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และแมคโดนัลด์ (McDonald. 1959 : 546) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า เจตคติ คือความโน้มเอียงหรือสภาวะความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาในทางใดทางหนึ่ง

โรเคช (Rokeach. 1970 : 112) ได้กล่าวว่า เจตคติเป็นการผสมผสานหรือการจัดระเบียบของความเชื่อที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง จุดรวมของความเชื่อนี้จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งสอดคล้องกับ ฮาน (Hahn. 1962 : 161 - 162) ซึ่งกล่าวว่า เจตคติเป็นแรงจูงใจที่บุคคลจะกระทำตามความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และมีพื้นฐานมาจากความเชื่อ เช่น เชื่อว่าสิ่งใดถูกจะเกิดเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ดังนั้นเจตคติจึงเกิดจาก

1. ประสบการณ์ของบุคคล
2. ตัวอย่างและการสอนจากผู้อื่น
3. การได้รับข่าวสารทำให้เกิดเจตคติแตกต่างไปจากเดิม ถ้าข่าวนั้นละเอียดชัดเจนในสภาพการณ์นั้น ๆ

4. ประเภทของบุคลิกลักษณะของบุคคล ซึ่งมีการวิจัยหลายเรื่องแสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีลักษณะอัตตาธิปไตย จะเป็นปรปักษ์กับกลุ่มอื่น ๆ มากกว่าผู้ที่มีลักษณะประชาธิปไตยและยังสอดคล้องกับ เคลาส์เมียร์ และ ริปเพิล (Klausmeir and Ripple. 1976 : 518 - 528) ซึ่งกล่าวว่าเจตคติเป็นตัวกำหนดให้บุคคลประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนองในการที่จะชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคลอื่น ๆ วัตถุ สถานการณ์ หรือความคิดเห็นต่าง ๆ เจตคติไม่สามารถวัดได้โดยตรงแต่สามารถอ้างอิงจากพฤติกรรม หรือการตอบสนองของบุคคลนั้น ๆ นอกจากนี้ ฮิลการ์ด (Hillgard. 1967 : 583 - 584) ได้ให้คำจำกัดความซึ่งแตกต่างไปจากนี้ว่า เจตคติคือ พฤติกรรมหรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นครั้งแรกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความคิดหรือ

สถานการณ์ใด ๆ ในทางเข้าใกล้ชีวิตหรือออกห่างและความพร้อมที่จะตอบสนองครั้งต่อไปในทางเอนเอียงไปในลักษณะเดิมเมื่อพบกับสิ่งหรือสถานการณ์ดังกล่าวอีก

เครทซ์ และครัทช์ฟิลด์ (Kretch and Crutchfield. 1948 : 152)

กล่าวว่า เจตคติเป็นผลรวมของกระบวนการที่ก่อให้เกิดสภาพจิตใจ อารมณ์ การยอมรับและพฤติกรรม ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของบุคคล และสอดคล้องกับไตรแอนด์ซิส (Triandis. 1971 : 2) ซึ่งได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติเป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ที่ประเมินจากความรู้ ความเข้าใจ ประสบการณ์ ตลอดจนความคิดเห็น ซึ่งทำให้บุคคลพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเข้า หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องในทิศทางที่ประเมินไว้

เทอร์สโตน (Thurstone. 1949 : 39) กล่าวว่า เจตคติเป็นระดับความมากน้อยของความรู้สึกในด้านบวกและลบที่มีต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นอะไรก็ได้หลายอย่าง เป็นต้นว่า สิ่งของ บุคคล บทบาท องค์การ ความคิด ฯลฯ ความรู้สึกเหล่านี้ ผู้รู้สึกสามารถบอกความแตกต่างได้ว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับเคนด์เลอร์ (Kendler. 1974 : 671) ที่กล่าวไว้ว่า เจตคติคือความพร้อมของแต่ละบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเข้าในสังคมครอบครัวหรือแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมในทางที่จะสนับสนุนหรือต่อต้านประสบการณ์บางอย่าง บุคคล สถาบัน หรือแนวความคิดบางอย่าง การแสดงออกของเจตคติโดยอาศัยพฤติกรรมแบ่งออกเป็นสองลักษณะใหญ่ ๆ คือ แสดงออกในลักษณะพึงพอใจ เรียกว่าเจตคติทางบวก และแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจเรียกว่า เจตคติทางลบ และเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

จากคำจำกัดความดังกล่าว จึงพอสรุปได้ว่า เจตคติเป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลซึ่งทำให้บุคคลพร้อมที่จะมีพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความรู้สึกหรือความคิดเห็นนั้น ด้วยความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจก็ได้ และองค์ประกอบที่จะรวมกันเป็นเจตคติคือความคิด ความรู้สึก และการปฏิบัติตามเจตคติที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะทางด้านสุขภาพด้วยแล้ว ถ้าบุคคลได้รับความรู้ประกอบกับความสามารถทางด้านสติปัญญา จะพัฒนาความรู้ที่นั้นจนเกิดทักษะ แล้วเปลี่ยนความสนใจ เจตคติ ค่านิยมโดยการประเมินพฤติกรรม และนำความรู้ และเจตคตินั้นไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิตได้ตามสภาพการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

2. องค์ประกอบของเจตคติ

เชคส์คีย์ โฆวาซินธุ์ (เชคส์คีย์ โฆวาซินธุ์ 2522 : 93 - 94) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของเจตคติไว้ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ หรือความเข้าใจ (Cognitive Component) ของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลในการที่จะสรุปรวมเป็นความเชื่อ หรือช่วยในการประเมินผลสิ่งเร้านั้น ๆ

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Feeling Component) ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้าต่าง ๆ เป็นผลต่อเนื่องจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้านั้นแล้วว่าพอใจต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลวอย่างไร

3. องค์ประกอบทางด้านความพร้อม หรือความโน้มเอียง (Action Tendency Component) ที่บุคคลจะประพฤติหรือปฏิบัติตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้มาจากการประเมินผล

3. สาเหตุของการเกิดเจตคติ

ก๊วน ขาวหนู (ก๊วน ขาวหนู ม.ป.ป. : 16) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดเจตคติไว้ว่า เจตคติมิได้เกิดขึ้นเฉย ๆ แต่เกิดขึ้นจากสาเหตุต่อไปนี้ คือ

1. เกิดจากผลรวมขั้นสุดท้ายของการสะสมประสบการณ์ต่าง ๆ ในช่วงระยะเวลาหนึ่งของชีวิตประจำวัน เจตคติที่เกิดขึ้นจะมีลักษณะมั่นคงถาวรพอสมควร

2. เกิดจากผลของประสบการณ์ในระยะสั้น ซึ่งประสบการณ์นั้นเป็นไปอย่างเข้มข้น ตื่นเต้น และรวดเร็วโดยทันทีทันใดนั่นเอง เจตคติก็เกิดขึ้นได้แล้ว เจตคติแบบนี้เป็นได้ทั้งเจตคติชั่วคราวและถาวร

3. เกิดจากการได้รับอิทธิพลจากผู้อื่นที่ตนนิยมชมชอบ เมื่อบุคคลนั้นแนะนำเขาก็จะปฏิบัติตามโดยดุษณี

4. เกิดขึ้นโดยการเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมโดยปราศจากเหตุผล ถ้าจากประสบการณ์เดิมเราชอบสิ่งนั้น เมื่อเราพบของใหม่ที่คล้ายกันก็จะชอบด้วย เช่น เราชอบสีชมพู เมื่อเห็นคนใส่ชุดสีชมพู เราก็ชอบด้วยอย่างนี้ เป็นต้น

5. เกิดจากการได้เห็นตัวอย่างที่ดี หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ถูกสุ่มลักษณะก็จะชอบ และปฏิบัติตามไปในทางที่ดีนั้น

4. อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อเจตคติ

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2517 : 98) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อเจตคติมีดังนี้ คือ

1. บิดา มารดา เป็นผู้ที่เด็กได้คลุกคลีอยู่มากกว่าคนอื่น เด็กจึงย่อมมีความเอนเอียงไปทางบิดา มารดาไม่มากนักน้อย

2. วัฒนธรรมภายในสังคม คนที่มีอาชีพต่างกันอยู่ในชั้นของสังคมต่างกันหรือนับถือศาสนาต่างกัน

3. การศึกษา การเรียนในโรงเรียนย่อมมีส่วนในการสร้างเจตคติของเด็ก เพราะโรงเรียนเป็นสถาบันที่จัดให้มีการฝึกอบรมเด็กอย่างมีระเบียบแบบแผนงานของโรงเรียน จึงมักมีอิทธิพลต่อเด็กมากกว่าสถาบันอื่นในสังคม

4. สื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ย่อมมีอิทธิพลปลูกฝังการเปลี่ยนแปลงเจตคติของเด็กได้เช่นเดียวกัน

5. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับเจตคติและพฤติกรรมปฏิบัติ

ค้วน ขาวหนู (ค้วน ขาวหนู ม.ป.ป. : 15 - 16) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของเจตคติที่จะก่อให้เกิดท่าทีความรู้สึกและการปฏิบัติ คือ องค์ประกอบทางด้านพุทธิปัญญา ซึ่งได้แก่ความรู้ความเข้าใจ บุคคลมีความรู้ในเรื่องใดในลักษณะใด ก็จะก่อให้เกิดเจตคติต่อเรื่องนั้นในลักษณะนั้น ซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมของเขา เพราะการปฏิบัติหรือพฤติกรรมที่แสดงออกที่สังเกตได้กับเจตคติต่างมีความสัมพันธ์และมีผลซึ่งกันและกัน นั่นก็คือเจตคติเป็นความพร้อมของจิตใจที่จะบัญชาให้ร่างกายปฏิบัติได้ทันทีในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ดังนั้น เจตคติจึงเปรียบเสมือนตัวเร่งปฏิกิริยา (Catalyst) ให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปปฏิบัติ ซึ่งการปฏิบัติจะมีมากขึ้นอยู่กับเจตคติเป็นสำคัญ นักเรียนจะมีความรู้มากเพียงใดก็ตามหากไม่เชื่อ ไม่ชอบ ไม่เห็นคุณค่า หรือไม่ศรัทธาในความรู้สึกล้วนเสียแล้ว ย่อมไม่นำพาที่จะปฏิบัติตามความรู้ที่ได้รับ เป็นการเรียนเพื่อรู้หรือเพื่อสอบเท่านั้น มิใช่เรียนเพื่อชีวิตหรือเพื่อนำไปปฏิบัติ เช่น นักเรียนเรียนวิธีแปรงฟันแล้วมิได้แปรงฟันทุกวัน

เรียนเรื่องป้องกันโรคแล้วยังพยายามหลบหลีกการปลูกฝี ฉีดวัคซีน ฉะนั้นครูต้องออกข้ออ้างระหว่างความรู้กับการปฏิบัติด้วยการสร้างเจตคติที่ดีให้นักเรียนต่อความรู้ที่ได้รับต่อกิจกรรมหรือวิธีสอนของครูและบุคลิกภาพของครูด้วย จึงพอจะกล่าวได้ว่า เจตคติมีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมของบุคคล และขณะเดียวกันการแสดงออกหรือการปฏิบัติของบุคคลก็มีผลต่อเจตคติของบุคคลนั้นด้วย อาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเจตคติก็ได้

แม้ว่าเจตคติจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ แต่ก็ยังมีความแน่นอนพอที่จะกำหนดทำที่และพฤติกรรมของบุคคลได้ จากการศึกษาเรื่องความคงที่ของเจตคติ เรมเมอร์ส (Remmers. 1954 : 6 - 7) ได้กล่าวไว้ว่า เจตคติสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้แต่ในบางกรณีมีความเปลี่ยนแปลงน้อย หรือเปลี่ยนแปลงมาก

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการสอนนั้น ถ้าหากว่านักเรียนมีเจตคติไม่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพราะได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างครั้ง ๆ กลาง ๆ ถ้าให้นักเรียนได้ทราบข้อเท็จจริงทั้งหมด นักเรียนอาจเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ (ไพฑูริย์ อินทรีวิชา 2515 : 12) และประภาเพ็ญ สุวรรณ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ 2520 : 84) เชื่อว่าถ้าองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งของเจตคติเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบอื่น ๆ จะมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงด้วยเช่นกัน เช่น ถ้าองค์ประกอบด้านความรู้เปลี่ยนแปลง ก็จะมีแนวโน้มทำให้องค์ประกอบด้านอารมณ์และการปฏิบัติเปลี่ยนแปลงด้วย และเจตคติสามารถแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมได้ 2 ลักษณะ คือ

1. เจตคติเชิงนิมิตหรือทางบวก (Positive) เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะพึงพอใจและเห็นด้วยหรือชอบ จะทำให้บุคคลอยากทำ อยากได้ อยากใกล้ชิดสิ่งนั้น
2. เจตคติเชิงนิเสธหรือทางลบ (Negative) เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วยหรือไม่ชอบ จะทำให้บุคคลเกิดความเบื่อกันาย ซึ่งต้องการหนีให้ห่างสิ่งนั้น

6. การวัดเจตคติ

เทอร์สโตน (Thurstone. 1967 : 77) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า เจตคติจะวัดโดยตรงไม่ได้ แต่จะต้องวัดจากการแสดงออกในรูปความคิดเห็นหรือภาษาพูด ซึ่งอาจวัดได้ไม่แน่นอนนัก มีผู้ให้คำแนะนำว่า ควรจะวัดเจตคติจากพฤติกรรมที่แสดงออกจริง ๆ แต่มีผู้

คัดค้านว่าบางทีอาจจะคลาดเคลื่อนได้เพราะพฤติกรรมของคนเราอาจบิดเบือนจากเจตคติที่มีอยู่จริง ดังนั้น เรอร์สโตน จึงให้ความเห็นว่าทั้งภาษาพูดหรือพฤติกรรมที่แสดงออกเป็นเพียงเครื่องชี้เจตคติเท่านั้น ซึ่งจะต้องมีความคลาดเคลื่อนตามหลักของการวัดผลบ้าง เขาจึงใช้การวัดเจตคติจากคำตอบว่า "เห็นด้วย" หรือ "ไม่เห็นด้วย" กับข้อความในแบบวัดเจตคติ แต่จะต้องไม่สรุปเอาเองว่าบุคคลนั้นจะปฏิบัติตามในข้อที่ตนเองเห็นด้วย

อนาสตาซี (Anastasi. 1976 : 482 - 485) ได้อ้างถึงการสร้างแบบวัดเจตคติของ ลีเคอร์ต (Likert) ที่เป็นที่ยอมรับ ๗ กับแบบวัดเจตคติของเรอร์สโตนในแบบวัดเจตคติของลีเคอร์ตกำหนดให้ข้อความทุกข้อความในแบบวัดเจตคติคือผลรวมของคะแนนทุกข้อในแบบวัดเจตคติ ซึ่งลีเคอร์ตถือว่า ผู้มีเจตคติต่อสิ่งใดก็ย่อมจะมีโอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นจะมีมาก และโอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นจะมีอยู่น้อย ในทำนองเดียวกัน ผู้มีเจตคติไม่ติดต่อกับสิ่งใดนั้นโอกาสที่จะเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นก็มีน้อย และโอกาสจะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นจะมีมาก คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงเจตคติของผู้ตอบในแบบวัดเจตคติของแต่ละบุคคล วิธีสร้างแบบวัดเจตคติของลีเคอร์ตครั้งแรกจะต้องรวบรวมข้อความที่เกี่ยวข้องในสิ่งที่จะศึกษาให้ได้มากที่สุด แล้วนำข้อความที่รวบรวมได้ไปลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการจะศึกษา โดยให้เลือกตอบว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งต่อข้อความแต่ละข้อความแต่ละข้อ ผู้ตอบไม่ต้องทำใจเป็นกลางเหมือนกับ การตัดสินข้อความของผู้ตัดสินตามแบบของเรอร์สโตนแต่ตอบความรู้สึกของตนเอง การเปรียบเทียบเจตคติให้เป็นคะแนน ข้อความที่สนับสนุนคำตอบว่า "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ให้ 5 คะแนน และลดลงเรื่อย ๆ จนถึงคำตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 1 คะแนน ส่วนข้อความที่ต่อต้านคำตอบ "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ให้ 5 คะแนน และลดลงเรื่อยจนถึงคำตอบว่า "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ให้ 1 คะแนน

แคลร์ เซตติส และคณะ (Claire Settiz and Others. 1966 : 315) ได้ชี้ให้เห็นข้อดีของแบบวัดเจตคติของลีเคอร์ตว่าดีกว่าของเรอร์สโตนคือ ลีเคอร์ตใช้ข้อความมากกว่าจึงทำให้ครอบคลุมเนื้อหาได้อย่างกว้างขวาง การสร้างก็ง่ายกว่าของเรอร์สโตน

คือ ถ้ามีผู้ตอบ 2 คน ให้คะแนนเท่ากัน ผู้ตอบแต่ละคนอาจตอบเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยในข้อต่างกัน และต่างระดับกัน แต่เมื่อรวมคะแนนแล้วเท่ากัน ถือว่าบุคคลมีเจตคติอยู่ในระดับเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่ตอบแต่ละข้อไม่เหมือนกัน และข้อความในแบบวัดเจตคติไม่ว่าแบบไบเธอร์สโตนก็ได้ให้ความเห็นว่าจะต้องไม่เป็นข้อความเกี่ยวกับความรู้หรือความจริงเพราะคำตอบของผู้ตอบต่อข้อความที่เป็นจริง จะไม่แสดงให้เห็นเจตคติของผู้ตอบต่อสิ่งนั้น ๆ

เชดส์กัลท์ โฆวาลินส์ (เชดส์กัลท์ โฆวาลินส์ 2522 : 110) ได้อ้างถึง ออลสทูดและคณะว่าได้สร้างวิธีวัดเจตคติแบบใช้ความหมายทางภาษา (Semantic Differential) ซึ่งเป็นการศึกษาถึงความหมายของสิ่งต่าง ๆ ตามความคิดของกลุ่มที่เราจะศึกษาโดยใช้คำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงข้ามกัน เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต้องการวัด โดยทั่วไปมาตรวัด (scale) แบบเจตคติโดยใช้ความหมายทางภาษา (Semantic Differential) ได้จัดแบ่งแบบวัดเจตคติเป็น 7 ระดับ การให้คะแนนอาจจะให้จาก 1 - 7 โดยกำหนดคะแนนมากไว้ทางคุณศัพท์ด้านบวก (Positive) และคะแนนน้อยไว้ทางคุณศัพท์ที่เป็นด้านลบ (Negative) อีกวิธีหนึ่งอาจจะให้ช่องกลางมีค่าเท่ากับ 0 คะแนนถัดจาก 0 จะเป็น 1 2 3 และ -1 -2 -3 ตามลำดับ

7. ข้อตกลงเบื้องต้นในการวัดเจตคติ

เชดส์กัลท์ โฆวาลินส์ (เชดส์กัลท์ โฆวาลินส์ 2522 : 94 - 95) การวัดเจตคตินั้นมีข้อตกลงดังนี้

1. การศึกษาเจตคติเป็นการศึกษาความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคลที่มีลักษณะคงเส้นคงวา หรืออย่างน้อยเป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่จะไม่เปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาหนึ่ง
2. เจตคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง ฉะนั้นการวัดเจตคติจึงเป็นการวัดทางอ้อม จากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออก หรือประพฤติกรรมตัวอย่างมีระเบียบแบบแผนคงที่ ไม่ใช่พฤติกรรมโดยตรงของมนุษย์
3. การศึกษาเจตคติของบุคคลนั้น ไม่ใช่เป็นการศึกษาแต่เฉพาะทิศทางเจตคติของบุคคลเท่านั้น แต่ต้องศึกษาถึงระดับความมากน้อย หรือความเข้มของเจตคตินั้น ๆ ด้วย

6 60 441

178453

8. ประโยชน์ของการวัดเจตคติ

ชัยยง ขามรัตน์ (ชัยยง ขามรัตน์ 2523 : 17 - 18) ได้สรุปไว้ว่า ประโยชน์ของการวัดเจตคติดังนี้คือ

1. วัดเพื่อทำนายพฤติกรรม เนื่องด้วยเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลย่อมเป็นเครื่องแสดงว่า เขามีความรู้ทางด้านที่ดีหรือไม่ดีเกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด และเขามีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นเพียงใด เจตคติของบุคคลต่อสิ่งนั้นจึงเป็นเครื่องทำนายว่า บุคคลนั้นจะมีการกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทางใดด้วย ฉะนั้นการทราบเจตคติของบุคคลย่อมช่วยให้สามารถทำนายการกระทำของบุคคลนั้นได้ แม้จะไม่ถูกต้องเสมอไปก็ตาม
2. วัดเพื่อหาทางป้องกัน โดยทั่วไปการที่บุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งใดอย่างใดนั้น เป็นสิทธิของเขา แต่การอยู่ด้วยกันด้วยความสงบสุขของสังคม ย่อมจะเป็นไปได้เมื่อพลเมืองมีเจตคติต่อสิ่งต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน ซึ่งจะเป็นทางให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกันและไม่เกิดความแตกแยกในสังคม
3. วัดเพื่อหาทางแก้ไขเจตคติของบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจแตกต่างกัน แต่ในบางเรื่องจำเป็นต้องได้รับความคิดเห็นและเจตคติที่สอดคล้องกัน เพื่อป้องกันปัญหาข้อขัดแย้งในเรื่องต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น เช่น เจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อการบริหารของวิทยาลัย จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทราบเจตคติของนักศึกษา เพื่อหาทางเปลี่ยนแปลงแก้ไขเจตคติเพื่อให้เกิดเจตคติไปในทางเดียวกัน หรือเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องตามกฎหมายระเบียบของวิทยาลัยที่ตั้งไว้
4. วัดเพื่อเข้าใจสาเหตุและผล เจตคติเปรียบเสมือนสาเหตุภายในที่ผลักดันให้บุคคลกระทำในสิ่งต่าง ๆ กันและสาเหตุภายในหรือเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลนี้อาจได้รับผลกระทบมาจากสาเหตุภายนอกอีกส่วนหนึ่ง ฉะนั้นการจะเข้าใจอิทธิพลของสาเหตุภายนอกที่มีต่อการกระทำของบุคคลต่าง ๆ ให้ชัดเจน บางกรณีอาจจำเป็นต้องวัดเจตคติของบุคคลต่าง ๆ ต่อสาเหตุภายนอกนั้นด้วย

ทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศ (เพศศึกษา)

ความหมายของความรู้เรื่องเพศ (เพศศึกษา)

มีผู้ให้คำจำกัดความของความรู้เรื่องเพศ (เพศศึกษา) ไว้ต่าง ๆ กันดังต่อไปนี้

เสนอ อินทรสุขศรี (เสนอ อินทรสุขศรี 2509 : 27) ให้คำจำกัดความ เพศศึกษาว่าคือการศึกษาที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศสองเพศ เป็นการศึกษาที่จะเข้าใจถึงความแตกต่างกันทั้งทางร่างกายและจิตใจของแต่ละเพศ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลค้นหาสมาคมกันได้เป็นอย่างดี ทั้งในระหว่างเพศเดียวกัน และเพศตรงข้าม รู้จักรักตนเอง และเพื่อนมนุษย์ มีมารยาทหรือพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมและสังคมยอมรับรู้จักเลือกคู่ครองอย่างฉลาด และสามารถใชีวิตสมรสได้อย่างเป็นสุข

โอกาส ธรรมวานิช (โอกาส ธรรมวานิช 2515 : 4) กล่าวว่า เพศศึกษา คือ วิทยาการแขนงหนึ่งที่มนุษย์พึงรู้ เพื่อให้ได้ความรู้ที่ถูกต้องเรื่องเพศ เข้าใจถึงหน้าที่ต่าง ๆ ของอวัยวะหรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกายและจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์อันเกี่ยวข้องกับเพศซึ่งช่วยให้การครองชีวิตเป็นไปอย่างมีความสุข ช่วยให้รู้จักปฏิบัติตัวไม่เป็นการฝืนธรรมชาติ และไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ตนเอง ช่วยให้รู้จักระงับอารมณ์ รู้จักหลีกเลี่ยงมิให้เกิดอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม ซึ่งเกิดจากเรื่องเพศ นอกจากนี้ยังช่วยให้รู้จักเลือกคู่ครองได้อย่างถูกต้องเหมาะสม พร้อมทั้งช่วยให้เป็นพ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือครูที่ดีได้

สุชาติ โสภประยูร และ วรณี โสภประยูร (สุชาติ โสภประยูร และวรณี โสภประยูร 2521 : 163) กล่าวว่า เพศศึกษาเป็นการศึกษาที่สำคัญส่วนหนึ่งซึ่งทำให้ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้ ความเข้าใจ เจตคติ หรือความรู้สึคนึกคิดในเรื่องธรรมชาติของเพศ และพฤติกรรมทางเพศ เพื่อสามารถปฏิบัติตนให้มีสุขภาพที่สมบูรณ์รวมทั้งสามารถประพฤติตนให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพศเดียวกัน และระหว่างเพศตรงข้ามทั้งในด้านส่วนตัวและส่วนร่วม

ชีชาวล โอสดานนท์ (ชีชาวล โอสดานนท์ 2522 : 36 - 37) ให้ความหมายเพศศึกษาไว้ว่า เป็นการให้ความรู้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศทั้งหมด ครอบคลุมไปถึงชีวิตครอบครัวรวมด้านต่าง ๆ มีกายภาพ จิตวิทยา อารมณ์ สังคม ศีลธรรม และจริยธรรม

เพศศึกษามีเป้าหมายที่ก่อให้เกิดและบำรุงรักษาไว้ ซึ่งเจตคติที่ดีและถูกต้องต่อเรื่องที่เกี่ยวข้อง เพศเพื่อการพัฒนาเด็กให้เป็นบุคคลที่มีความเป็นผู้ใหญ่ (Mature) และมีความรับผิดชอบ

ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์ สุรีย์ กาญจนวงศ์ และ จารุณี นະวิโรจน์ (ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์ สุรีย์ กาญจนวงศ์ และ จารุณี นະวิโรจน์ 2523 : 3 - 4) ให้ความหมายว่า เพศศึกษา เป็นกระบวนการทางการศึกษาที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความแตกต่างทางด้านกลไกของ การทำงาน การเปลี่ยนแปลง ความต้องการ และผลสืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง ความ ต้องการของเพศทั้งสองในทุก ๆ ด้าน เช่น ทางด้านกายวิภาค สรีรวิทยา สุขภาพจิต สถานภาพ และบทบาททางเศรษฐกิจ สังคม ประเพณี วัฒนธรรม และการเมือง ทั้งนี้เพื่อนำไปใช้ในการ ปรับตัว วางแผนชีวิตและการตัดสินใจปฏิบัติต่อกันระหว่างเพศ และเพศเดียวกันอย่าง มีประสิทธิภาพ อันจะมีผลทำให้เกิดความเป็นระเบียบในสังคมและชีวิตครอบครัว

กูด (Good. 1973 : 531) ได้ให้จำกัดความของเพศศึกษาไว้สามประการ ดังต่อไปนี้

1. เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการและปัญหาของการสืบพันธุ์
2. เป็นการให้ความรู้แก่บุคคลเพื่อให้มีความเข้าใจในเรื่องเพศ การควบคุม พฤติกรรมทางเพศและแรงผลักดันทางเพศ
3. เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับหลักการ ปัญหาส่วนบุคคลและกลุ่มชน ซึ่งเนื่อง มาจากข้อเท็จจริงทางชีววิทยาว่า มนุษย์มีสองเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิง

รูบิน และเคอร์เคนดัล (Rubin and Kirkendall. 1964 : 18) ให้คำ จำกัดความของเพศศึกษาว่า เพศศึกษาเป็นโครงการศึกษาที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ เกี่ยวกับเรื่องเพศไปผสมผสานในการดำเนินชีวิตของตนเองทั้งในปัจจุบันและอนาคต และช่วย ให้ผู้เรียนมีความเข้าใจพื้นฐานที่สำคัญของด้านเพศ เมื่อเขามีอายุถึงวัยที่เป็นผู้ใหญ่เพียงพอ

คิลแลนเดอร์ (Kilander. 1970 : 3) ได้กล่าวว่า เพศศึกษาเป็นโครงการ ศึกษาที่จัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เตรียมพร้อมที่จะแก้ไขปัญหของชีวิตซึ่งมีเรื่องเพศเป็นส่วน ประกอบปัญหาเหล่านั้นมีมากมาย ตั้งแต่ปัญหาส่วนตัวของบุคคลนั้น จนถึงปัญหาที่มีความสลับซับซ้อน มากขึ้น เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องด้านร่างกาย สังคม จิตใจ และศีลธรรม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อ ความสำเร็จในชีวิตครอบครัว รวมทั้งสัมพันธภาพ

นอกจากนี้ สารานุกรมอเมริกัน (The Encyclopedia Americana. 1977 : 640) ได้กล่าวว่า เพศศึกษาเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการสอนเรื่องเพศในสาขาต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียนในระดับอายุที่เหมาะสม ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ การสืบพันธุ์ การแสดงออกทางกายและใจที่สัมพันธ์กับการตอบสนองทางเพศและความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และยังรวมถึงปัญหาทางด้านชีวิตครอบครัว และปัญหาด้านความสัมพันธ์ของเพศชายและเพศหญิงโดยทั่ว ๆ ไป

✓ จากคำจำกัดความของเพศศึกษาดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า เพศศึกษา (ความรู้เรื่องเพศ) คือการศึกษาที่ทำให้ผู้เรียนแต่ละเพศแต่ละวัยได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ครอบคลุมไปถึงพฤติกรรมระหว่างเพศซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของสุขภาพ สวัสดิภาพ ตลอดจนการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเพื่อความเป็นอยู่อันดีของทุกชีวิตทั้งในปัจจุบันและอนาคต

✓ ความมุ่งหมายของความรู้เรื่องเพศ (เพศศึกษา)

เสนอ อินทรสุขศรี (เสนอ อินทรสุขศรี 2509 : 27) เสนอแนะว่า การสอนเพศศึกษาควรมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้เด็กรู้จักเพศของตนเอง และเพศตรงข้ามมากยิ่งขึ้น
2. เพื่อให้เด็กมีความรู้กว้างขวาง ให้เข้าใจความหมายของครอบครัว

การสร้างครอบครัว และการใช้จ่ายด้านการเงิน

3. เพื่อให้เข้าใจถึงการกำเนิดมนุษย์
4. เพื่อให้เข้าใจถึงอารมณ์ และความรู้สึกนึกคิดของต่างเพศที่จะทำให้ปรับตนเอง

ในการคบหาสมาคมกันได้

5. เพื่อให้เข้าใจถึงความรักที่แท้จริง ไม่ใช่เป็นความใคร่ตามความปรารถนา

ของอารมณ์ตามธรรมชาติ

6. เพื่อให้ได้ศึกษาถึงสุขวิทยาแห่งเพศ

สุชาติ โสภประยูร (สุชาติ โสภประยูร 2521 : 178) เสนอแนะว่า

การสอนเพศศึกษา ควรมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อเป็นการสร้างทัศนคติหรือค่านิยม และแนวความคิดที่ต้งามต่อเรื่องเพศ ให้แก่เด็ก ซึ่งจะเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งในการตัดสินใจได้อย่างฉลาด
2. เพื่อเป็นการสร้างเสริมลักษณะนิสัย ความประพฤติทางเพศ รวมทั้งความสำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบต่อการกระทำต่าง ๆ เหล่านั้น ทั้งในด้านส่วนตัวและส่วนรวม
3. เพื่อให้เกิดความรู้และความเข้าใจในเรื่องกระบวนการทางด้านกายวิภาค และสรีรวิทยา สภาพของจิตใจ วุฒิภาวะทางอารมณ์ ลักษณะทางสรีรวิทยาและบทบาทของสังคม ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศและชีวิตครอบครัว
4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและรู้จักใช้คำศัพท์หรือประมวลคำต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศและสามารถจะนำไปใช้สื่อความหมายผู้อื่น ในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
5. เพื่อให้เกิดความรู้และความเข้าใจอย่างชัดเจนในผลที่สืบเนื่องมาจากการปฏิบัติตน การแสดงพฤติกรรมทางเพศในลักษณะต่าง ๆ ของบุคคลว่า อาจเกิดผลลัพธ์ต่อบุคคลและสังคมได้ ทั้งในด้านที่ดีและไม่ดี
6. เพื่อช่วยแก้ไขความเชื่อและความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ รวมทั้งแนวความคิดหรืออิทธิพลอื่น ๆ ที่อาจจะนำมาซึ่งความวิตกกังวลใจและบมด้อยต่าง ๆ ให้ลดน้อยลงหรือหมดสิ้นไป
7. เพื่อสร้างเสริมความสมบูรณ์ทางจิตใจและอารมณ์ทางเพศของนักเรียนให้เจริญงอกงามและพัฒนาไปในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม โดยมีมุ่งที่บุคลิกภาพและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งจะช่วยให้เด็กเป็นสมาชิกที่พึงปรารถนายิ่งขึ้นของครอบครัว และเป็นบิดามารดาที่ดีในอนาคต

กิแลนเดอร์ (Kilander. 1971 : 72 - 74) ได้เสนอแนะว่า การสอนเพศศึกษา ควรมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้เข้าใจความหมายและความสำคัญของชีวิตการแต่งงาน การเป็นพ่อแม่และชีวิตครอบครัว
2. เพื่อให้รู้จักควบคุมอารมณ์ มีวินัยในตนเอง รู้จักนับถือบุคคลอื่น ซึ่งจะทำให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในสังคม เข้าใจหน้าที่ของพ่อแม่ มีความรับผิดชอบในครอบครัว

3. เพื่อให้เข้าใจและซาบซึ้งเรื่องเพศของมนุษย์ ว่าเป็นเรื่องธรรมชาติที่มนุษย์ทุกคนควรรู้ ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องน่าอาย หรือเป็นเรื่องผิด

4. ให้เรียนรู้ว่าพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์มิได้เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพส่วนตัวเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับสังคม ศีลธรรมจรรยา และศาสนาอีกด้วย

5. ให้เรียนรู้โทษและอันตรายจากการประพฤติผิดทางเพศของเด็กชายและเด็กหญิง เช่น การมีสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน การทำแท้ง เป็นต้น

6. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนรู้และได้ทราบข้อเท็จจริงเรื่องเพศจากบิดามารดาผู้ให้คำปรึกษา และหมอสอนศาสนา ฯลฯ

7. ให้เข้าใจถึงกายวิภาคศาสตร์ และสรีรวิทยาของอวัยวะสืบพันธุ์ของเพศชายและเพศหญิง ตลอดจนการสืบพันธุ์

8. ให้มีความซาบซึ้งในมารยาท ศีลธรรมจรรยาอันควรประพฤติของชายหญิง ในการคบหาสมาคมในสังคม

9. ให้เข้าใจถึงปัญหาเรื่องเพศของแต่ละบุคคล เช่น การผันแปร การมีระดู การสำเร็จความใคร่ เป็นต้น

10. ให้เรียนรู้ถึงกฎหมาย ขนบธรรมเนียมประเพณี และศีลธรรมจรรยาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ เช่น การแต่งงาน การหย่าร้าง การสมรสนอกกฎหมาย ปัญหาโสเภณี เป็นต้น

11. ให้เข้าใจถึงเรื่องพันธุกรรมของมนุษย์ เช่น ลักษณะต่าง ๆ ที่พ่อแม่ถ่ายทอดไปยังบุตรหลาน

12. ให้เข้าใจถึงธรรมชาติของการตั้งครรภ์ การคลอด การเลี้ยงดูเด็ก การปฏิบัติตัวของมารดาภายหลังการคลอด

13. ให้เรียนรู้ถึงปัญหาการเพิ่มประชากร และการวางแผนครอบครัว

14. ให้เรียนรู้ถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกามโรค ตลอดจนให้เยาวชนได้รู้ถึงวิธีป้องกันและรักษากามโรค

ความมุ่งหมายในการสอนความรู้เรื่องเพศระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ไม่ได้ระบุไว้โดยตรง แต่กล่าวรวมไว้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรว่า "เพื่อให้มีความรับผิดชอบตนเอง ครอบครัว และสังคม...และ...เพื่อให้มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและ

จิตใจ..." (กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : 5)

ความมุ่งหมายของวิชาเพศศึกษา ตามหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
ชั้นสูง (พลศึกษา, สุขศึกษา) พุทธศักราช 2525 ของวิทยาลัยพลศึกษา กรมพลศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการมีดังนี้ (สำนักงานวิทยาลัยพลศึกษาส่วนภูมิภาค 2526 : เอกสาร
อัดสำเนา)

1. เพื่อให้รู้การเปลี่ยนแปลงอวัยวะต่าง ๆ ของเพศทั้งชายและหญิง การปฏิสนธิ
และการเจริญเติบโต ตลอดจนความผิดปกติทางอวัยวะเพศและทางโรค

2. เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนในชีวิตสมรส การรู้จักบทบาทและหน้าที่ของ
ตนในครอบครัว

3. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนครอบครัว

4. เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สำหรับผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในการจัดสอนเพศศึกษาในโรงเรียน ควรมีความมุ่งหมาย
ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจถึงความแตกต่างทางร่างกายและจิตใจของแต่ละเพศ

2. เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับเพศ เช่น การควบคุมพฤติกรรมทางเพศ
และปัญหาทางเพศ

3. เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับ กายวิภาคศาสตร์ สรีรวิทยาของ
อวัยวะสืบพันธุ์ของเพศชายและเพศหญิง

4. เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพศ เข้าใจถึง
มรรยาทในการปฏิบัติต่อกันในสังคม

5. เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจถึงการรู้จักเลือกคู่ครอง การครองชีวิตสมรส

6. เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจถึงวิธีการเตรียมตัวเพื่อรับผิดชอบครอบครัว
เพื่อความเจริญก้าวหน้า และเป็นผู้ใหญ่ที่ดี มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม

7. เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจถึงวิธีการวางแผนครอบครัว เพื่อให้เหมาะสม
กับชีวิตความเป็นอยู่ และฐานะของตนเอง

หลักสูตรแพศศึกษา ได้มีผู้เสนอแนะไว้ดังนี้

ชลิศ แนวพานิช (ชลิศ แนวพานิช 2516 : 26) ได้ข้อเสนอแนะว่า

หลักสูตรแพศศึกษา ควรประกอบด้วย

1. เรื่องทางชีววิทยา ได้แก่

ลักษณะและส่วนประกอบของเพศ

ระบบสืบพันธุ์

การผสมพันธุ์ การตั้งครรภ์ การปฏิสนธิ การถอนครรภ์ที่ถูกต้อง การทำแท้ง

การคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ

ความรู้เรื่องกามโรค

การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของร่างกายมนุษย์

สภาวะแห่งวัยรุ่น

ความรู้เกี่ยวกับการมีประจำเดือน

2. เรื่องพัฒนาการส่วนบุคคล ได้แก่

ปัญหาวัยรุ่น

ความจำเป็นในการมีความรับผิดชอบในพฤติกรรมทางเพศ

ตัวอย่างการตัดสินใจปัญหาบางเรื่องที่มีต้นเหตุจากเรื่องทางเพศ

การรักษาระดับเพศสัมพันธ์ให้เหมาะสมกับชีวิต

พัฒนาการแห่งความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในระดับที่น่าพอใจ

ความแตกต่างแห่งความจำเป็นของชายหญิง

ปัญหารักร่วมเพศ

3. เรื่องชีวิตในครอบครัว ได้แก่

ความหมายของสถาบันครอบครัว

ความสำคัญในการมีครอบครัว

บทบาทของสมาชิกในครอบครัวแต่ละคน

ครอบครัวในฐานะเป็นสังคมแต่ละคน

ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน

ความขัดแย้งในครอบครัว

การอบรมเลี้ยงดู

4. เรื่องทางสังคม ได้แก่

กฎหมายเกี่ยวกับเพศและการละเมิดกฎหมาย

ทัศนคติทางสังคมต่อเรื่องเพศ

ผลทางสังคมของพฤติกรรมทางเพศ

การแต่งงาน

ทัศนคติต่อพฤติกรรมที่สับสน

สิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเพศ เช่น หนังสือ ภาพยนตร์

เพศในวงการโฆษณา

สถานที่ให้คำปรึกษา และรายละเอียดต่าง ๆ ในชุมชน

เคชา สุขารมย์ (เคชา สุขารมย์ 2518 : 9) ได้เสนอแนะเนื้อหาวิชา

เพศศึกษาว่า ควรจะประกอบด้วย

1. ความรู้เกี่ยวกับกายวิภาค
2. ความรักระหว่างเพศ
3. ความจำเป็นโดยธรรมชาติที่มนุษย์ต้องการเกี่ยวกับด้านเพศ
4. การป้องกันกามโรค
5. การคุมกำเนิด

สุชาติ โสภประยูร (สุชาติ โสภประยูร 2521 : 205) เสนอแนะว่า

หัวข้อในหลักสูตรทั่วไปอาจแบ่งได้ดังนี้

1. ระบบสืบพันธุ์ของมนุษย์
2. ความเป็นมาของชีวิต
3. ความเจริญเติบโตและการพัฒนาทางเพศ
4. สุขวิทยาทางเพศ
5. ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ
6. การเลือกคู่ครองและการแต่งงาน

7. ชีวิตครอบครัว
8. ความผิดปกติทางเพศ
9. กามโรคและปัญหาที่เกี่ยวข้อง
10. ความเชื่อและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ

✓ ซีกัล (Segal. 1926 : 708) ได้วิจัยทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษา และแบ่งหัวข้อซึ่งการประกอบกันขึ้นเป็นเนื้อหาวิชาเพศศึกษา ในระดับประถมและมัธยมศึกษา ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย
2. การสืบพันธุ์
3. ความรับผิดชอบในครอบครัว
4. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง
5. การเกี่ยวพาราสี
6. การนัดพบระหว่างชายหญิง
7. การปฏิบัติตัวในชีวิตสมรส
8. สุขปฏิบัติระหว่างการมีประจำเดือน
9. การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจในวัยรุ่น
10. กามโรค

หลักสูตรมัธยมศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับเพศศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดความรู้เรื่องเพศสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

ไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลาย แต่ไม่ได้เรียกโดยตรงว่า "เพศศึกษา" เนื้อหาเรื่องเพศที่กำหนดไว้ในหลักสูตรจะเป็นไปในลักษณะสอดแทรกกับวิชาต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศ เช่น สุขศึกษา วิทยาศาสตร์ คหกรรมศาสตร์ และสังคมศึกษา เรื่องที่เป็นข้อเท็จจริงที่ทุกคนควรทราบ เช่น เรื่องเกี่ยวกับสรีรวิทยาของมนุษย์จะอยู่ในวิชาวิทยาศาสตร์ ทัศนาของการของมนุษย์ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาจนเติบโต แต่ละวัยจะอยู่ในวิชาคหกรรมศาสตร์ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตจะแทรกอยู่กับวิชาสังคมศึกษา และคหกรรมศาสตร์ เรื่องเกี่ยวกับสุขปฏิบัติและสุขนิสัยจะอยู่ในวิชาสุขศึกษา เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2525)

จากการสัมมนาเรื่อง "รูปแบบการนำโครงการเพศศึกษาเข้าสู่โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศ" ที่จัดโดยสมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย ระหว่างวันที่ 23 - 26 กุมภาพันธ์ 2525 ณ โรงแรมเชียงใหม่ จังหวัดชลบุรี เนื้อหาวิชาเพศศึกษาที่ผู้ร่วมสัมมนาเห็นว่าควรจะบรรจุในการอบรมวิทยากรเรื่องเพศศึกษา สรุปได้ดังนี้ (สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย 2525 : 28 - 32)

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา

- ความหมายของเพศศึกษา วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการสอนเพศศึกษา
- ความแตกต่างของเพศศึกษากับความรู้เรื่องเพศ (Sex Knowledge) และเพศศาสตร์ (Sexology)
- ทศนคติและค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา
- ความจำเป็นของเพศศึกษากับชีวิตในสังคมปัจจุบัน และปัญหาต่าง ๆ ที่มีผลมาจากเรื่องเพศ
- ข้อดีของการสอนเพศศึกษาต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม
- เพศศึกษาในหลักสูตรมัธยมศึกษาในปัจจุบัน

2. ด้านชีววิทยา (Biological aspect)

1. พัฒนาการทางร่างกายของมนุษย์ในช่วงอายุต่าง ๆ และหน้าที่ของ

อวัยวะต่าง ๆ ของเพศชาย - หญิง

1.1 หน้าที่ของต่อมไร้ท่อ การเจริญเติบโต และพัฒนาการทางเพศ

1.2 ลักษณะและการเปลี่ยนแปลงทางเพศ

- การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและลักษณะของเพศชาย - หญิง
- การมีประจำเดือน และการผันแปร

1.3 ระบบการสืบพันธุ์ ฮอร์โมน และสรีรศาสตร์ของเพศชาย-หญิง

1.4 การปฏิสนธิ การสร้างไข่และเชื้อเพศชาย

1.5 การตั้งครรภ์ปกติและผิดปกติ การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย

ขณะตั้งครรภ์ และการปฏิบัติตัวระหว่างตั้งครรภ์ของหญิง

- 1.6 การแต่ง ใส่ชุดและการป้องกัน
- 1.7 การให้กำเหน็จบุตรที่เป็นปกติและผิดปกติ
- 1.8 การเป็นหมั้นและการผสมเทียม

3. ด้านสุขวิทยา (Hygienic aspect)

1. สุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศชาย - หญิง
2. สุขปฏิบัติระหว่างมีประจำเดือน
3. สุขปฏิบัติก่อนและระหว่างตั้งครรภ์
4. สุขปฏิบัติภายหลังการคลอดบุตร
5. การบริบาลและเลี้ยงดูทารก
 - 5.1 นมมารดา นมกระป๋อง และสัดส่วนของอาหาร
 - 5.2 สัดส่วนน้ำนมที่ต่อส่วนสูง ในวัยต่าง ๆ
6. การป้องกันและการรักษาโรค
 - 6.1 การตรวจโรคก่อนแต่งงาน
 - 6.2 ความผิดปกติในระหว่างตั้งครรภ์
 - ชนิด
 - สาเหตุ
 - การป้องกันรักษา
 - 6.3 ความรุนแรงของโรค และผลเสียจากการรักษาโรคด้วยตนเอง
 - 6.4 ผลของการเจ็บป่วยด้วยโรคต่าง ๆ ต่อบุตรในครรภ์และ

หลังคลอด

- 6.5 มะเร็ง การตรวจ และการรักษามะเร็งมดลูก และเต้านม

4. ด้านจิตวิทยา (Psychological aspect)

1. พัฒนาการทางจิตใจของมนุษย์ในช่วงอายุต่าง ๆ
 - 1.1 ผลของการเปลี่ยนแปลงฮอร์โมนต่ออารมณ์ และจิตใจในช่วง

อายุต่าง ๆ

- 1.2 ธรรมชาติของการต้องการทางเพศ และแรงขับทางเพศ
- ✓ 1.3 การปฏิบัติที่เหมาะสมเพื่อลดแรงขับทางเพศ
 - 1.3.1 การออกกำลังกาย เล่นกีฬา
 - 1.3.2 การทำงานอดิเรก การพักผ่อน
 - 1.3.3 การฝึกสมาธิ
 - 1.3.4 การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง
- 1.4 แรงขับทางเพศกับบุคลิกภาพ
2. พัฒนาการทางจิตใจเกี่ยวกับเพศที่ผิดปกติ
 - 2.1 สาเหตุประเภทของความผิดปกติ
 - 2.2 การป้องกันและการแก้ไข
 - 2.3 หักมันดัดต่อเรื่องเพศของตนเองและเพศตรงข้าม
3. ความกลัวและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ
4. พฤติกรรมทางเพศที่ต้องแก้ไข
5. บทบาทของพ่อ - แม่ ต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตร

5. ด้านสังคมวิทยา (Sociological aspect)

1. ค่านิยม สังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมไทยและศาสนา
ที่สัมพันธ์กับเรื่องเพศ
2. บทบาทของเพศชายและเพศหญิงในสังคม
 - 2.1 การเคารพและให้เกียรติเพศตรงข้ามในด้านต่าง ๆ
3. การปรับตัวให้เข้ากับเพศตรงข้าม
 - 3.1 การคบเพื่อนต่างเพศ
 - 3.2 พฤติกรรมการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศที่เหมาะสม
4. เพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน
 - 4.1 เจตคติ ค่านิยมของสังคมไทยและศาสนา ต่อการมีเพศสัมพันธ์

ก่อนแต่งงาน

4.2 อิทธิพลของพ่อแม่ ญาติ เพื่อน และสังคมแวดล้อมต่อเพศสัมพันธ์

4.3 ความรับผิดชอบต่อการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา

- การตั้งครรภ์นอกสมรส

- แนวทางแก้ปัญหา

4.4 เจตคติและค่านิยมส่วนบุคคลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

5. การสมรสและการครองเรือน

5.1 การเกี้ยวพาราสี

5.2 การเลือกคู่ครอง

5.3 บทบาทและความรับผิดชอบของตนเอง และพ่อแม่ในการสมรส

5.4 ความพร้อม การวางแผนชีวิตครอบครัว การเตรียมการ

การหมั้นและการสมรส

5.5 การปฏิบัติตนในชีวิตรัก และการครองเรือน การปรับตัว

บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบ

5.6 กฎหมายเกี่ยวกับการสมรสและครอบครัว

6. การวางแผนครอบครัว

6.1 ความจำเป็นของการวางแผนครอบครัว

6.2 ผลดีของการวางแผนครอบครัวต่อตนเอง ครอบครัวและสังคม

6.3 การคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ

7. ปัญหาสังคมเกี่ยวกับเรื่องเพศ

7.1 ปัญหาโสเภณี

7.2 ปัญหาการทำแท้งที่ผิดกฎหมาย

7.3 ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ

7.4 ปัญหาการระบาดของกามโรค

7.5 ปัญหาทางด้านวัฒนธรรม ศีลธรรม

7.6 ปัญหาการหย่าร้าง และปัญหาครอบครัวแตกแยก

หมายเหตุ :- จากเนื้อหาที่เสนอแนะนี้ ผู้เข้าอบรมสามารถจะนำไปปรับปรุงให้
 เหมาะกับการอบรมครู และ/หรือการสอนนักเรียนเรื่องเพศศึกษาได้ ทั้งขึ้นอยู่กับผู้เรียน
 ความต้องการ ปัญหาสภาพแวดล้อม ฯลฯ และอื่น ๆ

สำหรับเนื้อหาวิชาเพศศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา
 และสุขศึกษา) พ.ศ. 2525 ของวิทยาลัยพลศึกษา มีดังนี้ (สำนักงานวิทยาลัยพลศึกษา
 ส่วนภูมิภาค 2526 : เอกสารอัดสำเนา)

1. ความหมายความสำคัญและประโยชน์ของวิชาเพศศึกษา
2. ความเจริญเติบโตของมนุษย์ตั้งแต่ปฏิสนธิจนคลอด
3. การเปลี่ยนแปลงทางเพศตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยผู้ใหญ่
4. ความผิดปกติทางอวัยวะเพศและกามโรค
5. มารยาทในสังคมเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน
6. การปฏิบัติตัวในครอบครัวเกี่ยวกับชีวิตสมรส
7. การวางแผนครอบครัว การคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ
8. แนวความคิดในการสอนเพศศึกษา

จากการศึกษาเอกสารการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า หลักสูตรเพศศึกษา
 ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา และสุขศึกษา) ควรประกอบด้วย
 เนื้อหาด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ด้านชีววิทยา เป็นเนื้อหาที่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการทางเพศ
 ของร่างกายมนุษย์ในช่วงอายุต่าง ๆ และหน้าที่ของอวัยวะต่าง ๆ ของเพศชายและเพศหญิง
 การกำเนิดของมนุษย์ การคุมกำเนิด เป็นต้น
2. ด้านสุขวิทยา กล่าวถึงสุขภาพ การระวังรักษาร่างกายให้ปราศจากโรคภัย
 ไข้เจ็บ หรือความผิดปกติทางเพศ ตลอดจนสุขปฏิบัติในการตั้งครรภ์และเลี้ยงดูทารก
3. ด้านจิตวิทยา เป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตใจ และอารมณ์ เช่น พัฒนาการทางเพศ
 ด้านจิตใจของมนุษย์ในช่วงต่าง ๆ พัฒนาการทางจิตใจเกี่ยวกับเพศที่ผิดปกติ ความกลัวและ
 ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ เป็นต้น

4. ด้านสังคมวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับการปรับตัวให้เข้ากับสังคม เช่น การปรับตัวให้เข้ากับเพศตรงข้าม การเลือกคู่ครอง การสมรส ชีวิตสมรส หรือชีวิตครอบครัว การวางแผนครอบครัว ประเพณี และวัฒนธรรมต่าง ๆ ปัญหาสังคมเกี่ยวกับเรื่องเพศ เป็นต้น

5. แนวความคิดในการสอนเพศศึกษา

ในด้านวิธีสอน ผู้สอน การจัดและการดำเนินการสอน อุปกรณ์การสอนเพศศึกษา ได้มีผู้เสนอแนะไว้ดังนี้

เสนอ อินทรสุขศรี (เสนอ อินทรสุขศรี 2519 : 64) ได้เสนอแนะว่า

1. การสอนเพศศึกษา ควรจะถือว่เป็นการสอนนอกหลักสูตร การสอนในเวลาว่างจากการสอนวิชาสามัญทั่วไป

2. เมื่อจะจัดสอน ไม่ควรจะเรียกชื่อวิชาที่สอนว่า เพศศึกษา หรือคำใด ๆ ที่มีคำว่า เพศ เข้าไปเกี่ยวข้อง เพราะเด็กอาจเกิดความเข้าใจผิดว่า ตนได้เรียนรู้วิชาที่ผู้ใหญ่ถือว่าเป็นความลับ หรือลามกอนาจาร

3. การสอนไม่ควรสอนแบบใช้ห้องประชุมบรรยาย โดยมีนักเรียนเข้าฟังเป็นจำนวนมาก ควรจะแบ่งกลุ่ม กลุ่มหนึ่งประมาณ 20 - 30 คน

4. การสอนควรแยกกลุ่ม โดยแยกเป็นเด็กชายล้วน หรือเด็กหญิงล้วน

5. ควรสอนแบบสนทนามีการตอบปัญหา หรือคุยถึงความคิดเห็นส่วนตัว

6. ไม่ควรมีหลักสูตรจำกัด ไม่มีอยู่ในตารางสอน ไม่มีการสอบ

7. ควรใช้ภาษาง่าย ๆ และเป็นกันเอง

8. ควรจะมีอุปกรณ์การสอน

9. ผู้สอนควรเป็นครูชีววิทยา พยาบาลประจำโรงเรียน และครูผู้ได้รับการอบรมเป็นอย่างดี บางเรื่องอาจเชิญแพทย์หรือจิตแพทย์มาสอนเป็นพิเศษ

10. เมื่อเด็กมีปัญหาอยากทราบส่วนตัว ครูต้องให้คำตอบปัญหานั้นเป็นส่วนตัว

11. ควรเลือกเรื่องที่จะนำมาสอนให้เหมาะกับวัยและเพศของนักเรียน

12. ควรมีกลองหรือวัสดุสำหรับความคิดเห็น และความต้องการของเด็ก แล้วนำมาปัญหานั้นมาสอน

สุชาติ โสภประยูร (สุชาติ โสภประยูร 2521 : 208 - 209) ได้เสนอแนะไว้ว่า

1. ก่อนจะเริ่มบทเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา ควรจะรอให้ครูและนักเรียนมีความคุ้นเคยกันดีเสียก่อน
 2. การจัดกิจกรรมการสอนและการเรียนนั้น ควรจะแสวงหากิจกรรมหรือวิธีการที่ช่วยสร้างทัศนคติ ความเข้าใจอันดี และมีความคิดวิพากษ์วิจารณ์
 3. ควรใช้กล่องคำถาม (Question - box) บ้างในโอกาสอันควร
 4. การอภิปรายถึงเรื่องเพศในห้องเรียน ควรจะเป็นไปอย่างตรงไปตรงมา ปราศจากอารมณ์ และไม่ควรแสดงความกระตือรือร้น
 5. การให้นักเรียนอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องเพศ บางครั้งก็เป็นประโยชน์มาก แต่ครูควรจะเป็นผู้แนะนำว่า หนังสือเล่มใดควรอ่านและเล่มใดไม่ควรอ่าน
 6. ในโรงเรียนสหศึกษา การสอนเพศศึกษาควรจะต้องสอนรวมทั้งเพศชายและเพศหญิง
 7. บทเรียนที่ใช้สอนควรจะต้องเลือกให้ตรงตามความสนใจ ความต้องการของเด็ก และปัญหาทางเพศ ตามลักษณะความเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก
 8. ครูควรจัดเตรียมหาคำศัพท์ทางด้านวิทยาศาสตร์ทางเพศ รวมทั้งคำสุภาพต่าง ๆ ที่จะใช้อธิบายเรื่องอวัยวะเพศ หรือพฤติกรรมทางเพศไว้ให้พอเพียง
 9. การเลือกใช้อุปกรณ์การสอนให้เหมาะสมกับบทเรียน นับว่าเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้เรื่องเพศได้มาก
 10. การประเมินผลการเรียนการสอนเพศศึกษา จะต้องวัดพฤติกรรมทั้งในด้านความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติ
- ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้สอน การจัด และการดำเนินการสอน อุปกรณ์การสอน เพศศึกษาควรจะเป็นดังนี้
1. การสอนวิชาเพศศึกษา ควรแยกเป็นวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ ควรให้ชื่อวิชาว่า ความรู้เรื่องเพศ เพราะวิชานี้เป็นวิชาที่มุ่งให้ความรู้แก่ผู้เรียนในการแก้ปัญหาของชีวิตที่

เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรักษาสุขภาพส่วนตัวและปัญหาทางด้านร่างกาย สัมคม จิตใจ ศีลธรรม จรรยา ตลอดจนการที่จะช่วยให้ชีวิตครอบครัวมีความสุข

2. การสอนเพศศึกษา ควรเริ่มตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลาย เพราะนักเรียนในระดับนี้เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยรุ่น สภาพของร่างกายมีการเจริญพัฒนาและเปลี่ยนแปลงลักษณะเฉพาะเพศมากขึ้น มีความสนใจ อยากรู้ อยากเห็นในเรื่องเพศ อาจเกิดความขงใจ สงสัย ไม่แน่ใจว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไรจึงจะถูกต้องเหมาะสม จึงสมควรที่จะให้การศึกษากับเรื่องเพศอย่างถูกต้อง

3. การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนสหศึกษา ผู้วิจัยไม่เห็นด้วยกับความเห็นของเสนอ อินทรสุขศรี สำหรับเหตุผลที่ทำให้มีการสอนแยกชั้นระหว่างหญิงกับชายไม่รวมกัน เพราะจะทำให้การสอนเพศศึกษาไม่เป็นไปตามสภาพที่แท้จริง ตามธรรมชาติของการเรียนการสอน เรื่องเพศของแต่ละเพศไม่ใช่เรื่องเร้นลับ และในสภาพสังคมที่แท้จริง มนุษย์จะต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลทั้งสองเพศ การที่นักเรียนได้เรียนรวมกันทั้งสองเพศ จะช่วยให้นักเรียนปรับตัวและปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้ามได้ดีขึ้น

4. ผู้สอนเพศศึกษาควรเป็นครูที่ได้รับการอบรมอย่างดีทางด้านเพศศึกษา เพื่อให้จะทำให้ให้นักเรียนมีความเข้าใจและมั่นใจในความรู้ที่ได้รับว่าถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งจะมีผลต่อความประพฤติ และพฤติกรรมทางเพศ

5. อุปกรณ์การสอน ผู้สอนควรใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอน เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้สะดวกรวดเร็วขึ้น อุปกรณ์การสอนที่ใช้ ได้แก่ ภาพยนตร์ ภาพสไลด์ ฯลฯ

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

มโนมัย สุนทรเวช (มโนมัย สุนทรเวช 2505 : 76) ได้วิจัยเรื่อง หัตถ์คดีของครูในเรื่องการสอนเพศศึกษา เพื่อตรวจสอบความคิดเห็นและหัตถ์คดีในเรื่องเพศของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูมีหัตถ์คดีที่ดีต่อการจัดสอนเพศศึกษาในโรงเรียนมัธยม โดยครูชายเห็นด้วย ร้อยละ 58.6 ครูหญิงเห็นด้วย ร้อยละ 58.4

สรุปผลการวิจัยทัศนคติของครูที่มีต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษาจะเห็นได้ว่า
ครูมีทัศนคติที่ดีต่อการจะจัดสอนเพศศึกษา และครูชายจะมีความคิดเห็นสนับสนุนมากกว่าครูหญิง

สารภี สุทธิเสวันต์ (สารภี สุทธิเสวันต์ 2509 : 74) ได้ทำการวิจัยเรื่อง
ทัศนคติและความสนใจของครู และผู้ปกครองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา ครูที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 35 คน
และผู้ปกครองที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 260 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ทัศนคติและความสนใจในเรื่องลักษณะ และขอบเขตความรู้เรื่องเพศได้รับการสนับสนุนจากครูร้อยละ 94 และจากผู้ปกครองร้อยละ 92
2. การสอนเรื่องอวัยวะสืบพันธุ์ ครูให้การสนับสนุนร้อยละ 100 ผู้ปกครองให้การสนับสนุนร้อยละ 84
3. การสอนเรื่องการควบคุมแรงดันทางเพศ ครูให้การสนับสนุนร้อยละ 85 ผู้ปกครองให้การสนับสนุนร้อยละ 93
4. คุณสมบัติของครูผู้สอนเพศศึกษา ครูเห็นด้วยร้อยละ 97 ผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ 98
5. เรื่องวิธีสอนเพศศึกษา ครูเห็นด้วยร้อยละ 92
6. เรื่องการแนะแนว ครูเห็นด้วยร้อยละ 86
7. เรื่องความสำคัญของบุคลากรในการสอนเพศศึกษา ครูเห็นด้วยร้อยละ 100
8. เรื่องการวางแผนการสอนเพศศึกษา ผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ 89

สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์ (สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์ 2514 : 253 - 254) ได้
วิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพฯ ที่มีต่อ
การสอนเพศศึกษา จำนวนทั้งหมด 403 คน ครูชาย 125 คน ครูหญิง 278 คน จาก
โรงเรียน 38 โรง โดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 90 ข้อ พบว่า

1. ครูทั้งสองเพศโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นในเชิงสนับสนุนข้อความในแบบสอบถาม
2. ครูชายกับครูหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 6 ข้อ

- 2.1 เพศศึกษาช่วยให้นักเรียนมีบุคลิกภาพและความเจริญเติบโตที่ดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข
- 2.2 เพศศึกษาเป็นเรื่องน่าศึกษา ควรสอนอย่างเปิดเผย ไม่ทำให้เป็นเรื่องเร้นลับ
- 2.3 การสอนเพศศึกษาจะช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อเพศตรงข้าม
- 2.4 เพศศึกษาช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติที่ดีในเรื่องธรรมชาติของเพศ และพฤติกรรมระหว่างเพศ
- 2.5 เพศศึกษา หมายถึง การศึกษาที่เน้นหนักในเรื่องกายวิภาค และสรีรวิทยาและอนามัยของอวัยวะในระบบสืบพันธุ์
- 2.6 ความรู้ลึกในเรื่องเพศจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อสภาพของจิตใจ ดังนั้น การศึกษาเรื่องเพศ และเรื่องจิตใจจึงจำเป็นต้องดำเนินควบคู่กันไป
3. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูชายกับครูหญิงที่มีระดับความรู้ต่างกัน ปรากฏว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2 ข้อ คือ
 - 3.1 ควรเริ่มสอนเพศศึกษาตั้งแต่ชั้นอนุบาลเป็นต้นไป
 - 3.2 ควรเริ่มสอนเพศศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
4. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูชายกับครูหญิง ซึ่งมีประสบการณ์ในการเป็นครูในระยะเวลาต่างกัน ปรากฏว่า มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ข้อ คือ
 - 4.1 ครูที่มีประสบการณ์มากจะสอนเพศศึกษาได้ดีกว่าครูที่มีประสบการณ์น้อย
 - 4.2 ครูผู้สอนเพศศึกษาควรเป็นครูสุภาพศึกษา
 - 4.3 ควรเริ่มสอนเพศศึกษาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษา

บรรเทา อุทัยทัศน์ (บรรเทา อุทัยทัศน์ 2525 : ง - ช) ได้วิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูระดับประถมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลที่มีต่อการสอนเพศศึกษา โดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 60 ข้อ สอบถามครูในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ รวมทั้งสิ้น 257 คน ผลการศึกษามีดังนี้

1. ความคิดเห็นของครูทั้งหมดที่มีต่อการสอนเพศศึกษา

- 1.1 ข้อที่ครูเห็นด้วยมากที่สุด "ครูควรจัดให้นักเรียนได้ทำสวนครัวและเลี้ยงสัตว์เพื่อจะได้สังเกตการเจริญเติบโตและการแพร่พันธุ์ต่าง ๆ" ครูเห็นด้วยร้อยละ 87.34
- 1.2 ข้อที่ครูไม่แน่ใจมากที่สุดคือ "ถ้าโรงเรียนของท่านจัดสอนเพศศึกษาขึ้นจะทำให้ประชาชนส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนของท่านเพิ่มขึ้น" ครูไม่แน่ใจร้อยละ 77.32
- 1.3 ข้อที่ครูไม่เห็นด้วยมากที่สุดคือ "ควรเริ่มสอนเพศศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 1 เป็นต้นไป" ครูไม่เห็นด้วยร้อยละ 71.89

สรุปความคิดเห็นของครูโดยส่วนรวมแล้วปรากฏว่า ครูมีความเห็นด้วยกับการสอนเพศศึกษาเป็นส่วนใหญ่

2. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูชายและครูหญิงโดยส่วนรวม

- 2.1 ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
"ครูไม่ควรชี้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายซึ่งเป็นอวัยวะเพศของครูหรือนักเรียนเพื่อประกอบการสอน" โดยครูหญิงมีความเห็นด้วยกับข้อนี้มากกว่าครูชาย
- 2.2 ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างมาก
"การให้นักเรียนได้เรียนรู้เพศศึกษาเป็นทางทำให้นักเรียนอยากทดลอง ซึ่งจะมีผลทำให้เกิดการชิงสุกก่อนห่าม" โดยครูหญิงไม่แน่ใจกับข้อความนี้มากกว่าครูชาย
- 2.3 ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างยิ่ง
"ครูควรเอาปัญหาเรื่องเพศของนักเรียนทั่วไปมาเล่าในชั้น เพื่อเป็นตัวอย่างแก่คนอื่น ๆ" โดยครูหญิงไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ แต่ครูชายไม่แน่ใจ

3. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีคุณวุฒิต่ำกว่า ป.ม. หรือเทียบเท่าลงมากับครูที่มีคุณวุฒิตั้งแต่ ป.ม. หรือเทียบเท่าขึ้นไป

- 3.1 ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
"ควรจัดแยกสอนเพศศึกษาเป็นวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ" โดยครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ป.ม. หรือเทียบเท่าลงมาไม่แน่ใจกับข้อความนี้มากกว่าครูที่มีวุฒิตั้งแต่ ป.ม. หรือเทียบเท่าขึ้นไป

3.2 ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างมาก

"การจัดสอนเพศศึกษาสอดแทรกเข้าไปในวิชาสุขศึกษาเพียงวิชาเดียวก็พอ" โดยครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ป.ม. หรือเทียบเท่าลงมา ไม่แน่ใจกับข้อความนี้มากกว่าครูที่มีวุฒิตั้งแต่ ป.ม. หรือเทียบเท่าขึ้นไป

3.3 ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างยิ่ง

"ครูประถมศึกษาทุกคนมีความสามารถที่จะสอนเพศศึกษาให้แก่นักเรียนได้" โดยครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ป.ม.

4. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป กับครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 11 ปีลงมา

4.1 ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

"การสอนเพศศึกษาเป็นเรื่องที่ครูผู้สอนลำบากใจ เพราะขัดต่อธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมต่าง ๆ" โดยที่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป ไม่แน่ใจกับข้อความนี้มากกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 11 ปีลงมา

4.2 ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างมาก

"ครูที่สมรสหรือแต่งงานแล้วจะสอนเพศศึกษาได้ดีกว่าครูโสด" โดยที่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป เห็นด้วยกับข้อความนี้มากกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 11 ปีลงมา

4.3 ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ "แพทย์ หรือพยาบาลย่อมสอนเพศศึกษาได้ดีกว่าครู" โดยครูที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป เห็นด้วยกับข้อความนี้มากกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 11 ปีลงมา

เทพนม เมืองแมน (เทพนม เมืองแมน 2518 : 13) ได้ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติของนักเรียนไทยต่อการสอนเพศศึกษาและประชากรศึกษาในโรงเรียน โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 300 คน จากโรงเรียน 3 แห่งในนครหลวงกรุงเทพมหานคร ระหว่างปี พ.ศ. 2516 - 2517 ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนร้อยละ 94 ต้องการให้มีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน
2. นักเรียนร้อยละ 94 กล่าวว่าตนเองมีความรู้เรื่องเพศอยู่บ้าง โดยทราบจาก

เพื่อนฝูงเล่าต่อกันมาอีกที

3. นักเรียนได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาจาก

บิดา มารดา	ร้อยละ 4
แผ่นภาพ โฆษณา	ร้อยละ 9
วิทยุ	ร้อยละ 11
โทรทัศน์	ร้อยละ 14
ภาพยนตร์	ร้อยละ 15
หนังสือพิมพ์	ร้อยละ 40

4. ข้อเสนอแนะของนักเรียนเกี่ยวกับจะสอนเพศศึกษาในระดับใดนั้น นักเรียนให้
ข้อเสนอแนะว่า

ควรเริ่มสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - ประถมปีที่ 7	31 %
ควรเริ่มสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - มัธยมศึกษาปีที่ 3	52 %
ควรเริ่มสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - มัธยมศึกษาปีที่ 5	8 %

5. เกี่ยวกับผู้สอนเพศศึกษานักเรียนให้ข้อเสนอแนะว่าควรเป็นครูที่ได้รับการอบรม
ด้านวิชาการเรื่องนี้มาอย่างดี ส่วนมากยังไม่ต้องการแพทย์หรือพยาบาลมาสอน

6. ในด้านการวางแผนครอบครัวซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิชาเพศศึกษานั้น

ร้อยละ 92 ตอบว่าเห็นด้วย และสนับสนุนนโยบายวางแผนครอบครัวของรัฐบาล ร้อยละ 90
บอกว่าครอบครัวไทย โดยทั่วไปควรมีลูกเพียง 3 คน

7. ในด้านวิธีคุมกำเนิด นักเรียนทราบวิธีคุมกำเนิดดังต่อไปนี้

ยาเม็ดคุมกำเนิด	ร้อยละ 97
การทำหมันชายและหญิง	ร้อยละ 79
ถุงยางอนามัย	ร้อยละ 78
ห่วงอนามัย	ร้อยละ 77
การนับระยะปลอดภัย	ร้อยละ 57
การฉีดยาคุมกำเนิด	ร้อยละ 40

8. ในด้านความรู้เกี่ยวกับกาโรค

ต้องการให้มีการสอนเรื่องกาโรคในระดับมัธยม	ร้อยละ 88
มีความรู้ด้านกาโรคดีพอสมควร	ร้อยละ 50
มีความรู้ด้านกาโรคไม่ถูกต้อง	ร้อยละ 50
ทราบว่ากาโรคมีได้มีเพียงชนิดเดียว	ร้อยละ 85
คิดว่ากาโรคเป็นอันตรายต่อส่วนรวม	ร้อยละ 20

นิยม ฉิมตระกูล (นิยม ฉิมตระกูล 2518 : 80 - 83) พิเชฐ ศรีวรกุล (พิเชฐ ศรีวรกุล 2518 : 76 - 78) และสำราญ เพชรจอม (สำราญ เพชรจอม 2518 : 76 - 77) ได้ทำการวิจัยทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในส่วนกลาง ที่มีต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนต่างประเภทกัน คือ โรงเรียนสาธิต โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ผลการวิจัยปรากฏว่า สอดคล้องกันดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนแต่ละประเภท มีทัศนคติที่ดีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษาแตกต่างกัน โดยนักเรียนชายมีทัศนคติต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษามากกว่านักเรียนหญิง
3. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยที่แตกต่างกัน

1. นักเรียนโรงเรียนชาย โรงเรียนสตรี และโรงเรียนสหศึกษา ที่เป็นโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนสาธิต มีทัศนคติต่อการจะจัดสอนเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน แต่โรงเรียนทั้งสามประเภทที่เป็นโรงเรียนราษฎร์จะมีทัศนคติต่อการจะจัดสอนเพศศึกษาแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีบิดามารคามืออาชีพแตกต่างกันในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนสาธิต มีทัศนคติต่อการจะจัดสอนเพศศึกษาแตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่มีบิดามารคามืออาชีพแตกต่างกันใน

โรงเรียนราษฎร์ มีทัศนคติต่อการจะจัดสอนเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน

สรุปผลจากการวิจัยทัศนคติของนักเรียนต่อการที่จะจัดสอนเพศศึกษา พบว่านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการที่จะจัดสอนเพศศึกษาในโรงเรียน และนักเรียนชายจะมีทัศนคติต่อการจะจัดสอนเพศศึกษามากกว่านักเรียนหญิง

ถวัลย์ รักศีล (ถวัลย์ รักศีล 2520 : อ้างอิงมาจาก สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย 2526 : 18) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของครูโรงเรียนราษฎร์ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีต่อการนำเพศศึกษามาสอนในโรงเรียน พบว่าครูเหล่านั้นมีทัศนคติสนับสนุนการจัดให้มีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนและพบว่าผู้ปกครองของนักเรียนในโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติสนับสนุนให้มีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนอีกด้วย

วาสนา ศิลากร (วาสนา ศิลากร 2520 : 79) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดลำปาง ที่มีต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเพศศึกษายังไม่ดีพอ แต่นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา นักเรียนชายมีทัศนคติต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษามากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนที่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมของชุมชนที่ก่อให้เกิดปัญหาทางเพศมีทัศนคติต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษามากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมของชุมชนที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาทางเพศ และการสำรวจแหล่งความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาพบว่า แหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศแก่นักเรียนเป็นอันดับ 1 คือหนังสืออื่น ๆ อันดับ 2 คือหนังสือพิมพ์ และอันดับ 3 คือ เพื่อน

อาภาพร สุขาวงษ์ (อาภาพร สุขาวงษ์ 2520 : 81) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชลบุรี ที่มีต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 342 คน จากโรงเรียนในจังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งหมดมีทัศนคติที่ดีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา นักเรียนชายมีทัศนคติต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษามากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนร้อยละ 81.90 ได้รับความรู้เรื่องเพศจากหนังสือพิมพ์เป็นอันดับที่ 1 นักเรียนเสนอแนะว่า ควรสอน

เพศศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และผู้สอนเพศศึกษาคือครู

นพพร พานิชสุข (รามาฯ 2523 : 266 - 284) ได้วิจัยทัศนคติและความต้องการของคณาจารย์และนักเรียน โรงเรียนมัธยมสาธิตรามาฯ ในเรื่องการสอนเพศศึกษา ผลการวิจัยมีดังนี้

ทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา

1. ความเข้าใจความหมายของคำว่า "เพศศึกษา" ปรากฏผลสรุปการวิจัยว่า อาจารย์และนักเรียนชายมีความเข้าใจความหมายของ "เพศศึกษา" ตรงกัน คือความหมายที่ว่า "การศึกษาในเรื่องทุกสิ่งเกี่ยวกับเพศ ไม่ว่าจะเป็นด้านกายวิภาค สรีรวิทยา จิตวิทยา สังคมวิทยา มีจำนวนคิดเป็นร้อยละ 57.78 และ 60.71 ตามลำดับ แต่นักเรียนหญิงร้อยละ 50.56 มีความเข้าใจในความหมายของ "เพศศึกษา" ที่ว่า "เป็นการศึกษาในเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ นับตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย รวมไปถึงการเลือกคู่ครอง และการวางแผนครอบครัว"

2. ความเข้าใจความหมายของคำว่า "การวางแผนครอบครัว" ผลปรากฏว่า นักเรียนชาย-หญิง มีความเข้าใจสอดคล้องตรงกัน มีจำนวนร้อยละ 97.50 และ 100.00 ตามลำดับ

3. นักเรียนชายส่วนใหญ่หรือจำนวนร้อยละ 60.26 ยังไม่เคยเที่ยวผู้หญิงโสเภณี และจำนวนร้อยละ 39.74 เคยเที่ยวผู้หญิงโสเภณี

บุคคลที่ชักชวนนักเรียนไปเที่ยวโสเภณีครั้งแรกคือเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 43.38 และนักเรียนร้อยละ 34.38 ยังไม่เคยเที่ยวโสเภณีเลย

4. นักเรียนส่วนใหญ่รู้จักการป้องกันกามโรคเป็นอย่างดี มีจำนวนร้อยละ 79.92 และนักเรียนร้อยละ 13.85 ไม่รู้จักวิธีป้องกันกามโรค

ในเรื่องการรักษาโรคกามโรคนั้น นักเรียนชายส่วนใหญ่ใช้วิธีการรักษาโรคด้วยการปรึกษาแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญกามโรค คิดเป็นร้อยละ 70.32

5. ทัศนคติของนักเรียนชายในเรื่องบุคลิกภาพของความเป็นผู้ชาย จำนวนร้อยละ 50.00 มีความคิดเห็นว่า ลูกผู้ชายสมควรที่จะกินเหล้า สูบบุหรี่ เที่ยวผู้หญิงโสเภณีและเล่นการพนันเป็นบ้างเพื่อการออกสังคม

นักเรียนชายจำนวนร้อยละ 41.67 มีความคิดเห็นว่า บุคลิกภาพของความเป็นผู้ชาย ไม่จำเป็นต้องกินเหล้า สูบบุหรี่เก่ง เทียวผู้หญิงโสเภณีเป็น และเล่นการพนันเก่ง

6. หัตถ์คดีของนักเรียนชายในเรื่องค่านิยมเรื่องความบริสุทธิ์ของสตรีก่อนการสมรส ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชายจำนวนร้อยละ 45.57 มีความคิดเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นในเรื่องค่านิยม ที่สตรีต้องบริสุทธิ์ก่อนการสมรส และนักเรียนจำนวนร้อยละ 39.24 มีความคิดเห็นว่าสตรีต้องเป็นผู้บริสุทธิ์ก่อนการสมรส

7. หัตถ์คดีของนักเรียนชายในเรื่องการเคยเห็นรูปโป๊ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายจำนวนร้อยละ 97.44 เคยเห็นรูปโป๊มาแล้ว โดยได้เห็นจากเพื่อนสนิทนำมาให้ดู

8. หัตถ์คดีเกี่ยวกับการเขียนรูปภาพและคำหยาบในห้องน้ำ นักเรียนชายมีความเห็นว่าเกิดจากความสนุกคึกคองของวัยรุ่น ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 47.47 รองลงมาคือเป็นเรื่องของการระบายออกทางอารมณ์อย่างหนึ่งของเด็กวัยรุ่น

9. ในเรื่องการรู้จักทำความสะอาดอวัยวะเพศของนักเรียนชายนั้น ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชายส่วนมากได้ทำความสะอาดอวัยวะเพศในขณะที่อาบน้ำโดยใช้สบู่ถูให้สะอาด มีจำนวนร้อยละ 89.47

10. หัตถ์คดีของนักเรียนหญิงในเรื่องช่วงที่เหมาะสมในการมีบุตร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ ร้อยละ 53.93 ให้ความเห็นว่า ในช่วงอายุระหว่าง 21 - 26 ปี เป็นระยะที่เหมาะสมในการมีบุตรของสตรี รองลงมาร้อยละ 42.70 มีความเห็นว่า ช่วงอายุระหว่าง 27 - 32 ปี เป็นระยะที่เหมาะสมในการมีบุตรของสตรี

11. หัตถ์คดีเกี่ยวกับการมีประจำเดือนของนักเรียนหญิง ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ จำนวนร้อยละ 76.74 และ 79.78 มีความเห็นว่า ช่วงอายุการมีประจำเดือนครั้งแรกอยู่ในระหว่าง 10 - 14 ปี และช่วงอายุการหมดประจำเดือนของสตรีอยู่ระหว่างอายุ 45 - 49 ปี ตามลำดับ

ส่วนมากนักเรียนหญิงมีประจำเดือนกันแล้วทุกคน คือมีจำนวนร้อยละ 100 และความรู้สึกครั้งแรกของการมีประจำเดือนของนักเรียนหญิง จำนวนร้อยละ 61.63 มีความเข้าใจดีว่าเป็นเรื่องของธรรมชาติ มิได้มีการตกใจกลัว

12. นักเรียนหญิงส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 29.63 มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาครั้งแรกจากครู อาจารย์ และรองลงมาจากเพื่อนสนิท

จอห์นสัน และชุต (Johnson and Schutt. 1966 : 64 - 67) ได้ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียนที่มีต่อการสอนเพศศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ ผู้บริหารโรงเรียนทั้งชายและหญิง จำนวน 1,500 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารร้อยละ 90 เห็นด้วยว่า ควรจัดสอนเพศศึกษาในโรงเรียนและมีข้อเสนอแนะว่าไม่ควรสอนแต่เรื่องการสืบพันธุ์เท่านั้น ควรจะสอนเรื่องต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเพศและในการสอนควรคำนึงถึงศีลธรรมอันดีด้วย และยังให้ความคิดเห็นว่า การที่ทางโรงเรียนต่าง ๆ ยังมิได้จัดสอนเพศศึกษาขึ้นนั้น เป็นเพราะว่าขาดครูผู้ทรงคุณวุฒิ และยังเกรงต่อปฏิกิริยาของชุมชน หากจะจัดสอนเพศศึกษาขึ้นในโรงเรียนของตน

เกอร์นีย์ (Gurney. 1970 : 1197 - B) ได้ทำการวิจัยการยอมรับการจัดสอนวิชาเพศศึกษา โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีอาชีพแตกต่างกัน 6 อาชีพได้แก่ แพทย์ นักการศึกษาสาขาประถมศึกษา นักการศึกษาสาขามัธยมศึกษา นักสังคมสงเคราะห์ เสมียน พนักงานและนักกฎหมาย ผู้เคยประสบปัญหาเรื่องเพศโดยตรง และโดยทางอ้อมมาก่อน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนควรรับผิดชอบในการสอนเพศศึกษา การสอนเพศศึกษาควรจะสอนรวมกันทั้งชายและหญิง นอกจากบางเรื่องเท่านั้น และควรเริ่มสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป

คิลเมอร์ ปอมป์เปียน (Pompian. 1970 : 3711 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ความรู้และทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้ปกครอง และครู เกี่ยวกับโครงการเพศศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมและวิเคราะห์ความรู้ต่าง ๆ ที่มีประโยชน์ในการพัฒนาโครงการเพศศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา โดยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้ปกครอง และครู จำนวน 62 คน ตอบแบบสอบถามก่อนที่จะให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา และเมื่อนักเรียนได้เรียนเพศศึกษาจากโครงการเพศศึกษาแล้ว 3 ปี ก็ให้ตอบคำถามชุดเดิมอีกครั้ง ผลการวิจัยพบว่า ในตอนแรกนักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้ไม่ค่อยถูกต้องเกี่ยวกับเพศศึกษา แต่หลังจากได้เรียนเพศศึกษาแล้ว นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษากว้างขวางขึ้น นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อโครงการนี้ เด็กชายมีลักษณะเปิดเผยที่จะหาความรู้

มากกว่าเด็กหญิง นักเรียนส่วนมากต้องการเรียนโดยแยกเพศ และไม่ต้องการให้ผู้ปกครองเข้าเยี่ยมชมชั้นเรียน ผู้ปกครองต้องการให้เด็กศึกษาเรื่องเพศ และเห็นว่าโรงเรียนเป็นแหล่งที่ดีที่สุดที่จะให้ความรู้แก่นักเรียน

โลวริง (Lowing. 1972 : 6683 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความต้องการและความสนใจเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนระดับชั้นปีที่ 9 จุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการและความสนใจในวิชาเพศศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบิดา มารดา แพทย์ เสมียน ครูใหญ่ ครูสอนสุขศึกษา ผู้ให้คำปรึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อการจัดการสอนเพศศึกษาในระดับชั้นปีที่ 9 การวิจัยครั้งนี้กระทำที่ Monroe County Community School Cooperation, Indiana ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนสนใจเรื่องกามโรคมากที่สุด และสนใจเรื่องการนับถวระหว่างชายและหญิงน้อยที่สุด
2. นักเรียนสนใจปัญหาเรื่องเพศในสังคมและการศึกษาเรื่องเพศมากกว่าผู้ใหญ่
3. ผู้ใหญ่สนใจปัญหาของเด็กวัยรุ่น การเตรียมตัวเพื่อการแต่งงาน พฤติกรรมทางเพศของบุคคลมากกว่านักเรียน
4. นักเรียนที่ยังไม่มีความรู้เรื่องเพศศึกษา สนใจที่จะเรียนรู้เรื่องเพศในโรงเรียนมากกว่านอกโรงเรียน
5. เนื้อหาวิชาเพศศึกษาที่นักเรียนต้องการและสนใจ มีความคล้ายคลึงกับเนื้อหาที่ทางโรงเรียนจัดสอน
6. โดยทั่วไปแล้ว ความเห็นเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนสอดคล้องกับความเห็นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด มีความเห็นสอดคล้องกับความเห็นของบิดามารดา และครูผู้สอนวิชาสุขศึกษามีความเห็นสอดคล้องกับความเห็นของผู้ให้คำปรึกษา น้อยที่สุด นอกจากนี้พบว่าผู้ให้คำปรึกษามีความเห็นไม่สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ
7. การสอนเพศศึกษาบางเรื่องควรจะสอนแบบรวมเพศแต่บางเรื่องควรจะสอนแบบแยกเพศ

วูดี้ (Woody. 1973 : 73) ได้สำรวจทัศนคติของเด็กที่มีต่อเพศศึกษาในปัจจุบัน สรุปความได้ว่าเด็กมีทัศนคติเบื้องต้น 7 ประการ ซึ่งมีความสำคัญมากต่อเพศศึกษาทัศนคติเหล่านี้ได้แก่

1. อวัยวะสืบพันธุ์และหน้าที่ของมัน ไม่ใช่เรื่องน่ารังเกียจ ถ้าจะกล่าวถึง
2. ควรมีความเข้าใจว่าเพศของเด็กควรจะต้องเป็นไปตามเพศที่กำหนดมาแล้วเมื่อตอนเกิด
3. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นการแสดงออกตามปกติ
4. เพศศึกษาเป็นขบวนการที่ต่อเนื่องอย่างหนึ่ง ก่อนที่เด็กจะถึงวัยรุ่นเด็กควรจะต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องและสมบูรณ์เกี่ยวกับอวัยวะเพศ การสืบพันธุ์และพฤติกรรมทางเพศต่าง ๆ การคุมกำเนิด ความรู้เรื่องกามโรคและองค์ประกอบทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ
5. ประโยชน์และโทษของพฤติกรรมทางเพศก่อนแต่งงาน ควรจะต้องนำมาพิจารณาโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ตลอดจนศีลธรรมจรรยา สิ่งแวดล้อม ค่านิยมของแต่ละบุคคล
6. เด็กวัยรุ่นควรจะต้องรู้ถึงเรื่องราวเกี่ยวกับการคุมกำเนิด
7. การเปิดเผยและการบอกเล่าที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องเพศ เป็นสิ่งที่มีคุณค่ายิ่งในการเสริมสร้างและธำรงไว้ซึ่งความสัมพันธ์และการเรียนรู้ถึงการที่บุคคลมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในฐานะผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อกัน

วอเรน (Warren. 1973 : 588) ได้ทำการศึกษาแหล่งที่มาของความรู้เรื่องเพศและความถูกต้องของความรู้นั้น โดยได้ทำการศึกษากับนิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย North Carolina ใน Greenboro จำนวน 226 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กส่วนใหญ่ไม่ได้คิดว่าโรงเรียนจะเป็นแหล่งสำคัญที่จะให้ความรู้เรื่องเพศ และมีข้อควรสังเกตว่าเด็กกลุ่มที่เห็นว่าโรงเรียนเป็นแหล่งสำคัญที่ให้ความรู้เรื่องเพศ จะเป็นเด็กที่มีความรู้เรื่องเพศดีกว่าเด็กที่ลงความเห็นว่าบิดามารดาและเพื่อนเป็นแหล่งสำคัญในการให้ความรู้เรื่องเพศ

ร้อยละ 20 ของนิสิตทั้งหมดได้อ้างถึงบิดามารดาว่าเป็นแหล่งสำคัญที่พวกเขาได้รับความรู้เรื่องเพศ และส่วนใหญ่จะได้รับความรู้เรื่องเพศจากคำบอกเล่าของเพื่อน ๆ

ส่วนผลการวิเคราะห์ความถูกต้องของความรู้ เรื่อง เพศที่นิสิตได้รับมีดังนี้คือ

นิสิต 104 คน ไม่ทราบว่าการกำหนดเพศของเด็กทารกทำกันอย่างไร

นิสิต 105 คน ไม่ทราบหน้าที่ของยาคุมกำเนิด

นิสิต 120 คน ไม่เข้าใจกรรมวิธีทางด้านสรีรวิทยาของการคุมกำเนิด

นิสิต 71 คน มีความเชื่อว่าโรคที่ชานอย่างอ่อนเป็นอาการของคนตั้งครรภ์

นิสิต 79 คน มีความเชื่อว่าการเป็นมะเร็งที่อวัยวะสืบพันธุ์ของเพศหญิง เนื่องจาก

การใช้ยาคุมกำเนิด

นิสิต 99 คน ไม่ทราบความหมายของไข่อ่อน

นิสิต 122 คน ไม่ทราบว่าสายสะดือนั้นติดกับรกขณะอยู่ในครรภ์มารดา

นิสิต 102 คน ไม่รู้จักแพทย์ผู้มีความเชี่ยวชาญทางด้าน การระงับรักษาครรภ์โดยเฉพาะ

เบอร์รี่ (Berry. 1975 : 118 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสอนเพศศึกษา

ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ใน Dade County ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับการสอนเพศศึกษาโดยจัดสอนสอดแทรกในวิชาต่าง ๆ

2. โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดแคลนบุคลากรที่มีคุณสมบัติในการสอนเพศศึกษา

3. โรงเรียนส่วนใหญ่จัดสอนเพศศึกษาในลักษณะต่าง ๆ แม้ว่าโรงเรียนนั้น ๆ

จะยังไม่มีโครงการสอนเพศศึกษาอย่างเป็นแบบแผนก็ตาม

4. โรงเรียนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะสอนวิชาเพศศึกษาโดยการสอดแทรกไว้ในวิชาอื่น ๆ มากกว่าที่จะสอนวิชาเพศศึกษาอย่างเป็นเอกเทศ

5. นักเรียนทุกคนควรได้รับการสอนวิชาเพศศึกษาในลักษณะที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของตน

นอกจากนี้เบอร์รี่ ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. โรงเรียนที่ยังไม่มีโครงการสอนเพศศึกษา ควรจะจัดให้มีการสอนวิชานี้โดยร่วมมือกับชุมชน

2. โรงเรียนทุกโรงควรจัดวิชาเพศศึกษาไว้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร

3. ครูทุกคนควรจะได้รับการเตรียมตัวเพื่อสอนวิชาเพศศึกษา

4. วิชาเพศศึกษาควรจัดสอดแทรกไปในวิชาต่าง ๆ ที่จัดสอนตามปกติให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

5. โครงการสอนเพศศึกษาควรมีความต่อเนื่องกัน ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษา

พิชัย ผดุงรัตน์ (Pichai Padoongrut. 1980 : 14 - 15) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อเพศศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรี ปีสุดท้าย วิชาเอกสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการศึกษาพบว่า นิสิตส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาไม่เพียงพอ แต่นิสิตส่วนมากมีทัศนคติเห็นด้วยกับการเรียนการสอนเพศศึกษา การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อเพศศึกษาเกี่ยวกับอายุ เพศ สภาพการ สมรส และนิสิตภาคปกติกับนิสิตภาคสมทบ พบว่ามีทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน การเปรียบเทียบระดับของความรู้ พบว่านิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษามากจะมีทัศนคติที่ดีต่อเพศศึกษามากกว่านิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา พบว่าหนังสือและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เป็นแหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศศึกษามากที่สุด รองลงมาได้แก่ ครู หนังสือพิมพ์ เพื่อน ภาพยนตร์ แพทย์ โทรทัศน์ วิทยุ บิตามารดา โปสเตอร์ ญาติ และอื่น ๆ ตามลำดับ

จากผลการวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปความคิดเห็นและเจตคติของครู อาจารย์ ผู้ปกครอง และนักเรียน นักศึกษา เกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศได้ดังนี้

ครู อาจารย์

จากผลการวิจัยของ มโนมัย สุนทรเวช (มโนมัย สุนทรเวช 2525 : 76) สารภี สุทธิเสวันต์ (สารภี สุทธิเสวันต์ 2509 : 74) สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์ (สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์ 2514 : 253 - 254) บรรเทา อุทัยทัศน์ (บรรเทา อุทัยทัศน์ 2515 : ง - ช) และถวัลย์ รักศีล (ถวัลย์ รักศีล 2522 : อ้างอิงจากสมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย 2526 : 18) ได้ผลสอดคล้องตรงกันว่าครูส่วนใหญ่มีเจตคติต่อการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนดี และสอดคล้องกับการวิจัยของ

นพพร พานิชสุข (รวมคำแหง 2523 : 266 - 284) ซึ่งพบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่มี
เจตคติที่ถูกต้องต่อเพศศึกษา

สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์ และ บรรเทา อุทัยทัศน์ ได้ผลการวิจัยสอดคล้องกันว่า
ครูชายและครูหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนเพศศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติในบางเรื่องและจากการวิจัยของ มโนมัย สุนทรเวช และ สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์
ให้ผลตรงกันว่า ครูชายมีเจตคติเชิงเห็นด้วยต่อการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนมากกว่าครูหญิง

นอกจากนี้ยังพบว่า ครูที่มีประสบการณ์ต่างกันมีความคิดเห็นต่อเพศศึกษาแตกต่างกัน
ในบางเรื่อง (สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์ 2514 : 253 - 254) และครูที่มีวุฒิแตกต่างกัน
มีความคิดเห็นต่อการสอนเพศศึกษาแตกต่างกันในบางเรื่อง (บรรเทา อุทัยทัศน์
2515 : ง - ช)

สำหรับครูที่ทำหน้าที่บริหารโรงเรียนนั้น ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการจัดสอนเพศศึกษา
ในโรงเรียน แต่ผู้บริหารมีความคิดเห็นที่ไม่ควรสอนเฉพาะเรื่องการสืบพันธุ์เท่านั้น ควร
สอนเรื่องต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อเรื่องเพศ และควรคำนึงถึงศีลธรรมอัน
ดีด้วย

ผู้ปกครอง

จากการวิจัยของสารภี สุทธิเสวันต์ (สารภี สุทธิเสวันต์ 2509 : 74)
และถวัลย์ รักศีล (ถวัลย์ รักศีล 2522 : อ้างอิงมาจาก สมาคมวางแผนครอบครัว
แห่งประเทศไทย 2516 : 18) พบว่าผู้ปกครองส่วนมากเห็นด้วยกับการจัดให้มีการสอน
เพศศึกษาในโรงเรียน และสารภี สุทธิเสวันต์ ยังพบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่ให้ความสนับสนุน
ในเรื่องลักษณะและขอบเขตของความรู้เรื่องเพศ การสอนเรื่องอวัยวะสืบพันธุ์ การสอน
เรื่องการควบคุมแรงขับทางเพศ คุณสมบัติของครูผู้สอนวิชาเพศศึกษา และเรื่องการวางแผน
การสอนเพศศึกษา

สำหรับในต่างประเทศจากการวิจัยของ คีลเมอร์ ปอมปีแอน (Pompian.
1970 : 3711 - A) พบว่าผู้ปกครองต้องการให้เด็กศึกษาเรื่องเพศ และมีความเห็นว่า
โรงเรียนเป็นสถาบันที่ดีที่สุดที่จะให้ความรู้เรื่องเพศแก่นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ

เกอร์นี (Gurney. 1970 : 1197 - B) ซึ่งวิจัยพบว่า ผู้ปกครองอาชีพต่าง ๆ มีความเห็นว่าโรงเรียนควรรับผิดชอบในการสอนเพศศึกษา การสอนเพศศึกษาควรจะสอนรวมกันทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง นอกจากบางเรื่องเท่านั้น และยังพบว่าผู้ปกครองต้องการให้เริ่มสอนเพศศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องการสอนเพศศึกษานั้น โลว์อิง (Lowing. 1972 : 6683 - A) วิจัยได้ผลสอดคล้องกับเกอร์นี ว่า บุคคลอาชีพต่าง ๆ มีความต้องการให้สอนเพศศึกษา รวมกันทั้งเพศชายและเพศหญิง ในเนื้อหาความรู้บางเรื่อง แต่บางเรื่องควรสอนแบบแยกเพศ

การวิจัยของ โลว์อิง ยังพบอีกว่าความคิดเห็นในเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองค่อนข้างจะแตกต่างกันอยู่มาก และผู้ปกครองสนใจปัญหาของเด็กวัยรุ่น การเตรียมตัวเพื่อแต่งงาน พฤติกรรมทางเพศของบุคคลมากกว่านักเรียน

นักเรียน นักศึกษา

จากการวิจัยของเพพนม เมืองแมน (เพพนม เมืองแมน 2518 : 13) พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้มีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน ส่วนผลการวิจัยของ นิยม ฉิมตระกูล (นิยม ฉิมตระกูล 2518 : 80 - 83) พิเชฐ ศรีวรกุล (พิเชฐ ศรีวรกุล 2518 : 76 - 78) สำราญ เพชรจอม (สำราญ เพชรจอม 2518 : 76 - 77) วาสนา ศิลากร (วาสนา ศิลากร 2520 : 79) และอาภาพร สุขawangษ์ (อาภาพร สุขawangษ์ 2520 : 81) ได้ผลการวิจัยสอดคล้องกันว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อเพศศึกษาในโรงเรียน และนักเรียนชายมีเจตคติต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนดีกว่านักเรียนหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คีลเมอร์ ปอมปีแอน (Pompian. 1970 : 3711 - A) และพิชัย ผดุงรัตน์ (Pichai Padoongrut. 1980 : 14 - 15) ซึ่งก็พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการสอนเพศศึกษา และคีลเมอร์ ปอมปีแอน ยังพบอีกว่า นักเรียนชายมีความเปิดเผยที่จะหาความรู้เรื่องเพศมากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนส่วนมากต้องการเรียนวิชานี้โดยแยกเพศชายและหญิง และไม่ต้องการให้ผู้ปกครองเข้าเยี่ยมชั้นเรียน ซึ่งขัดแย้งกับความคิดเห็นของผู้ปกครองอาชีพต่าง ๆ ที่เกอร์นี (Gurney. 1970 : 1197 - B)

วิจัยพบว่า ต้องการให้สอนเพศศึกษารวมกันทั้งสองเพศ นอกจากบางเรื่องเท่านั้น นอกจากนี้
 นี้ยังขัดแย้งกับผลการวิจัยของ โลว์อิง (Lowing. 1972 : 6683 - A) ที่พบว่า
 นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้มีการสอนเพศศึกษาแบบรวมเพศชายและหญิงในบางเรื่อง และ
 สอนแบบแยกเพศชายและหญิงในบางเรื่อง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน นักเรียน
 ที่เรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีเจตคติต่อการสอนเพศศึกษาแตกต่างกัน

จากการวิจัยของ วาสนา ศีลากร (วาสนา ศีลากร 2520 : 79) พบว่า
 นักเรียนที่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการจัดให้มีการสอน
 เพศศึกษาไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมของชุมชนที่ก่อให้เกิดปัญหาทางเพศ
 มีเจตคติต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษามากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมของชุมชน
 ที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิชัย ผดุงรัตน์ (Pichai
 Padoongrut. 1980 : 14 - 15) ที่วิจัยพบว่า นิสิตที่มีอายุ เพศ สถานภาพการสมรส
 และภาคการเรียน (ภาคปกติ - ภาคสมทบ) แตกต่างกันมีเจตคติต่อเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน
 นิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศมากจะมีเจตคติที่ดีต่อเพศศึกษามากกว่านิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศน้อย
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในเรื่องความรู้เรื่องเพศและแหล่งความรู้เรื่องเพศของนิสิตนั้น พิชัย ผดุงรัตน์
 พบว่า นิสิตส่วนใหญ่ยังมีความรู้เรื่องเพศไม่ดีพอ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวาสนา
 ศีลากร ที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเพศศึกษายังไม่ดีพอ สำหรับ
 แหล่งความรู้เรื่องเพศของผู้เรียนนั้น เทพนม เมืองแมน และ อาภาพร สุขาวษ์ ได้วิจัย
 พบว่า แหล่งความรู้เรื่องเพศที่สำคัญของผู้เรียนคือ หนังสือพิมพ์ ส่วนพิชัย ผดุงรัตน์ และ
 วาสนา ศีลากร วิจัยพบว่าแหล่งความรู้ที่สำคัญของผู้เรียนคือ หนังสือและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ
 นอกจากนี้ นพพร พานิชสุข วิจัยพบว่า นักเรียนหญิงได้รับความรู้เรื่องเพศจากครู อาจารย์
 มากที่สุด และนักเรียนชายได้รับความรู้เรื่องเพศจากเพื่อนสนิทมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ
 ผลการวิจัยของ วอเรน (Warren. 1973 : 588)

เกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนต่อเนื้อหาเรื่องเพศนั้น โลว์อิง (Lowing.
 1972 : 6683 - A) วิจัยพบว่า นักเรียนสนใจเรื่องกามโรคมามากที่สุด และสนใจปัญหา
 เรื่องเพศในสังคมมากกว่าผู้ใหญ่ นักเรียนที่ยังไม่มีความรู้เรื่องเพศ สนใจที่จะเรียนรู้เรื่อง

เพศในโรงเรียนมากกว่านอกโรงเรียน

จากผลการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ผู้เรียนส่วนมากเห็นความสำคัญของความรู้เรื่องเพศ และผู้วิจัยเห็นด้วยกับการที่จะจัดให้มีการสอนความรู้เรื่องเพศในสถานบันการศึกษาทุกระดับ โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาตอนปลายจนถึงระดับอุดมศึกษา ทุกสาขาวิชาชีพ เพราะว่าเรื่องเพศเกี่ยวข้องกับมนุษย์ทุกเพศทุกวัย ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย ตลอดชีวิตไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม อย่างไรก็ตามในการให้ความรู้เรื่องเพศแก่ผู้เรียนนั้น ต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลดี ผลเสียของเพศศึกษา ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ศีลธรรม จรรยาบรรณ และที่สำคัญที่สุดคือ แนวความคิดของบุคคล กลุ่มต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งการสำรวจเจตคติของผู้เรียนในเรื่องเพศศึกษา เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้เราได้ทราบความคิดเห็นและเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อเรื่องนี้ อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้เรียน ผู้สอน ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีเจตคติที่ดีต่อความรู้เรื่องเพศ
2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน
3. นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาและนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่บิดามีอาชีพแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่มารดาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน
7. นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน
8. นักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษาและไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน
9. นักศึกษาที่บิดามีการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน
10. นักศึกษาที่มารดามีการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มประชากร

ประชาชนที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ ปีการศึกษา 2527 ของวิทยาลัยพลศึกษาที่เปิดทำการสอนทั้งสาขาวิชาเอกพลศึกษาและสุขศึกษา ซึ่งมีทั้งหมด 6 แห่ง จำนวนนักศึกษาทั้งหมด 1,793 คน ดังตารางแสดงกลุ่มประชากร

ตาราง 1 แสดงกลุ่มประชากร

วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัด	วิชาเอกพลศึกษา			วิชาเอกสุขศึกษา			รวม ทั้งสิ้น
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
เชียงใหม่	185	48	233	23	15	38	271
มหาสารคาม	276	53	329	31	26	57	386
ยะลา	191	31	222	20	21	41	263
ชลบุรี	200	57	257	21	11	32	289
อุดรธานี	263	59	322	28	26	54	376
สุโขทัย	163	30	193	7	8	15	208
รวม	1,278	278	1,556	130	107	237	1,793

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่เปิดสอนทั้งวิชาเอกพลศึกษาและวิชาเอกสุขศึกษา ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ ปีการศึกษา 2527 จำนวน 589 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ดังนี้คือ

(เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ 2522 : 118 - 119) สุ่มนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษามาประมาณ ร้อยละ 30 สุ่มนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามาประมาณร้อยละ 50 ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาวิชาเอก สุขศึกษามีจำนวนน้อยกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อน จึงสุ่มมา มากกว่า ดังรายละเอียดตามตารางที่ 2

ตาราง 2 แสดงกลุ่มตัวอย่าง

วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัด	วิชาเอกพลศึกษา			วิชาเอกสุขศึกษา			รวม ทั้งสิ้น
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
เชียงใหม่	56	14	70	12	8	20	90
มหาสารคาม	83	16	99	16	13	29	128
ยะลา	57	9	66	10	11	21	87
ชลบุรี	60	17	77	11	6	17	94
อุดรธานี	79	18	97	14	13	27	124
สุโขทัย	49	9	58	4	4	8	66
รวม	384	83	467	67	55	122	589

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ตามตัวแปร ที่ต้องการศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา เป็นแบบ มาตราจัดอันดับ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา เป็นแบบการจัดอันดับ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเนื้อหาความรู้เรื่องเพศ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา และสุขศึกษา) พ.ศ. 2525 ของวิทยาลัยพลศึกษา ตลอดจนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ
2. วิเคราะห์เนื้อหา โดยทำตารางวิเคราะห์ เพื่อกำหนดว่าเนื้อหาแต่ละหัวข้อ จะสร้างคำถามเกี่ยวกับเจตคติ หัวข้อละเท่าใด เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด
3. สร้างแบบสอบถามตอนที่ 2 จำนวน 62 ข้อ
สร้างแบบสำรวจตอนที่ 3 จำนวน 12 ข้อ
4. นำเครื่องมือที่สร้างเรียบร้อยแล้วทั้ง 3 ตอน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการทดสอบ ของสำนักทดสอบมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และผู้เชี่ยวชาญด้านความรู้เรื่องเพศ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยใช้เกณฑ์ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วย 2 ใน 3 ท่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยนำมาปรับปรุงและแก้ไขให้เหมาะสมขึ้น

ลักษณะของเครื่องมือแต่ละตอน

1. แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
 - 1.1 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นข้อความเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ โดยให้นักศึกษาประมาณค่าเจตคติที่มีต่อข้อความนั้นลงในตารางประมาณค่า 5 ระดับ หลังข้อความนั้น ๆ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
(0) ความรู้เรื่องเพศเป็นเรื่องไร้สาระ					
(00) ความรู้เรื่องเพศจะช่วยลดปัญหา การปรับตัวของวัยรุ่น					

1.2 การตอบแบบสอบถาม ให้นักศึกษาอ่านข้อความแต่ละข้อและพิจารณา
ว่ามีความเห็นกับข้อความแต่ละข้ออย่างไร แล้วให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใดช่องหนึ่ง
ให้ตรงกับข้อความแต่ละข้อนั้น

- ทำเครื่องหมายในช่อง "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" หมายถึงนักศึกษาเห็นด้วยอย่างมาก
กับข้อความในข้อนั้น .
- ทำเครื่องหมายในช่อง "เห็นด้วย" หมายถึงนักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความ
นั้นแต่น้อยกว่าเห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่แน่ใจ" หมายถึงนักศึกษามีความเห็นก้ำกึ่งกัน
และตัดสินใจไม่ได้
- ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่เห็นด้วย" หมายถึงนักศึกษารู้สึกคัดค้านข้อความนั้น
- ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง" หมายถึงนักศึกษาไม่เห็นด้วยเลยกับ
ข้อความนั้นและคัดค้านเต็มที่

1.3 การตรวจให้คะแนน

การใช้คะแนนถ้อยแถลงของ ลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้

คำถามที่ถามในเชิงลบจากตัวอย่างข้อ (0) ข้างต้น

ทำเครื่องหมายในช่อง "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ให้ 1 คะแนน

ทำเครื่องหมายในช่อง "เห็นด้วย" ให้ 2 คะแนน

ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่แน่ใจ"	ให้ 3 คะแนน
ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่เห็นด้วย"	ให้ 4 คะแนน
ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง"	ให้ 5 คะแนน

คำตอบในเชิงบวกจากตัวอย่างข้อ (00) ข้างต้น

ทำเครื่องหมายในช่อง "เห็นด้วยอย่างยิ่ง"	ให้ 5 คะแนน
ทำเครื่องหมายในช่อง "เห็นด้วย"	ให้ 4 คะแนน
ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่แน่ใจ"	ให้ 3 คะแนน
ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่เห็นด้วย"	ให้ 2 คะแนน
ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง"	ให้ 1 คะแนน

1.4 การหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเจตคติ
ของนักศึกษา

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา จำนวน 62 ข้อ ไปทดลองสอบกับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี วิชาเอกพลศึกษาและสุขศึกษาชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2527 จำนวน 45 คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์ ดังนี้

1.4.1 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเจตคติ

ผู้วิจัยหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามโดยวิธีวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) โดยใช้สูตร t - test เทคนิค 25% ของเอ็ดเวิร์ด (Edwards. 1957 : 152) เพื่อหาประสิทธิภาพของข้อคำถาม ผู้วิจัยถือว่าค่าที่ได้เท่ากับหรือมากกว่า 1.75 ขึ้นไป มีค่าอำนาจจำแนกซึ่งแสดงว่ากลุ่มคะแนนสูงกับกลุ่มคะแนนต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ 2520 : 29) และได้คัดเลือกข้อคำถามวัดเจตคติไว้ได้จำนวน 51 ข้อจากข้อคำถามทั้งหมด 62 ข้อ

1.4.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเจตคติ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์มาทดสอบความเชื่อมั่นแบบวัดความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยวิธีของครอนแบ็ก (Cronbach. 1970 : 161) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ได้ค่าความเชื่อมั่นครั้งแรก .93 หลังจากปรับปรุงแล้วนำไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นอีกครั้ง ได้ค่าความเชื่อมั่น .95

2. แบบสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา

แบบสำรวจเป็นลักษณะการจัดอันดับ โดยให้นักศึกษาเขียนตัวเลข 1, 2, 3, 4 และ 5 ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความในแบบสำรวจ

ตัวอย่างแบบสำรวจ

คำแนะนำ นักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศมาจากแหล่งใดบ้างให้เขียนตัวเลข

1, 2, 3, 4 และ 5 ลงใน ☐ ที่กำหนดให้ โดยต่อเนื่อง ดังต่อไปนี้

เลข 1 หมายถึงแหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศมากที่สุด

เลข 2 หมายถึงแหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศน้อยกว่าแหล่งที่ 1

เลข 3 หมายถึงแหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศน้อยกว่าแหล่งที่ 2

ฯลฯ

☐ บิดา มารดา

☐ ครู อาจารย์

☐ เพื่อน

☐ หนังสือพิมพ์

ฯลฯ

การรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้ติดต่อกับผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาแต่ละแห่งที่กลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ เพื่อขออนุญาตทำการศึกษาค้นคว้า โดยขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย

2. ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือซึ่งทดสอบคุณภาพเรียบร้อยแล้วไปให้กลุ่มตัวอย่างตอบด้วยตนเองและโดยขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาแต่ละแห่ง เป็นผู้แจกแบบสอบถามและรวบรวมภายในกำหนดเวลาประมาณ 1 เดือน คือในระหว่างเดือนธันวาคม 2527

3. ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามไปทั้งหมด จำนวน 800 ฉบับ ได้รับคืนมา จำนวน 763 ฉบับ และคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไว้ได้ จำนวน 731 ฉบับ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 91.38 จากนั้นผู้วิจัยได้สุ่มแบบสอบถามมา จำนวน 589 ฉบับ จากแบบสอบถามที่สมบูรณ์ดังกล่าว โดย การสุ่มตัวอย่างดังนี้

3.1 แยกแบบสอบถามออกเป็น 4 กลุ่มย่อย คือกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา ชาย กลุ่มนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาหญิง กลุ่มนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาชาย และกลุ่มนักศึกษา วิชาเอกสุขศึกษาหญิง

3.2 กำหนดให้แบบสอบถามทุกฉบับในแต่ละกลุ่ม

3.3 เปิดตารางตัวเลขสุ่มแล้วสุ่มตัวอย่างแบบสอบถามมาตามจำนวนที่กำหนดไว้ คือกลุ่มวิชาเอกพลศึกษาชาย จำนวน 384 ฉบับ กลุ่มวิชาเอกพลศึกษาหญิง จำนวน 83 ฉบับ กลุ่มวิชาเอกสุขศึกษาชาย จำนวน 67 ฉบับ กลุ่มวิชาเอกสุขศึกษาหญิง จำนวน 55 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา มาดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1. คัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ไว้ได้ครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง คือ จำนวน 589 ฉบับ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 100

2. วิเคราะห์แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศซึ่งเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า โดยได้จัดกระทำตามลำดับขั้นดังนี้

2.1 หาความถี่แต่ละช่องรายการ

2.2 แปลงความถี่ของแต่ละช่องเป็นอัตราส่วนร้อยละของจำนวนความถี่ทั้งหมด ในข้อนี้

2.3 คูณอัตราร้อยละในแต่ละช่องด้วยน้ำหนักประจำช่อง ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.4 รวมผลัดพลีที่ได้ทั้ง 5 ช่องของข้อคำถามหนึ่ง ๆ เป็นค่าความสำคัญที่ผู้ตอบ ประเมินในแต่ละรายการ

2.5 จัดอันดับค่าความสำคัญของแต่ละรายการที่ได้จากข้อ 2.4 เพื่อวิเคราะห์ แปลผลออกมา

2.6 หาคำความสำคัญเฉลี่ยเพื่อทำการวิเคราะห์แปลผลตามเจตคติของ
กลุ่มตัวอย่าง

2.7 เกณฑ์อันดับค่าความสำคัญ (Best. 1959 : 190 - 199)

450 - 500 หมายถึง "เห็นด้วยอย่างยิ่ง"

350 - 449.99 หมายถึง "เห็นด้วย"

250 - 349.99 หมายถึง "ไม่แน่ใจ"

150 - 249.99 หมายถึง "ไม่เห็นด้วย"

100 - 149.99 หมายถึง "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง"

3. ตรวจให้คะแนนแบบสอบถามตอนที่ 3 (เจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศของ
นักศึกษา) เพื่อนำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรที่จะศึกษา

4. จำแนกกลุ่มตัวอย่างออกตามตัวแปรต่าง ๆ โดยพิจารณาจากแบบสอบถาม
ตอนที่ 1 ซึ่งเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดส่วนตัวของนักศึกษา และทดสอบความแตกต่างของ
เจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศตามตัวแปรที่จัดจำแนกจำนวนตามสภาพของแต่ละตัวแปร
ดังนี้คือ

4.1 เพศ

4.1.1 ชาย 451 คน หรือร้อยละ 76.57

4.1.2 หญิง 138 คน หรือร้อยละ 23.43

4.2 วิชาเอก

4.2.1 พลศึกษา 467 คน หรือร้อยละ 79.29

4.2.2 สุขศึกษา 122 คน หรือร้อยละ 20.71

4.3 พื้นฐานความรู้เดิม

4.3.1 มัธยมศึกษาปีที่ 5/6 546 คน หรือร้อยละ 92.70

4.3.2 อาชีวศึกษา 16 คน หรือร้อยละ 2.72

4.3.3 ประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา 27 คน หรือร้อยละ 4.58

4.4 อาชีพของบิดา

4.4.1 แพทย์ พยาบาล 6 คน หรือร้อยละ 1.02

4.4.2	ครู	76 คน หรือร้อยละ	12.90
4.4.3	ตำรวจ	32 คน หรือร้อยละ	5.43
4.4.4	ทหาร	20 คน หรือร้อยละ	3.40
4.4.5	ทำนา ทำไร่	240 คน หรือร้อยละ	40.75
4.4.6	ทำสวนผัก ผลไม้	20 คน หรือร้อยละ	3.39
4.4.7	เลี้ยงสัตว์	5 คน หรือร้อยละ	0.85
4.4.8	ค้าขาย	122 คน หรือร้อยละ	20.71
4.4.9	รับจ้างทั่วไป	57 คน หรือร้อยละ	9.68
4.4.10	อื่น ๆ	11 คน หรือร้อยละ	1.87
4.5	อาชีพของมารดา		
4.5.1	แพทย์ พยาบาล	11 คน หรือร้อยละ	1.87
4.5.2	ครู	40 คน หรือร้อยละ	6.79
4.5.3	ตำรวจ	4 คน หรือร้อยละ	0.68
4.5.4	ทำนา ทำไร่	266 คน หรือร้อยละ	45.16
4.5.5	ทำสวนผัก ผลไม้	22 คน หรือร้อยละ	3.74
4.5.6	เลี้ยงสัตว์	10 คน หรือร้อยละ	1.70
4.5.7	ค้าขาย	173 คน หรือร้อยละ	29.37
4.5.8	รับจ้างทั่วไป	38 คน หรือร้อยละ	6.45
4.5.9	อื่น ๆ	25 คน หรือร้อยละ	4.24
4.6	ภูมิลำเนาเดิม		
4.6.1	ภาคเหนือ	93 คน หรือร้อยละ	16.64
4.6.2	ภาคกลาง	122 คน หรือร้อยละ	19.02
4.6.3	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	273 คน หรือร้อยละ	46.35
4.6.4	ภาคใต้	106 คน หรือร้อยละ	17.99
4.7	ประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเพศศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา		
4.7.1	เคยเรียน	442 คน หรือร้อยละ	75.07

4.7.2	ไม่เคยเรียน	147 คน หรือร้อยละ 24.96
4.8	การศึกษาของบิดา	
4.8.1	ไม่ได้เรียนหนังสือ	18 คน หรือร้อยละ 3.06
4.8.2	ประถมศึกษา	340 คน หรือร้อยละ 57.72
4.8.3	มัธยมศึกษา	152 คน หรือร้อยละ 25.81
4.8.4	อาชีวศึกษา	24 คน หรือร้อยละ 4.07
4.8.5	ปริญญา	55 คน หรือร้อยละ 9.34
4.9	การศึกษาของมารดา	
4.9.1	ไม่ได้เรียนหนังสือ	38 คน หรือร้อยละ 6.45
4.9.2	ประถมศึกษา	426 คน หรือร้อยละ 72.33
4.9.3	มัธยมศึกษา	75 คน หรือร้อยละ 12.73
4.9.4	อาชีวศึกษา	16 คน หรือร้อยละ 2.74
4.9.5	ปริญญา	34 คน หรือร้อยละ 5.77

5. ผู้วิจัยสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา โดยจัดอันดับความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ที่กำหนดให้เป็นอันดับ โดยพิจารณาตามเกณฑ์ที่วางไว้ ดังนี้คือ

5.1 แจกแจงความถี่ของแหล่งความรู้เรื่องเพศที่นักศึกษาเลือกในแต่ละอันดับ

5.2 ฐานความถี่ที่ได้ด้วยค่าความสำคัญของแต่ละช่องหมายเลข โดยกำหนดให้ช่องหมายเลข 1, 2, 3, 4 และ 5 มีค่าความสำคัญ 5, 4, 3, 2 และ 1 คะแนน ตามลำดับ

5.3 รวมผลลัพธ์ที่ได้ในแต่ละช่องหมายเลขของแต่ละแหล่งความรู้

5.4 พิจารณการจัดอันดับความสำคัญของแหล่งความรู้ต่าง ๆ จากค่าความสำคัญรวมสูงสุดจนถึงต่ำสุด แล้วจัดเป็นแหล่งความรู้อันดับที่ 1, 2, 3, ... 11 ตามลำดับ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ใช้ค่าสถิติร้อยละซึ่งกำหนดจากสูตร

$$\text{ร้อยละของรายการใด} = \frac{\text{ความถี่ของรายการนั้น}}{\text{ความถี่รวมทั้งหมด}} \times 100$$

2. ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ (Ferguson. 1981 : 49)

- 2.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

- 2.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (Ferguson. 1981 : 68)

$$s = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3. การวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามเจตคติของนักศึกษา โดยใช้ t -test เทคนิค 25% ของเอ็ดวาร์ด (Edwards. 1957 : 152)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนในแต่ละข้อของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ
	$\bar{X}_H$	แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มต่ำ
	s_H^2	แทน ความแปรปรวนของการกระจายของคะแนนในกลุ่มสูง
	s_L^2	แทน ความแปรปรวนของการกระจายของคะแนนในกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน จำนวนคนที่เลือกมาจากกลุ่มคะแนนสูง
	n_L	แทน จำนวนคนที่เลือกมาจากกลุ่มคะแนนต่ำ

4. การวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเจตคติ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์

แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach. 1970 : 161)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	k	แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	s_t^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมของแบบสอบถาม
	s_i^2	แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถาม แต่ละข้อ

5. ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร 2 กลุ่มที่เป็นอิสระ
จากกัน เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2, 3 และ 8 โดยใช้สูตร (Ferguson. 1981 : 182)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}} \quad df = \frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}\right)^2}{\frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1}\right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{s_2^2}{n_2}\right)^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

6. ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 4, 5, 6, 7, 9 และ 10 โดยใช้สูตร (Lindquist. 1956.: 63)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

เมื่อ F แทน ค่าที่ใช้พิจารณาในตาราง F - test

MS_B แทน ค่า Mean Square ระหว่างกลุ่ม

MS_W แทน ค่า Mean Square ภายในกลุ่ม

ซึ่งถ้าพบว่าผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี นิวแมน - คูลส์ (Newman - Keuls Method) โดยใช้สูตร (winer. 1971 : 210 - 218)

$$q = \sqrt{\frac{MS_W}{n}}$$

เมื่อ	q	แทน q - statistic ที่ได้จากราย
	MS_W	แทน ค่า Mean Square ภายในกลุ่ม
	n	แทน จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เท่ากัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
s	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
s^2	แทน ความแปรปรวน
α	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
t	แทน t - test
F	แทน F - test
SS	แทน Sum Square
MS	แทน Mean Square
df	แทน degree of freedom
q	แทน Studentized Range Statistic
%	แทน ค่าร้อยละ
**	แทน ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
*	แทน ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลตามลำดับดังนี้ คือ

1. วิเคราะห์เจตคติของนักศึกษาทั้งหมดที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ
2. เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาตามตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 เปรียบเทียบเจตคติระหว่างเพศ
 - 2.2 เปรียบเทียบเจตคติระหว่างวิชาเอก

- 2.3 เปรียบเทียบเจตคติระหว่างพื้นฐานความรู้เดิม
- 2.4 เปรียบเทียบเจตคติระหว่างอาชีพของบิดา
- 2.5 เปรียบเทียบเจตคติระหว่างอาชีพของมารดา
- 2.6 เปรียบเทียบเจตคติระหว่างภูมิสำเนาเดิม
- 2.7 เปรียบเทียบเจตคติระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเพศศึกษา
- 2.8 เปรียบเทียบเจตคติระหว่างการศึกษาของบิดา
- 2.9 เปรียบเทียบเจตคติระหว่างการศึกษาของมารดา

3. วิเคราะห์ผลการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา

1. วิเคราะห์เจตคติของนักศึกษาทั้งหมดที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ

เจตคติของนักศึกษาทั้งหมดหาได้โดยการคำนวณค่าความสำคัญเฉลี่ยดังปรากฏในตาราง 3 ความมากน้อยของเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศโดยพิจารณาจากค่าความสำคัญตามที่ จอห์น ดับบลิว เบสท์ (Best. 1959 : 190 - 199) ให้เสนอไว้คือ

1. ถ้าข้อความใดมีค่าความสำคัญเป็น 450 - 500 ถือว่าเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อเรื่องนั้นดีที่สุด
2. ถ้าข้อความใดมีค่าความสำคัญเป็น 350 - 449.99 ถือว่าเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อเรื่องนั้นดี
3. ถ้าข้อความใดมีค่าความสำคัญเป็น 250 - 349.99 ถือว่าเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อเรื่องนั้นปานกลาง
4. ถ้าข้อความใดมีค่าความสำคัญเป็น 150 - 249.99 ถือว่าเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อเรื่องนั้นไม่ดี
5. ถ้าข้อความใดมีค่าความสำคัญเป็น 100 - 149.99 ถือว่าเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อเรื่องนั้นไม่ดีที่สุด

ผลการวิเคราะห์เจตคติของนักศึกษาปรากฏตามตาราง 3

ตาราง 3 เจตคติของนักศึกษาทั้งหมดที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ

อันดับ	รายการ	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าความสำคัญ
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
		ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
1	เพศศึกษาช่วยให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจและมีเจตคติที่ดีในเรื่องธรรมชาติของเพศ และพฤติกรรมระหว่างเพศ	36.50	53.14	8.15	1.70	0.51	423.42
2	เพศศึกษาไม่ใช่เรื่องลามกอนาจาร	36.67	53.14	5.09	3.74	1.36	420.02
3	เพศศึกษาช่วยให้คู่สมรสปรับตัวอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข	33.28	55.01	9.85	1.69	0.17	419.54
4	การให้ความรู้เรื่องเพศเป็นการ "กันไว้ดีกว่าแก้" เกี่ยวกับปัญหาทางเพศ	33.62	55.52	5.60	4.75	0.51	416.99
5	เพศศึกษาเป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งที่ทุกคนต้องเรียนรู้	37.35	45.67	12.56	3.40	1.02	414.93
6	เพศศึกษาเป็นวิทยาการแขนงหนึ่ง	22.75	66.72	8.32	1.70	0.51	409.50
7	เพศศึกษาช่วยให้คู่สมรสวางแผนครอบครัวได้อย่างเหมาะสม	27.84	57.89	10.70	2.21	1.36	408.64
8	คนที่มีความรู้และความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาจะมีเจตคติที่ดีต่อเรื่องเพศและชีวิตครอบครัว	31.92	47.37	16.64	3.39	0.68	406.46

ตาราง 3 (ต่อ)

อันดับ	รายการ	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าความสำคัญ
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
		ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
9	เพศศึกษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศได้ดี	24.28	60.61	11.38	3.56	0.17	405.27
10	ไม่ควรสอนเพศศึกษาเพราะขัดกับวัฒนธรรมไทย	2.21	4.58	11.88	48.56	32.77	405.10
11	เพศศึกษาช่วยให้ผู้สมรสเลือกใช้วิธีคุมกำเนิดได้อย่างเหมาะสม	27.84	54.84	11.21	5.26	0.85	403.56
12	เพศศึกษาสามารถสร้างเจตคติที่ถูกต้องในเรื่องเพศแก่ผู้เรียนได้	21.05	65.53	9.51	3.40	0.51	403.21
13	เพศศึกษาช่วยปลูกฝังให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อเพศตรงข้าม	20.20	61.63	13.92	3.57	0.68	397.10
14	เพศศึกษาช่วยลดปัญหาการป่วยเป็นกามโรคได้	25.81	52.29	14.94	6.45	0.51	396.44
15	เพศศึกษาช่วยให้บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงทางเพศเหมาะสมตามวัย	16.64	65.87	13.24	3.91	0.34	394.56
16	เพศศึกษาควรเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของพ่อแม่เท่านั้น	2.72	6.62	7.98	58.74	23.94	394.56
17	เพศศึกษาช่วยให้นักศึกษาเลือกคู่อุปการได้อย่างเหมาะสม	22.58	55.01	15.45	5.43	1.53	391.68

ตาราง 3 (ต่อ)

อันดับ	รายการ	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่า ความ สำคัญ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	
		ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
18	ข้าพเจ้าพร้อมที่จะจูงใจเพื่อน ๆ ให้เห็นด้วยกับการเรียนเพศ ศึกษา	15.62	62.82	18.17	2.88	0.51	390.16
19	การจัดให้มีการเรียนการสอนเพศ ศึกษาในสถานศึกษาไม่มีอันตราย อย่างใด	18.00	56.03	22.41	3.39	0.17	388.30
20	เพศศึกษาช่วยให้ผู้เรียนมีสุขภาพ และมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	16.47	61.46	15.96	4.92	1.15	387.10
21	นักศึกษาหญิงไม่ควรเรียนเพศศึกษา เพราะว่าเป็นเรื่องน่าละอาย สำหรับกุลสตรีไทย	2.38	9.68	11.71	50.93	25.30	387.09
22	เยาวชนจะรู้จักยับยั้งชั่งใจใน เรื่องเพศได้ดียิ่งขึ้น ถ้าได้เรียน เพศศึกษา	21.22	52.29	19.02	4.92	2.55	384.71
23	เพศศึกษาช่วยให้นักศึกษาดำรง ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความ สุข	15.79	57.90	20.37	4.58	1.36	382.18
24	เพศศึกษาช่วยให้พ่อแม่และ ผู้ปกครองสั่งสอนลูกหลานใน เรื่องเพศได้อย่างถูกต้อง	19.01	53.82	16.98	9.17	1.02	380.63

ตาราง 3 (ต่อ)

อันดับ	รายการ	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่า ความ สำคัญ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	
		ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
25	ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจที่ครูทั้งหลาย ไม่เข้าใจถึงความจำเป็นของการ สอนเพศศึกษาในโรงเรียน	17.31	54.84	17.49	8.83	1.53	377.57
26	ควรสอนเพศศึกษาให้กับผู้ที่มีปัญหา ทางเพศเท่านั้น	3.22	11.21	11.04	55.35	19.18	376.06
27	ไม่จำเป็นต้องมีการสอนเพศศึกษา เพราะว่าอิทธิพลของวัฒนธรรม ไทยสามารถป้องกันเด็กจาก พฤติกรรมทางเพศที่ผิด ๆ ได้ อยู่แล้ว	2.88	10.19	14.26	53.82	18.85	375.57
28	นักศึกษาไม่จำเป็นต้องเรียน เพศศึกษาเพราะว่ามีความรู้ เรื่องเพศเพียงพอแล้ว	3.40	11.03	10.69	57.05	17.83	374.88
29	อาชญากรรมทางเพศเกิดขึ้น เนื่องจากบุคคลขาดความรู้ เรื่องเพศ	21.56	44.82	22.24	9.68	1.70	374.86
30	ผู้ใหญ่เท่านั้นที่ควรเรียนรู้เรื่อง เพศศึกษา	3.40	13.24	10.70	50.59	22.07	374.69

ตาราง 3 (ต่อ)

อันดับ	รายการ	มาตรการส่วนประมาณค่า					ค่า ความ สำคัญ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	
		ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
31	ไม่ควรสอนเพศศึกษาแก่นักเรียน หลายคนพร้อมกัน	3.05	10.70	12.73	55.86	17.66	374.38
32	เพศศึกษาช่วยลดปัญหาการหย่า ร้างได้	18.76	48.39	22.92	8.32	1.70	374.01
33	โรงเรียนไม่ควรสอนเพศศึกษา แก่นักเรียนเพราะจะเป็นการ ชี้นำให้กระทำความผิด	2.04	9.17	16.30	58.74	13.75	372.99
34	ชาวต่างชาติจำนวนมากที่หนังสือพิมพ์ ทุกฉบับไม่เห็นด้วยกับการสอนเพศ ศึกษาในโรงเรียน	3.40	13.24	14.94	48.05	20.37	368.75
35	เพศศึกษาช่วยส่งเสริมให้นักศึกษา มีบุคลิกภาพ และการเจริญเติบโต ที่ดี	12.22	57.05	20.20	8.15	2.38	368.58
36	การมีความรู้เรื่องเพศมากเป็น เรื่องอันตรายต่อครอบครัวและ สังคม	2.89	13.24	15.96	48.39	19.52	368.41
37	เพศศึกษาช่วยลดปัญหาการรีด ลูกได้	16.81	46.69	24.28	10.69	1.53	366.56

ตาราง 3 (ต่อ)

อันดับ	รายการ	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่า ความ สำคัญ
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	
		ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
38	ข้าพเจ้าจะสอนเพศศึกษาให้แก่ นักเรียนแม้ว่าเพื่อนของข้าพเจ้า จะไม่เห็นด้วยก็ตาม	12.22	52.97	24.11	10.02	0.68	366.03
39	การสอนเพศศึกษาช่วยลดปัญหา ทางเพศของวัยรุ่นให้น้อยลงได้	10.35	55.35	23.09	10.36	0.85	363.99
40	เพศศึกษาไม่ได้ช่วยแก้ปัญหา เกี่ยวกับเรื่องเพศ	4.07	13.41	18.00	49.41	15.11	358.08
41	การสอนเพศศึกษาจะทำให้ผู้เรียน ประพฤติดังทางเพศมากยิ่งขึ้น	2.72	14.60	23.26	42.61	16.81	356.19
42	ข้าพเจ้ารู้สึกอายที่จะพูดคุย เกี่ยวกับเรื่องเพศ	3.23	14.94	17.15	52.63	12.05	355.33
43	การสอนเพศศึกษาจะทำให้วัยรุ่น สามารถควบคุมอารมณ์ทางเพศได้	11.72	44.82	31.58	10.53	1.36	354.99
44	การปล่อยให้นักศึกษาชนชววย หาความรู้ทางเพศด้วยตนเอง ย่อมก่อให้เกิดผลเสียมากกว่า ผลดี	18.33	41.09	19.86	17.49	3.23	353.80
45	ไม่ควรสอนเพศศึกษาในชั้นเรียน ที่มีนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย เรียนร่วมกัน	4.24	16.81	11.54	56.20	11.21	353.33

ตาราง 3 (ต่อ)

อันดับ	รายการ	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าความสำคัญ
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
		ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
46	เพศศึกษาช่วยลดปัญหาการร่วมเพศได้	9.50	37.18	40.41	10.53	2.38	340.89
47	การที่นักศึกษาประพาศิตนไม่เหมาะสมต่อเพศตรงข้าม สาเหตุหนึ่งเกิดจากการขาดความรู้เรื่องเพศ	12.39	39.22	23.77	22.07	2.55	336.83
48	เพศศึกษาเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศและการสืบพันธุ์เท่านั้น	5.77	21.56	21.73	37.35	13.58	331.38
49	เรื่องเพศเป็นเหตุการณ์ทางธรรมชาติซึ่งสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีการสอน	4.58	23.77	21.73	40.41	9.51	326.50
50	ความรู้เรื่องเพศสอดแทรกอยู่ในหลายวิชาในโรงเรียนทุกระดับเพียงพอแล้ว	5.09	25.80	31.58	33.79	3.74	305.29
51	ทุกคนจะรู้เรื่องเพศได้เองโดยอัตโนมัติเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว	7.13	34.30	26.99	27.84	3.74	286.76
	เฉลี่ย	14.78	39.12	16.85	22.29	6.95	377.41

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3 ประกอบกับเกณฑ์พิจารณาค่าความสำคัญที่วางไว้จะพบว่า

1. ค่าความสำคัญเฉลี่ยเท่ากับ 377.41 แสดงว่า โดยส่วนรวมนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อความรู้เรื่องเพศ

2. นักศึกษาเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความที่ "เพศศึกษาช่วยให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจและมีเจตคติที่ดีในเรื่องธรรมชาติของเพศและพฤติกรรมระหว่างเพศ" ข้อความนี้มีค่าความสำคัญสูงที่สุดคือ 423.42 ซึ่งเป็นเจตคติที่อยู่ในระดับดี

3. นักศึกษามีเจตคติต่อข้อความ "ทุกคนจะรู้เรื่องเพศได้เองโดยอัตโนมัติเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว" อยู่ในอันดับสุดท้าย ข้อความนี้มีค่าความสำคัญต่ำสุดคือ 286.76 ซึ่งเป็นเจตคติที่อยู่ในระดับปานกลาง

2. เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาตามตัวแปรที่ศึกษา

2.1 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาชายและหญิง การเปรียบเทียบนี้ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาชายและกลุ่มนักศึกษาหญิงปรากฏว่า มีนักศึกษาชายจำนวน 451 คน นักศึกษาหญิง จำนวน 138 คน หากค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มแล้วนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ t - test ทดสอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตารางที่ 4

ตาราง 4 การเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง

รายการ	N	$\bar{x}$	s^2	s	t
นักศึกษาชาย	451	193.44	369.85	19.23	0.98
นักศึกษาหญิง	138	191.67	331.25	18.20	

จากตารางที่ 4 แสดงว่า

1. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
2. ผลการเปรียบเทียบเจตคติไม่เป็นตามสมมุติฐานการวิจัยที่วางไว้ว่า

“นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน”

2.2 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาและวิชาเอกพลศึกษา การเปรียบเทียบครั้งนี้ มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษา จำนวน 122 คน และวิชาเอกพลศึกษา จำนวน 467 คน หาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มแล้วนำมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ t - test ทดสอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลตามตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาและวิชาเอกพลศึกษา

นักศึกษาวิชาเอก	N	$\bar{X}$	S^2	S	t
สุขศึกษา	122	198.64	374.60	19.35	3.66**
พลศึกษา	467	191.47	354.69	18.83	

$$^{**} t_{.01} (48) = 2.70$$

จากตารางที่ 5 แสดงว่า

นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาและวิชาเอกพลศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน โดยนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่วางไว้

2.3 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกัน การเปรียบเทียบนี้ได้จัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิม มัธยมศึกษาปีที่ 5 (หรือ 6)

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิม อาชีวศึกษา

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิม ประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา

ปรากฏว่า มีนักศึกษากลุ่มที่ 1 จำนวน 546 คน กลุ่มที่ 2 จำนวน 16 คน และ นักศึกษากลุ่มที่ 3 จำนวน 27 คน หาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มแล้วนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ F - test ทดสอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตาราง 6

ตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติของ
นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ 6 อาชีวศึกษา และประกาศนียบัตร
วิชาชีพการศึกษา

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	272	136	0.38
ภายในกลุ่ม	586	211,731	361.32	
รวม	588	212,003		

จากตารางที่ 6 แสดงว่า

นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกันมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้

2.4 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีอาชีพแตกต่างกัน การเปรียบเทียบ
นี้ได้จัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 10 กลุ่ม คือ

- กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพแพทย์ พยาบาล มีจำนวน 6 คน
- กลุ่มที่ 2 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพครู มีจำนวน 76 คน
- กลุ่มที่ 3 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพตำรวจ มีจำนวน 32 คน
- กลุ่มที่ 4 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพทหาร มีจำนวน 20 คน
- กลุ่มที่ 5 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพทำนาทำไร่ มีจำนวน 240 คน
- กลุ่มที่ 6 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพทำสวนผัก ผลไม้ มีจำนวน 20 คน
- กลุ่มที่ 7 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพเลี้ยงสัตว์ มีจำนวน 5 คน
- กลุ่มที่ 8 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพค้าขาย มีจำนวน 122 คน
- กลุ่มที่ 9 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีจำนวน 57 คน
- กลุ่มที่ 10 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 11 คน

หาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มแล้วนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ $F - test$ ทดสอบ
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลตามตาราง 7

ตาราง 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติของ
นักศึกษาที่บิดามีอาชีพแตกต่างกัน 10 กลุ่ม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	9	5,860	651.11	1.83
ภายในกลุ่ม	579	206,143	356.03	
รวม	588	212,003		

จากตาราง 7 แสดงว่า

นักศึกษาที่บิดามีอาชีพแตกต่างกันมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่
เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้

ผู้วิจัยได้ทดลองรวมกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่บิดามีอาชีพแตกต่างกัน เหลือเพียง 5 กลุ่ม
คือ

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพรับราชการ ได้แก่ นักศึกษาที่บิดามีอาชีพเป็นแพทย์
พยาบาล ครู ตำรวจ และทหาร จำนวน 134 คน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพเป็นเกษตรกร ได้แก่ นักศึกษาที่บิดามีอาชีพทำนา
ทำไร่ ทำสวนผัก ผลไม้ และเลี้ยงสัตว์ จำนวน 265 คน

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพค้าขาย จำนวน 122 คน

กลุ่มที่ 4 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 57 คน

กลุ่มที่ 5 นักศึกษาที่บิดามีอาชีพอื่น ๆ จำนวน 11 คน

หาค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละกลุ่ม แล้วนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ $F - test$
ทดสอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักศึกษาที่บิดามีอาชีพแตกต่างกันทั้ง 5 กลุ่ม

มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับผลการวิเคราะห์ครั้งแรก
ดังตารางที่ 8

ตาราง 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติของ
นักศึกษาที่มารดาอาชีพแตกต่างกัน 5 กลุ่ม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	1,195	298.75	.83
ภายในกลุ่ม	584	210,808	360.97	
รวม	588	212,003		

2.5 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มารดาอาชีพแตกต่างกัน การ
เปรียบเทียบนี้ ได้จัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 9 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่มารดาอาชีพเป็นแพทย์ พยาบาล มีจำนวน 11 คน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาที่มารดาอาชีพเป็นครู มีจำนวน 40 คน

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาที่มารดาอาชีพเป็นตำรวจ มีจำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 4 นักศึกษาที่มารดาอาชีพทำนา ทำไร่ มีจำนวน 266 คน

กลุ่มที่ 5 นักศึกษาที่มารดาอาชีพทำสวนผัก ผลไม้ มีจำนวน 22 คน

กลุ่มที่ 6 นักศึกษาที่มารดาอาชีพเลี้ยงสัตว์ มีจำนวน 10 คน

กลุ่มที่ 7 นักศึกษาที่มารดาอาชีพค้าขาย มีจำนวน 173 คน

กลุ่มที่ 8 นักศึกษาที่มารดาอาชีพรับจ้างทั่วไป มีจำนวน 38 คน

กลุ่มที่ 9 นักศึกษาที่มารดาอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 25 คน

หาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มแล้วนำมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ F - test

ทดสอบผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลตามตารางที่ 9

ตาราง 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติของ
นักศึกษาที่มารดาอาชีพแตกต่างกัน 9 กลุ่ม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	8	1,971	246.38	0.68
ภายในกลุ่ม	580	210,032	362.12	
รวม	588	212,003		

จากตาราง 9 แสดงว่า

นักศึกษาที่มารดาอาชีพแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้

ผู้วิจัยได้ทดลองรวมกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่มารดาอาชีพแตกต่างกัน เป็น 5 กลุ่ม
คือ

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่มารดาอาชีพรับราชการ ได้แก่ นักศึกษาที่มารดาอาชีพเป็น
แพทย์ พยาบาล ครู และตำรวจ จำนวน 55 คน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาที่มารดาอาชีพเป็นเกษตรกร ได้แก่ นักศึกษาที่มารดาอาชีพ
ทำนา ทำไร่ ทำสวนผัก ปลูกผลไม้ และเลี้ยงสัตว์ จำนวน 296 คน

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาที่มารดาอาชีพค้าขาย จำนวน 173 คน

กลุ่มที่ 4 นักศึกษาที่มารดาอาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 38 คน

กลุ่มที่ 5 นักศึกษาที่มารดาอาชีพอื่น ๆ จำนวน 25 คน

หาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ F - test
ทดสอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักศึกษาที่มารดาอาชีพแตกต่างกันทั้ง 5 กลุ่ม มี
เจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้างต้น
ดังตารางที่ 10

ตาราง 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติของ
นักศึกษาที่มารดา มีอาชีพแตกต่างกัน 5 กลุ่ม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	1,792	448	1.24
ภายในกลุ่ม	584	210,211	359.95	
รวม	588	212,003		

2.6 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคเหนือ มีจำนวน 98 คน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคกลาง มีจำนวน 112 คน

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีจำนวน 273 คน

กลุ่มที่ 4 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคใต้ มีจำนวน 106 คน

หาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม แล้วนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ $F - test$

ทดสอบผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลตามตารางที่ 11

ตาราง 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติของ
นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	1,581	3	1.465
ภายในกลุ่ม	585	210,422	585	
รวม	588	212,003		

จากตาราง 11 แสดงว่า

นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้

2.7 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเพศศึกษา
แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบนี้ ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่เคย
เรียนวิชาเพศศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาและกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษาใน
วิทยาลัยพลศึกษา ปรากฏว่า มีนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา จำนวน 442 คน และมี
นักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา 147 คน

หาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม แล้วนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ t - test ทดสอบ
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตาราง 12

ตาราง 12 การเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่เคยเรียนและไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา

ประสบการณ์การเรียนรู้ วิชาเพศศึกษา	N	$\bar{X}$	S^2	S	t
เคยเรียน	442	194.17	342.01	18.49	2.34*
ไม่เคยเรียน	147	189.79	399.48	19.99	

$$*t_{.05} (67) = 2.00$$

จากตาราง 12 แสดงว่า

นักศึกษาที่เคยเรียนและไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศ
แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่า
นักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่วางไว้

2.8 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่บิดาที่มีการศึกษาแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบนี้ แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 5 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่บิดาไม่มีการศึกษา จำนวน 18 คน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาที่บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 340 คน

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาที่บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน 152 คน

กลุ่มที่ 4 นักศึกษาที่บิดามีการศึกษาระดับอาชีวศึกษา จำนวน 24 คน

กลุ่มที่ 5 นักศึกษาที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญา จำนวน 55 คน

หาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม แล้วนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ $F - test$

ทดสอบ ผลการวิเคราะห์ปรากฏตามตารางที่ 13

ตาราง 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติของนักศึกษาที่บิดามีการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	1,454	363.50	1.01
ภายในกลุ่ม	584	210,549	360.53	
รวม	588	212,003		

จากตาราง 13 แสดงว่า

นักศึกษาที่บิดามีการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน

ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่วางไว้

2.9 เปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มารดาที่มีการศึกษาแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบนี้ ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 5 กลุ่มคือ

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่มารดาไม่มีการศึกษา จำนวน 38 คน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาที่มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 426 คน

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาที่มารดาที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน 75 คน

กลุ่มที่ 4 นักศึกษาที่มารดาที่มีการศึกษาระดับอาชีวศึกษา จำนวน 16 คน

กลุ่มที่ 5 นักศึกษาที่มารดาที่มีการศึกษาระดับปริญญา จำนวน 34 คน

หาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม แล้วนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ F - test

ทดสอบ ผลการวิเคราะห์ปรากฏตามตารางที่ 14

ตาราง 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเจตคติของ
นักศึกษาที่มารดาที่มีการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	2,671	667.75	1.86
ภายในกลุ่ม	584	209,332	358.45	
รวม	588	212,003		

จากตาราง 14 แสดงว่า

นักศึกษาที่มารดาที่มีการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศ ซึ่งไม่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่วางไว้

3. วิเคราะห์ผลการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา

การสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผลโดยแจกแจงความถี่ของแหล่งความรู้ที่นักศึกษาเลือกในแต่ละอันดับ คูณด้วยค่าความสำคัญแต่ละช่องหมายเลขตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมผลลัพธ์แต่ละช่องหมายเลข แล้วพิจารณาค่าความสำคัญรวมเพื่อจัดอันดับความสำคัญของแหล่งความรู้เป็นอันดับ 1, 2, 3, ... ตามลำดับความสำคัญสูงสุดถึงต่ำสุด ดังปรากฏผลตามตารางที่ 15

ตาราง 15 ผลการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา

อันดับ ที่	แหล่งความรู้	หมายเลข 1	หมายเลข 2	หมายเลข 3	หมายเลข 4	หมายเลข 5	รวม ค่า ความ สำคัญ
		ค่าความ สำคัญ	ค่าความ สำคัญ	ค่าความ สำคัญ	ค่าความ สำคัญ	ค่าความ สำคัญ	
1	หนังสือหรือสิ่งตี พิมพ์อื่น ๆ	615	560	288	120	58	1,641
2	ครู อาจารย์	990	376	138	66	41	1,611
3	เพื่อน	400	384	258	160	91	1,293
4	ภาพยนตร์	205	296	297	204	51	1,053
5	โทรทัศน์ วีดีโอ	210	252	225	204	79	970
6	หนังสือพิมพ์	155	144	108	116	61	584
7	แพทย์	70	184	133	70	48	555
8	บิดามารดา	250	96	51	18	27	442
9	แผ่นภาพโฆษณา	25	44	87	88	67	311
10	วิทยุ	10	8	69	66	45	198
11	ญาติพี่น้อง	15	12	63	66	21	177
	รวม	2,945	2,356	1,767	1,178	589	8,835

จากตาราง 15 พบว่าแหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศแก่นักศึกษาเรียงตามลำดับความสำคัญ
จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ครูอาจารย์ เพื่อน ภาพยนตร์
โทรทัศน์หรือวีดีโอ หนังสือพิมพ์ แพทย์ บิดามารดา แผ่นภาพโฆษณา วิทยุ และญาติพี่น้อง

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ
2. เพื่อศึกษานักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่
3. เพื่อศึกษานักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาและนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่
4. เพื่อศึกษานักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่
5. เพื่อศึกษานักศึกษาที่บิดามีอาชีพแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่
6. เพื่อศึกษานักศึกษาที่มารดาอาชีพแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่
7. เพื่อศึกษานักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่
8. เพื่อศึกษานักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษาและไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่
9. เพื่อศึกษานักศึกษาที่บิดามีการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่
10. เพื่อศึกษานักศึกษาที่มารดามีการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่
11. เพื่อศึกษานักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศมาจากแหล่งใดบ้าง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นนี้ เป็นนักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาที่เปิดสอนทั้งวิชาเอกพลศึกษาและวิชาเอกสุขศึกษา ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ ปีการศึกษา 2527 จำนวน 589 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ
- ตอนที่ 3 แบบสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิจัยสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ จึงได้ดำเนินการจัดกระทำข้อมูลเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ค่าความสำคัญเพื่อหาความมากน้อยของเจตคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ
2. คำนวณค่าสถิติพื้นฐานของแบบสอบถาม ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความแปรปรวน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ เป็นต้น เพื่อนำมาศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ
3. ทดสอบความแตกต่างของเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน 2 กลุ่ม โดยใช้ $t - test$
4. ทดสอบความแตกต่างของความแปรปรวน ของเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป โดยใช้ $F - test$
5. วิเคราะห์ผลการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ค่าอันดับความสำคัญ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยทำให้ทราบสิ่งต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. การวิเคราะห์เจตคติของนักศึกษาทั้งหมดที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ พบว่าค่าความสำคัญเฉลี่ยของเจตคติของนักศึกษาตามตารางที่ 3 เท่ากับ 377.41 แสดงว่านักศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศในระดับดี
2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาและนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา
4. นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่บิดามีอาชีพแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่มารดามีอาชีพแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
7. นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
8. นักศึกษาที่เคยเรียนและไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา
9. นักศึกษาที่บิดามีการศึกษาแตกต่างกันมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
10. นักศึกษาที่มารดามีการศึกษาแตกต่างกันมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
11. การวิเคราะห์ผลการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา พบว่าแหล่งที่ทำให้ความรู้เรื่องเพศแก่นักศึกษาเรียงตามลำดับความสำคัญจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้แก่ หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ครู-อาจารย์ เพื่อน ภาพยนตร์ โทรทัศน์หรือวิดีโอ หนังสือพิมพ์ แพทย์ บิดามารดา แผ่นภาพโฆษณา วิทยุ และญาติพี่น้อง

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

การอภิปรายผลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะกระทำตามลำดับสมมุติฐานและความมุ่งหมายของการวิจัย ดังต่อไปนี้

สมมุติฐานข้อที่ 1 "นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีเจตคติที่ดีต่อความรู้เรื่องเพศ" ผลการวิจัยจากตารางที่ 3 ปรากฏว่าโดยส่วนรวมแล้ว นักศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศอยู่ในระดับดี โดยมีค่าความสำคัญเฉลี่ยเท่ากับ 377.41 ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของเทพม เมืองแมน (เทพม เมืองแมน 2518 : 13) ที่ได้ศึกษาเจตคติของนักเรียนไทยต่อการสอนเพศศึกษาและประชากรศึกษาในโรงเรียน และผลการวิจัยพบว่านักเรียนร้อยละ 94 เห็นด้วยต่อการจัดสอนเพศศึกษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของนิยม ฉิมตระกูล (นิยม ฉิมตระกูล 2518 : 80 - 83) พิเชฐ ศรีวรกุล (พิเชฐ ศรีวรกุล 2518 : 76 - 77) และสำราญ เพชรจอม (สำราญ เพชรจอม 2518 : 76 - 77) ที่ศึกษาเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของวาสนา ศิลากร (วาสนา ศิลากร 2520 : 79) และอาภาพร สุขาวงษ์ (อาภาพร สุขาวงษ์ 2520 : 81) ซึ่งได้ศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งหมดมีเจตคติที่ดีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของพิชัย ผดุงรัตน์ (Pichai Padoongrut. 1980 : 14 - 15) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อเพศศึกษาของนิสิต ระดับปริญญาตรี วิชาเอกสุขศึกษา ผลของการศึกษาพบว่านิสิตส่วนมากมีเจตคติที่ดีต่อเพศศึกษา เหตุที่นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อความรู้เรื่องเพศ อาจเนื่องมาจาก

1. ปัจจุบันได้มีการสอดแทรกเนื้อหาความรู้เรื่องเพศไว้ในหลักสูตรระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นมา โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งนักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษากว่าร้อยละ 90 สำเร็จการศึกษามาจากระดับนี้ ย่อมได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศมาจากโรงเรียนด้วยกันทั้งสิ้น การมีความรู้เรื่องเพศมากนั้น

มีผลทำให้เจตคติดีขึ้นได้ ซึ่งจากผลการศึกษาของพิชัย ผดุงรัตน์ พบว่านิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศมากจะมีเจตคติต่อเพศศึกษามากกว่านิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศน้อย

2. สมัยสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ภาพยนตร์ โทรทัศน์หรือวิดีโอ และวิทยุ เป็นต้น ได้เสนอเนื้อหาสาระ บทความและข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศมากมาย อาจทำให้นักศึกษามีความรู้เรื่องเพศได้มากขึ้น

3. ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 เป็นต้นมา ได้มีการเปิดสอนวิชาเพศศึกษาใน วิทยาลัยพลศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง (พลศึกษาและสุขศึกษา) พ.ศ. 2525 นักศึกษาส่วนใหญ่มีโอกาสได้เรียนวิชานี้ ทำให้มีความรู้ที่ถูกต้องต่อเรื่องเพศ และมีเจตคติที่ดีต่อความรู้เรื่องเพศในที่สุด

สมมุติฐานข้อที่ 2 "นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายและนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาหญิง มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน" ผลการวิจัยจากตารางที่ 4 ปรากฏว่า เจตคติของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของนิยม ฉิมตระกูล (นิยม ฉิมตระกูล 2518 : 80 - 83) พิเชฐ ศรีวรกุล (พิเชฐ ศรีวรกุล 2518 : 76 - 78) สัราญ เพชรจอม (สัราญ เพชรจอม 2518 : 76 - 77) วาสนา ศิลากร (วาสนา ศิลากร 2520 : 79) และอาภาพร สุขาวงษ์ (อาภาพร สุขาวงษ์ 2520 : 81) ซึ่งได้ศึกษาเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และพบว่านักเรียนชายมีเจตคติต่อเพศศึกษามากกว่านักเรียนหญิง แต่ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาเจตคติของนิสิต ระดับปริญญาตรี วิชาเอกสุขศึกษา ของพิชัย ผดุงรัตน์ (Pitchai Padoongrut. 1980 : 14 - 15) ซึ่งพบว่านิสิตชายและนิสิตหญิงมีเจตคติต่อเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน เหตุที่นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกันอาจเนื่องมาจาก

1. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีหลักสูตรการเรียนที่เน้นกิจกรรมด้านพลศึกษา สุขศึกษา และนันทนาการ เป็นหลักสำคัญ ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ทำให้นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากกว่านักเรียน นักศึกษาโดยทั่วไป จึงมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศสู่กันได้อย่างมากอีกด้วย ซึ่งตรงกับผลการสำรวจแหล่ง

ความรู้เรื่องเพศที่พบว่าเพื่อนเป็นแหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศแก่นักศึกษาได้มาก (warren. 1973 : 588) (วาสนา ศีลากร 2520 : 76) และ (Pichai Padoongrut. 1980 : 15)

2. ปัจจุบันมีแหล่งเผยแพร่ความรู้เรื่องเพศมากขึ้นกว่าสมัยก่อน สังคมมีการตื่นตัว และมีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเพศศึกษาอยู่เสมอ ตามสื่อมวลชนต่าง ๆ โดยเฉพาะตามหน้าหนังสือพิมพ์ หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เป็นต้น นักศึกษาทั้งสองเพศต่างก็มีโอกาสได้รับความรู้เรื่องเพศได้พอ ๆ กัน

3. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง พ.ศ. 2525 ของวิทยาลัยพลศึกษา ได้มีการบรรจุวิชาเพศศึกษาไว้เป็นวิชาหนึ่งที่นักศึกษาทุกคนสามารถเลือกเรียนได้ นักศึกษาส่วนมากได้เรียนวิชานี้ จึงทำให้นักศึกษาได้รับความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศได้เท่าเทียมกัน

สมมุติฐานข้อที่ 3 "นักศึกษาวิชาลัยพลศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาและวิชาเอกพลศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน" ผลการวิจัยจากตารางที่ 5 ปรากฏว่าเจตคติของนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาและวิชาเอกพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้ เหตุที่นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาดังกล่าว อาจเป็นเพราะว่า

1. นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาทุกคนต้องเรียนวิชาเพศศึกษาเพราะว่าเป็นวิชาบังคับสำหรับวิชาเอกสุขศึกษา ส่วนนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษานั้นอาจเลือกเรียนวิชานี้หรือไม่ก็ได้ เพราะว่าเป็นเพียงวิชาเลือกสำหรับวิชาเอกพลศึกษาเท่านั้น ซึ่งอาจจะทำให้นักศึกษาทั้งสองวิชาเอกนี้มีความรู้และเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันได้

2. นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามีหลักสูตรการเรียนที่แตกต่างกับนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา คือนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษาได้เรียนวิชาต่าง ๆ อีกหลายวิชาที่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับวิชาเพศศึกษา เช่น วิชาประชากรศึกษา การมารดาทารกสงเคราะห์ สุขวิทยา เป็นต้น ซึ่งวิชาเหล่านี้นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาไม่ได้เรียน จึงอาจทำให้นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามีโอกาสที่จะมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศในทางที่ดีกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาได้อีกหนทางหนึ่ง

สมมุติฐานข้อที่ 4 "นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน" ผลการวิจัยในตารางที่ 6 ปรากฏว่านักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกันมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน" ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้ การที่ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้อาจเป็นเพราะ

1. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาส่วนใหญ่ได้รับประสบการณ์ความรู้เรื่องเพศจากการเรียนวิชาเพศศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาเอง ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ ประมาณร้อยละ 75 เคยเรียนวิชานี้ ฉะนั้นอาจเป็นไปได้ว่าการที่เจตคติของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้มีต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน อาจมีสาเหตุมาจากเหตุผลประการนี้ด้วย

2. พื้นฐานความรู้เดิมของนักศึกษาคือ มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ 6 อาชีวศึกษา และประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา เป็นพื้นฐานความรู้ที่จัดได้ว่าเป็นระดับเดียวกันเพราะว่าหลักสูตรทั้งสามหลักสูตรนี้ไม่มีการเรียนการสอนวิชาเพศศึกษาโดยตรง เป็นเพียงการสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในวิชาต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกันเท่านั้น ดังนั้นพื้นฐานความรู้เดิมของนักศึกษาจึงมีผลต่อเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศของนักศึกษาได้ใกล้เคียงกันมาก

3. ปัจจุบันอิทธิพลด้านสื่อมวลชนต่าง ๆ มีมาก และยังมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมากเพียงใด สื่อมวลชนก็ยังมีอิทธิพลต่อความรู้สึคนักคิดและเจตคติของบุคคลได้มากเท่านั้น ดังที่เห็นกันอยู่โดยทั่วไปว่า ทุกวันนี้มีการผลิตสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ หนังสือ ภาพยนตร์ วิทยุ ทีวี เป็นต้น เกี่ยวกับเรื่องเพศออกมาเผยแพร่ทางด้านความรู้ เนื้อหาสาระแปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา ทั้งในรูปสารคดีและบันเทิงเริงรมย์ จึงอาจเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ให้นักศึกษาได้รับความรู้ ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศได้โดยเท่าเทียมกัน จึงมีเจตคติต่อเรื่องนี้ไม่แตกต่างกันดังกล่าว

สมมุติฐานข้อที่ 5 และสมมุติฐานข้อที่ 6 "นักศึกษาที่มีอาชีพของบิดาและอาชีพของมารดาแตกต่างกันมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน" จากผลการวิจัยในตารางที่ 7, 8, 9 และ 10 พบว่า นักศึกษาที่มีอาชีพของบิดาและอาชีพของมารดาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้ แต่สอดคล้องกับการวิจัยของ วาสนา ศีลากร (วาสนา ศีลากร 2520 : 79) ซึ่งได้ศึกษาเจตคติ

ของนักเรียนที่บิดาและมารดามีอาชีพแตกต่างกันและพบว่านักเรียนมีเจตคติต่อเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน เหตุที่ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้ อาจเนื่องมาจาก

1. สภาพเศรษฐกิจและสังคมไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก กล่าวคือ ในสมัยนี้ทั้งบิดาและมารดาต้องใช้เวลาส่วนใหญ่กับการประกอบอาชีพเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว จนกระทั่งไม่มีเวลาสำหรับดูแลอบรมเด็ก และได้มอบภาระเรื่องนี้ให้กับโรงเรียนไปโดยปริยาย ฉะนั้นอาชีพของบิดาและอาชีพของมารดาจึงมีผลต่อเจตคติของเด็กน้อยมาก เมื่อเด็กมาอยู่ในโรงเรียนมีโอกาที่จะได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศได้โดยเท่าเทียมกัน นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่เช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะมาจากครอบครัวที่บิดาและมารดามีอาชีพแตกต่างกันก็ตาม แต่เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศก็ย่อมไม่แตกต่างกัน

2. อิทธิพลของสื่อมวลชนด้านต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว มีส่วนอย่างมากที่จะทำให้นักศึกษาทุกคนไม่ว่าจะมีบิดาและมารดาที่ประกอบอาชีพใดก็ตาม มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน

3. การที่นักศึกษาได้เรียนวิชาเพศศึกษาอย่างเป็นเอกเทศโดยแยกเป็นวิชาหนึ่งต่างหากนั้นก็มีส่วนทำให้นักศึกษามีความรู้และเจตคติที่คล้ายคลึงกันได้มากในแทบทุกด้านแม้จะเป็นด้านความรู้เรื่องเพศ

จากเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าวอาจทำให้นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีบิดาและมารดาซึ่งประกอบอาชีพแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกันได้

สมมุติฐานข้อที่ 7 : นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน" ผลการวิจัยจากตารางที่ 11 ปรากฏว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอาภาพร สุขาวงษ์ (อาภาพร สุขาวงษ์ 2520 : 81) ที่พบว่านักเรียนที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีสภาพแตกต่างกันมีเจตคติต่อเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน แต่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของวาสนา ศิลากร (วาสนา ศิลากร 2520 : 85) ซึ่งวิจัยพบว่านักเรียนที่อาศัยอยู่ในสภาพชุมชนที่แตกต่างกันมีเจตคติต่อเพศศึกษาแตกต่างกัน เหตุที่นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมแตกต่างกันมีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจาก

1. การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการศึกษาระดับต่าง ๆ ให้มีการสอดแทรกเนื้อหาความรู้เรื่องเพศลงไปวิชาต่าง ๆ มากขึ้น กล่าวคือในหลักสูตรระดับประถมศึกษาได้บรรจุเนื้อหาเรื่องเพศไว้ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และระดับมัธยมศึกษาได้บรรจุเนื้อหาเรื่องเพศไว้ในวิชาต่าง ๆ เช่น วิชาสุขศึกษา วิทยาศาสตร์ คหกรรมศาสตร์ และวิชาสังคมศึกษา เป็นต้น เห็นเหตุให้นักเรียนในสมัยนี้มีโอกาสได้รับความรู้เรื่องเพศจากโรงเรียนและเกิดเจตคติที่ดีต่อเรื่องเพศได้เท่าเทียมกัน

2. ปัจจุบันนี้ สื่อมวลชนต่าง ๆ มีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศกันอย่างมากมายทำให้เพิ่มโอกาสในการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้แก่ทุกวงสังคม รวมทั้งนักศึกษาซึ่งอยู่ในวัยที่สนใจเรื่องเพศมากอยู่แล้วโดยธรรมชาติ ก็ย่อมจะสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เรื่องนี้จากสื่อมวลชนต่าง ๆ มากกว่าประชาชนโดยทั่วไป

3. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาส่วนใหญ่มีโอกาสดูเรียนวิชาเพศศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาโดยตรง ซึ่งอาจารย์ผู้สอนส่วนมากผ่านการศึกษอบรมเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศมาโดยเฉพาะ จึงทำให้นักศึกษามีเจตคติไม่แตกต่างกัน และเจตคติอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่านักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษานั้นหมดมีเจตคติที่ดีต่อความรู้เรื่องเพศ (ตารางที่ 3) และนักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศจากครู อาจารย์ เป็นอันดับที่ 2 (ตารางที่ 15)

จากสาเหตุดังกล่าว อาจทำให้ภูมิลำเนาเดิมปราศจากอิทธิพลที่จะทำให้นักศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานที่ 8 "นักศึกษาวัยวิทยาลัยพลศึกษาที่เคยเรียนและไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน" ผลการวิจัยจากตารางที่ 12 ปรากฏว่านักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพิชัย ผดุงรัตน์ (Pichai Padoongrut. 1980 : 14 - 15) ที่ศึกษาเจตคติของนิสิต ระดับปริญญาตรี วิชาเอกสุขศึกษา ซึ่งพบว่า นิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าจะมีเจตคติต่อเพศศึกษามากกว่านิสิตที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาน้อยกว่าการที่นักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษานั้น อาจเนื่องมาจากผู้ที่เคยเรียน

วิชาเพศศึกษามีความรู้เรื่องเพศดีกว่าผู้ที่ไม่เคยเรียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของทวน ขาวหนู (ทวน ขาวหนู ม.ป.ป. : 15 - 16) ที่กล่าวไว้ว่าเจตคติที่ดีต่อเรื่องใด จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีความรู้ความเข้าใจต่อเรื่องนั้น ๆ อย่างถูกต้องเสียก่อนและในเรื่อง ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น ไพบูลย์ อินทริวิชา (ไพบูลย์ อินทริวิชา 2525 : 12) ได้กล่าวไว้ว่าผู้เรียนอาจมีเจตคติที่ไม่ดีต่อเรื่องใด ๆ เพราะว่าได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ อย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ ถ้าให้นักเรียนได้ทราบข้อเท็จจริงทั้งหมดนักเรียนอาจเปลี่ยนแปลง เจตคติดีขึ้นได้ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่านักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษาอย่างถูกต้องและชัดเจน จากครู อาจารย์ จะมีเจตคติที่ดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

สมมุติฐานข้อที่ 9 และสมมุติฐานข้อที่ 10 "นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่บิดาและ มารดา มีการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน" จากผลการวิจัย ตามตารางที่ 13 และตารางที่ 14 ปรากฏว่านักศึกษาที่บิดาและมารดา มีการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าสภาพเศรษฐกิจและสังคมไทยในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อย่างมาก ทำให้ครอบครัวมีบทบาทต่อการเรียนรู้ของเด็กน้อยลงกว่าสมัยก่อน ในสภาพปัจจุบัน สังคมไทยได้มีตัวแทนของการถ่ายทอดกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม (Socialization) อื่น ๆ เช่น กลุ่มเพื่อน โรงเรียน มหาวิทยาลัย สื่อมวลชน และกลุ่มอื่น ๆ ในสังคม ซึ่งเด็ก จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย (อาภาพร สุขาวงษ์ 2520 : 88) อิทธิพลของครอบครัว ที่มีต่อเด็กลดน้อยลงเป็นอันมาก และอีกประการหนึ่งบิดามารดาในยุคเศรษฐกิจตกต่ำเช่นนี้ ส่วนมากจำเป็นต้องทำงานนอกบ้านจนไม่มีเวลาเพียงพอที่จะอบรม ดูแลเด็กอย่างสมัยก่อน จำเป็นต้องฝากภาระ ความรับผิดชอบในเรื่องนี้ให้แก่โรงเรียนอย่างเต็มที่ เด็กในสมัยนี้จึง ขาดความใกล้ชิดสนิทสนมกับบิดามารดา ฉะนั้นการศึกษาของบิดามารดาจึงมีอิทธิพลต่อเจตคติ ของเด็กน้อยลงไปด้วย ทั้งนี้สอดคล้องกับผลการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศในครั้งนี้ ซึ่ง พบว่านักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศจากบิดามารดาอยู่ในอันดับที่ไม่มีความสำคัญนัก (ตาราง ที่ 15) สอดคล้องกับผลการวิจัยของอาภาพร สุขาวงษ์ (อาภาพร สุขาวงษ์ 2520 : 88) ซึ่งพบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดาในลักษณะที่แตกต่างกันจะมี

เจตคติต่อเพศศึกษาที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบิดาและมารดาที่มีการศึกษาแตกต่างกัน ก็อาจไม่มีผลกระทบมากพอที่จะทำให้เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อความรู้ เรื่องเพศแตกต่างกัน

การสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา จากตารางที่ 15 ปรากฏว่าแหล่ง ที่นักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศจัดเรียงตามลำดับความสำคัญจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ครูอาจารย์ เพื่อน ภาพยนตร์ โทรทัศน์หรือวิดีโอ หนังสือพิมพ์ แพทย์ บิดามารดา แผ่นภาพโฆษณา วิทยุ และญาติพี่น้อง

จากผลการวิจัยแสดงว่า หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เป็นแหล่งที่ทำให้ความรู้ในเรื่อง เพศแก่นักศึกษามากที่สุด กล่าวคือนักศึกษาจำนวนประมาณร้อยละ 80 ได้รับความรู้เรื่องเพศ จากแหล่งความรู้นี้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในปัจจุบันหนังสือและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ มีมากมาย หลายรูปแบบ เช่น นิตยสาร วารสาร ตำรา เอกสาร แผ่นปลิว ฯลฯ ซึ่งมีทั้งในแง่วิชาการ และบันเทิงเริงรมย์ นักศึกษาสามารถหาอ่านได้โดยง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือและ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ในทุกวันนี้ ได้เสนอความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศกันอย่างกว้างขวางและเปิดเผย จึงอาจทำให้นักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศจากแหล่งนี้มากที่สุด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของพิชัย ผดุงรัตน์ (Pichai Padoongrut, 1980 : 14 - 15) ที่พบว่าแหล่งที่ทำให้ความรู้เรื่องเพศแก่นิสิตมากที่สุดคือหนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ในด้านการจัดสอนความรู้เรื่องเพศ

1.1 ควรจัดให้มีการเรียนการสอนความรู้เรื่องเพศ (วิชาเพศศึกษา)

แก่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาทุกคน โดยจัดวิชานี้เป็นวิชาบังคับ

1.2 ควรจัดอบรมความรู้เรื่องเพศให้แก่ครู อาจารย์ทุกคน เพื่อเป็นการ ให้ความรู้ที่ถูกต้องเหมาะสมแก่ผู้สอน เพราะว่าจะเป็นผลดีต่อการถ่ายทอดความรู้และสร้าง เจตคติที่ถูกต้องเหมาะสมสำหรับนักศึกษาได้มาก

1.3 ครู อาจารย์ควรจะเป็นผู้เสนอแนะแหล่งความรู้เรื่องเพศที่เหมาะสม ให้แก่นักศึกษา

1.4 วิทยาลัยพลศึกษาและวิทยาลัยครู ควรจัดให้มีการบริการให้คำปรึกษา และแนะแนวแก่นักศึกษาในเรื่องเพศด้วย เพื่อเป็นการสร้างเจตคติที่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่อง เพศให้แก่ นักศึกษา ตลอดจนครู อาจารย์และบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ให้มีมากยิ่งขึ้น

1.5 สถานศึกษาต่าง ๆ โดยเฉพาะสถาบันที่ผลิตครู ควรจัดบรรจุครูผู้สอน ความรู้เรื่องเพศที่ได้มีการศึกษาอบรมทางด้านนี้โดยตรงมาสอนและดำเนินงานโครงการ แนะแนวเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

2. ในด้านสื่อมวลชน

2.1 เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพของสื่อมวลชนด้านต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ หนังสือหรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ โทรทัศน์หรือวีดีโอ ตลอดจนแหล่ง บันเทิงเรีงรมย์ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อเจตคติของเรื่องเพศของนักเรียน นักศึกษาและเยาวชน โดยทั่วไป ควรจะปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัดในการควบคุมสื่อมวลชนต่าง ๆ ดังกล่าว ให้ เสนอความรู้เรื่องเพศที่เหมาะสม

2.2 ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ควรเสนอเนื้อหาสาระ ที่ถูกต้องและเหมาะสมผ่านสื่อมวลชนต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ และควรจัดตั้งสมาคมส่งเสริม ความรู้เรื่องเพศขึ้น

3. ในด้านการวิจัย

3.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาและอาจารย์ในวิทยาลัย พลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ เพื่อจะได้ทราบว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่ และแตกต่างกัน เพียงใด

3.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความรู้และเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัย พลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ เพื่อจะได้ทราบว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

3.3 ควรจะได้มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความรู้และเจตคติของนักเรียน นักศึกษาในทุกระดับ เพื่อจะได้ทราบว่า เป็นไปในลักษณะใด แตกต่างกันหรือไม่

3.4 ควรจะมีการศึกษาเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ที่มีอายุแตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบว่ามีเจตคติแตกต่างกันตามระดับอายุ หรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คัณ ขาวหนู เทคนิคการสอนและการวัดผลสุศึกษา อักษรบัณฑิต ม.ป.ป. 388 หน้า
- "จัดหลักสูตรสอนเพศศึกษา" บ้านเมือง 7 สิงหาคม 2526 หน้า 7
- จันทร์ทิพย์ จิตราคนี ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนเพศศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย วิทยาลัยพลศึกษาพระนคร พ.ศ. 2519 ปริญญาโท ค.ม. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 2520, ไม่มีเลขหน้า อัดสำเนา
- "จิตแพทย์ชี้เยาวชนขาดแบบฉบับที่ดี ปล่อยให้เปลี่ยนแปลงทัศนะเรื่องเพศ" มติชน 23 สิงหาคม
2525 หน้า 10
- ชลิต แนวพนิช "เพศศึกษาข้อเสนอจากออสเตรเลีย" วิทยาสาร 24 : 27 - 30,
22 เมษายน 2516
- ชัชวาล โอสถานนท์ "เพศศึกษาจะแก้ปัญหาประชากรได้หรือไม่" ประชากรศึกษา
6 : 36 - 37 มิถุนายน 2522
- ชัยยง ขามรัตน์ เจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อการเรียนวิชาเอกสุศึกษา
ปริญญาโท วท.สม. มหาวิทยาลัยมหิดล 2523, 102 หน้า อัดสำเนา
- ชัยวัฒน์ บัญพงษ์ สุรีย์ กาญจนวงษ์ และ จารุณี นະวิโรจน์ เพศศึกษาแผนใหม่
บารมีการพิมพ์ 2523, 306 หน้า
- เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ โอเคียนส์โตร์
2522, 206 หน้า
- ณรงค์ สิ้นสวัสดิ์ จิตวิทยาทางการเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2518, 142 หน้า
- เคชา สุขารมณ์ "เพศศึกษา" สยาม 10 ตุลาคม 2516 หน้า 9
- เคโซ สนวนานท์ ปทานุกรมจิตวิทยา โอเคียนส์โตร์ 2520, 60 หน้า
- เต็มสิริ บุญยสิงห์ "เพศศึกษาวิชาชื่อไม่เพราะ" จุดยืนและทิศทางการศึกษาไทย วัฒนาพานิช
2518, 320 หน้า
- เทพนม เมืองแมน "ทัศนคติของนักเรียนไทยต่อการสอนเพศศึกษาและประชากรศึกษาใน
โรงเรียน" เพศศึกษาและปรัชญา 44 : 13 - 15 พฤศจิกายน 2518

นพพร พานิชสุข "ผลการวิจัยเรื่องทัศนคติและความต้องการของคณาจารย์และนักเรียนมัธยมศึกษา
 สำนักรามคำแหงในเรื่องการสอนเพศศึกษา" รวมคำแห่ง 7(2) : 266 - 284
 เมษายน 2523

นันทวัน สุชาโต "ความสัมพันธ์ของเยาวชนเกี่ยวกับเพศ ความรักและการแต่งงาน"
เยาวชนไทย หน้า 117 - 137 สถาบันวิจัยทางสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 2526

นิยม ฉิมตระกูล การศึกษาทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่สาม ในโรงเรียนมัธยมศึกษา
 ส่วนกลางที่มีต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา ปรินทิพย์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 99 หน้า อัดสำเนา

บรรเทา อุทัยทัศน์ ความคิดเห็นของครูระดับประถมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ที่มีต่อการสอน
 เพศศึกษา ปรินทิพย์ กศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 184 หน้า อัดสำเนา
 ประทีป พุกพากิณ การศึกษาความสนใจในการอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสาร และวารสาร
 ของนักศึกษาวิทยาลัยครูเทพสตรี ปรินทิพย์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2515, 140 หน้า อัดสำเนา

ประภาเพ็ญ สุวรรณ ทัศนคติ การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย ไทยวัฒนาพานิช
 2520, 143 หน้า

"เพศศึกษาและประชากรศึกษา" ประชากรศึกษา 3 : 1 - 10 มิถุนายน 2522
 พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว "มูลฐานพฤติกรรมการเมืองของมนุษย์" สังคมศาสตร์ 4 : 11 ตุลาคม
 2520

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ เครื่องมือและวิธีการเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 146 หน้า

พิเชฐ ศรีวรกุล การศึกษาทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง
 ที่มีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา ปรินทิพย์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2518, 90 หน้า อัดสำเนา

ไพบูลย์ อินทริวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวัดทัศนคติ หน่วยวิจัยสภาการศึกษาแห่งชาติ
 2515, 92 หน้า

มโนทัย สุนทรเวช ทัศนคติของครูในเรื่องเพศศึกษา ปรินิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์-

มหาวิทยาลัย 2520, 135 หน้า อัดสำเนา

มหาดไทย, กระทรวง กองวิจัยและวางแผนกรมตำรวจ รายงานสถิติคดีอาญาทั่วไป พ.ศ.2521-

2526 อัดสำเนา

รักวงศ์ โพธิสาร การศึกษาการเปลี่ยนแปลงทัศนคติด้านเพศศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 87 หน้า อัดสำเนา

เรณู เจริญศรี ทัศนคติของนักเรียนอาชีวศึกษาชั้นปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับความ

สัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง ปรินิพนธ์ วท.สม. มหาวิทยาลัยมหิดล 2525,

103 หน้า อัดสำเนา

วันทนา กลิ่นงาม ภาวะการหย่าร้างของประชากรไทยในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่างปี พ.ศ.

2512 - 2521 ปรินิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล 2523, 239 หน้า อัดสำเนา

วาสนา ศิลากร การศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดลำปางที่มีต่อการจัด

ให้มีการสอนเพศศึกษา ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2520, 93 หน้า อัดสำเนา

วิทยาลัยพลศึกษาส่วนภูมิภาค, สำนักงาน สถิตินักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ม.ป.ท. 2525,

เอกสารอัดสำเนา

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง (พลศึกษาและสุขศึกษา) ม.ป.ท.

2525, เอกสารอัดสำเนา

วิศิษฐ์ วัชรวิญญู วัยรุ่นกับปัญหาทางเพศ สำนักพิมพ์เกล็ดไทย 2518, 100 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง กองแนะแนวการศึกษาและอาชีพ "บทบาทนักแนะแนวในการป้องกัน

และแก้ไขปัญหาด้านเพศศึกษา" แนะแนว 42 : 95 - 102, ธันวาคม 2518 - มกราคม

2519

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น

2520, 442 หน้า

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 จงเจริญการพิมพ์ 2520, 252 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 กรุงเทพมหานคร 2525, 314 หน้า

ศุภวัณย์ พลายน้อย และ เนาวรัตน์ พลายน้อย เพศศึกษาสำหรับระดับมัธยมศึกษา

เอกสารประกอบการสัมมนา 2525, 11 หน้า อัดสำเนา

สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย เพศศึกษา โอเคียนสโตร์ 2525, 344 หน้า

สรศักดิ์ ศรีเพ็ญ ความรักและการมณเฑาะว์ในวัยเด็ก สหพันธ์การพิมพ์ 2514, 392 หน้า

สมศักดิ์ กองเที่ยง "เพศศึกษา" เอกสารประกอบการบรรยายหลักสูตรมัธยม มหาวิทยาลัย
รามคำแหง 2515 อัดสำเนา

"สังคมไทยใกล้วิกฤตทุกที สถิติพ้อข่มขืนลูกมากขึ้น" มติชน 8 กรกฎาคม 2527 หน้า 1, 16

สาธารณสุข, กระทรวง กองกามโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ รายงานสถิติผู้ป่วยกามโรค

พ.ศ. 2525 - 2526 อัดสำเนา

สารภี สุทธิเสวนต์ การสำรวจทัศนคติและความสนใจของครูและผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เกี่ยวกับการสอนเพศศึกษา

ปริญญาทิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2509, 81 หน้า อัดสำเนา

สุชา จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม หลักการศึกษาคติวิทยา หลักการสอน แพรวพินยา
2517, 172 หน้า

สุชาติ โสมประยูร "การสอนเพศศึกษา" ศูนย์ศึกษา 16 : 13 - 40, เมษายน 2512

_____ "ธรรมชาติของเรื่องเพศศึกษา" ประชากรศึกษา 3 : 11 - 12, มิถุนายน
2522

_____ "เพศศึกษา" ศูนย์ศึกษา 3 : 34 - 35, ตุลาคม 2511

_____ สุขวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 236 หน้า

สุชาติ โสมประยูร และ วรณี โสมประยูร เพศศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2521, 284 หน้า

สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์ ความคิดเห็นของครูใหญ่โรงเรียนรัฐบาล ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เกี่ยวกับการสอนเพศศึกษา ปริญญาทิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2513, 273 หน้า อัดสำเนา

สุรินทร์ สรสิริ "เพศศึกษา" วิทยาราย 73 : 28 - 29, สิงหาคม 2517

- สำราญ เพชรจอม การศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนราษฎร์
จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2518, 94 หน้า อัดสำเนา
- เสนอ อินทรสุขศรี "เพศศึกษา" วิทยาสาร 1 : 26 - 28, 69 - 70, 1 มกราคม
 2509, 2 : 26 - 27, 6 : 4 - 15, 8 มกราคม 2509
- เหม ทองชัย ทัศนคติเชิงเสมอภาคของเยาวชนเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
 ปรินุณานิพนธ์ กศ.ค. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 251 หน้า
 อัดสำเนา
- เอนก อารีพรรค และ สุวัฒนา อารีพรรค เรียนรู้เรื่องเพศ โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์-
 มหาวิทยาลัย 2525, 369 หน้า
- อาภาพร สุขาวงษ์ การศึกษาทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชลบุรี
ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2520, 96 หน้า อัดสำเนา
- โสภาส ธรรมวานิช "ประโยชน์ของเพศศึกษา" เพศศึกษาและปรัชญา 1 : 4 - 9,
 มีนาคม 2516
- Allport, Gordon W. Reading in Attitude Theory and Measurement.
 New York, John Welley and Sons, 1967. 965 p.
- Handbook of Social Psychology. Worcester, Mass Clark
 University Press, 1935. 357 p.
- Anastasi, Anne. Psychological Testing. New York, The Macmillan
 Company, 1968. 665 p.
- Berry, Mildred E. "Sex Education in Dade County Public Secondary
 Schools." Dissertation Abstracts International, 35 : 4118 - A,
 January, 1975.
- Best, John W., Research in Education. New York, Englewood Cliffs,
 Prentice - Hall, 1959. 320 p.
- Cronbach, Lee Joseph. Essentials of Psychological Testing. 3 rd.
 ed., New York, Harper and Row, 1970. 752 p.

- Edwards, Allen Louis, Statistical Analysis. Rinehart Company, Inc., New York, 1957. 238 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 5 th. ed., Tokyo, McGraw-Hill International Book, 1981. 549 p.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York, McGraw - Hill Book Company, 1973. 681 p.
- Gurney, Henry John, "Acceptable Concepts, Grade Placement, and Class Organization for Sex Education in School." Dissertation Abstracts International, Vol. 27 : 1197 - B, October 1966.
- Bahn, John F. An Introduction to Psychology. New York, Doubleday & Company, Inc., 1962. 345 p.
- Hilgard, Ernest R. Introduction to Psychology. New York, Harcourt, Brace and World, 1967. 686 p.
- Jacobson, Sylvia, "Sex Education-A Community Project," Journal of Research and Development in Education. 10 : 27, 1967.
- Kendler, Howard H. Basic Psychology. California : W.A. Benjamin, Inc., 1974. 750 p.
- Kilander, H. Frederick. Sex Education in the Schools. London, The Mac Millan Company, 1970. 435 p.
- Klausmeir, H. and Ripple, R.E. Learning and Human Abilities. New York, Harper and Row Publisher, Inc., 1971. 810 p.
- Kretch, D. and Crutchfield, R.S. Theory and Problems in Social Psychology. New York, McGraw-Hill, 1948. 660 p.
- Lindquist, Everet Franklin. Design and Analysis of Experiment in Psychology and Education. Boston, Houghton Mifflin, 1956. 393 p.
- Lowing, Lowrence Francis, "Expressed Needs and Interests as a Basic of Sex Education for Ninth grade Students", Dissertation Abstracts International, Vol. 32, No. 12 : 6685 - A, June, 1972.
- Lucus, Gerald. "Sex Education Today", The Magazine of the World Health Organization. July - August 1969. p. 31 - 34
- McDonald, Frederic J. Educational Psychology, San Francisco, Wadsworth Publishing, 1959. 748 p.
- Pichai Padoongrut. A Study of Attitude towards Sex Education of the Last Year Students Majoring in Health Education of Srinakharinwirot University. Master's Thesis, Mahidol University, 1980. 111 p.

- Pompian, Helen Kilmer, "A Study of the Initiation of a Sex Education Program in an Elementary School with an Analysis of the Sexual Knowledge of the Sixth-Grade Pupils Involved and of their Attitudes and those of their Parents and Teachers," Dissertation Abstracts International, Vol. 30, No. 9 : 3711 - A, March, 1970.
- Remmers, H.H. Introduction to Opinion and Attitude Measurement. New York, Harper and Brothers Publisher, 1954. 438 p.
- Rokeach, Milton. Beliefs, Attitudes and Values. San Francisco, Jossey - Bass, 1970. 675 p.
- Rubin, Isadore and Lester A. Kirkendall. Sex in the Adolescent Years. New York, Association Press, 1964. 190 p.
- Segal, Zev, "A Comparision of Sex Education Attitudes of Graduate Students in Elementary Education and Graduate Students in Secondary Education", Dissertation Abstracts International, Vol. 24, No. 2 : 708, August, 1963.
- Selltiz Claire, and Others. Attitudes. New York, Penguin Book Company, 1966. 372 p.
- Thurstone, L.L. Theory and Measurement. New York, John Willey and Sons, 1976. 345 p.
- Triandis, Henry C. Attitude and Attitude Change. New York, John Willey and Sons, Inc., 1971. 232 p.
- Warren, Carrie Lee, "Source and Accuracy of College Students' Sex Knowledge", The Journal of School Health, Vol. 43, No. 8 : 588, October, 1973.
- Warren R. Johnson, and Magaret Schutt. "Sex Education Attitude of School Administrations and School Board Members", The Journal of School Health. Vol. 41, No. 6 : 64 - 67, February, 1966.
- Woody, Jane Divita, "Contemporary Sex Education Attitudes and Implications for Child Rearing", Dissertation Abstracts International, Vol. 43, No. 4, April, 1973.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

คำอ่านจําแนกของแบบสอบถาม

ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
	(t)		(t)		(t)
1	4.3520	18	3.1977	35	2.3333
2	2.1875	19	1.7857	36	3.3693
3	6.4181	20	2.5862	37	3.0000
4	2.4457	21	2.5735	38	7.0293
5	2.9976	22	2.3987	39	6.0044
6	2.4554	23	3.0000	40	2.3987
7	1.8987	24	2.3981	41	1.9886
8	2.1882	25	2.4194	42	4.5872
9	2.2636	26	2.7027	43	2.7027
10	2.0833	27	3.5156	44	4.2776
11	2.2541	28	5.0716	45	5.6667
12	2.4457	29	2.2233	46	3.0000
13	5.1724	30	4.5918	47	1.8750
14	2.5964	31	4.2776	48	2.6525
15	6.1046	32	5.0000	49	1.8726
16	3.8759	33	6.0706	50	1.7699
17	4.7945	34	2.5568	51	4.2776

ภาคผนวก ข.
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นักศึกษาที่รักทั้งหลาย

เพศศึกษาหรือความรู้เรื่องเพศ เป็นเรื่องที่ยังหาข้อสรุปไม่ได้ว่ามีจุดยืนอยู่ในทิศทางใด ในทัศนะของนักศึกษาพลศึกษา ผู้วิจัยจึงใคร่จะทราบความคิดเห็นของนักศึกษาว่ามีความคิดเห็นอย่างไรในเรื่องเพศศึกษา คำตอบของนักศึกษาจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่นักวิชาการในการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษา

ผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากนักศึกษาได้กรุณากรอกแบบสอบถามไปตามความรู้สึกรู้สึกที่แท้จริงของนักศึกษาเอง โดยไม่ต้องลงชื่อของนักศึกษา แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับและจะนำคำตอบไปใช้ในการวิจัยเท่านั้น

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

(นายสุชิน บัวงาม)

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกสุขศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

แบบสอบถามทั้งหมดมี 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 เจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ (เพศศึกษา)

ตอนที่ 3 แหล่งความรู้เรื่องเพศ (เพศศึกษา)

ต่อไปนี้เป็นแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงบนช่อง ☐ หน้าคำตอบให้ตรงกับคำตอบที่ท่านเห็นว่าถูกต้อง ตรงกับตัวท่านเอง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. วิชาเอก ☐ พลศึกษา ☐ สุขศึกษา
3. พื้นฐานความรู้เดิม ☐ ม.ศ. 5 หรือ ม.ศ. 6
☐ อาชีวศึกษา
☐ อื่น ๆ (ระบุ)
4. อาชีพบิดา ☐ แพทย์ พยาบาล ☐ ครู
☐ ตำรวจ ☐ ทหาร
☐ ทำไร่ ☐ ทำนา
☐ เลี้ยงสัตว์ ☐ ค้าขาย
☐ รับจ้างทั่วไป ☐ อื่น ๆ (ระบุ)
5. อาชีพมารดา ☐ แพทย์ พยาบาล ☐ ครู
☐ ตำรวจ ☐ ทหาร
☐ ทำนา ทำไร่ ☐ ทำสวนผัก ผลไม้
☐ เลี้ยงสัตว์ ☐ ค้าขาย
☐ รับจ้างทั่วไป ☐ อื่น (ระบุ)

6. อาชีพผู้ปกครอง (ตอบเฉพาะผู้ที่บิดาและมารดาเสียชีวิตแล้วทั้งคู่)

- ☐ แพทย์ พยาบาล ☐ ครู
☐ ตำรวจ ☐ ทหาร
☐ ห่านา ทำไร่ ☐ ทำสวนผัก ผลไม้
☐ เลี้ยงสัตว์ ☐ ค้าขาย
☐ รับจ้างทั่วไป ☐ อื่น ๆ (ระบุ)

7. ภูมิลำเนาเดิมอยู่ในจังหวัดใด (ระบุ)

8. ประสบการณ์เรียนวิชาเพศศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา

- ☐ เคยเรียน ☐ ไม่เคยเรียน

9. การศึกษาของบิดา ☐ ไม่ได้เรียนหนังสือ ☐ ประถมศึกษา

- ☐ มัธยมศึกษา ☐ อาชีวศึกษา

- ☐ ปริญญา

10. การศึกษาของมารดา ☐ ไม่ได้เรียนหนังสือ ☐ ประถมศึกษา

- ☐ มัธยมศึกษา ☐ อาชีวศึกษา

- ☐ ปริญญา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ

(เพศศึกษา)

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความแต่ละข้อและพิจารณาว่ามีความเห็นสำหรับข้อความแต่ละข้อในลักษณะใด โดยทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด คือ

ทำเครื่องหมายในช่อง "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ถ้าท่านเห็นด้วยอย่างมากกับข้อความนั้น

ทำเครื่องหมายในช่อง "เห็นด้วย" ถ้าท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นแต่ไม่มากนัก

ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่เห็นด้วย" ถ้าท่านมีความเห็นก้ำกึ่งกันและตัดสินใจไม่ได้

ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง" ถ้าท่านรู้สึกคัดค้านกับข้อความนั้น

ทำเครื่องหมายในช่อง "ไม่แน่ใจ" ถ้าท่านไม่เห็นด้วยเลยกับข้อความนั้นและคัดค้านเต็มที่

ตัวอย่าง

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
(0) ความรู้เรื่องเพศเป็นเรื่องไร้สาระ					
(00) ความรู้เรื่องเพศช่วยลดปัญหาการปรับตัวของวัยรุ่น					

แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ (เพศศึกษา)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. การให้ความรู้เรื่องเพศเป็นการ "กันไว้ดีกว่าแก้" เกี่ยวกับปัญหา ทางเพศ					
2. การที่นักศึกษาประพฤตินไม่เหมาะสมต่อเพศตรงข้าม สาเหตุหนึ่ง เกิดจากการขาดความรู้เรื่องเพศ					
3. เพศศึกษาควรเป็นหน้าที่และความ รับผิดชอบของพ่อแม่เท่านั้น					
4. ไม่ควรสอนเพศศึกษาเพราะขัด กับวัฒนธรรมไทย					
5. การปล่อยให้นักศึกษาชนวนชวายน หาความรู้ทางเพศด้วยตนเอง ย่อมก่อให้เกิดผลเสียมากกว่า ผลดี					
6. ไม่ควรสอนเพศศึกษาแก่นักเรียน หลายคนพร้อมกัน					
7. ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจที่ครูทั้งหลาย ไม่เข้าใจถึงความจำเป็นของการ สอนเพศศึกษาในโรงเรียน					
8. ไม่จำเป็นต้องมีการสอนเพศศึกษา เพราะว่าอิทธิพลของวัฒนธรรม ไทยสามารถป้องกันได้จากการ มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิด ๆ ได้ อยู่แล้ว					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
9. การสอนเพศศึกษาจะทำให้ผู้เรียน ประพฤติดังผิดทางเพศมากยิ่งขึ้น					
10. เพศศึกษาช่วยลดปัญหาการหย่า ร้างได้					
11. เยาวชนจะรู้จักยับยั้งชั่งใจในเรื่อง เพศได้ดียิ่งขึ้น ถ้าได้เรียนเพศ ศึกษา					
12. โรงเรียนไม่ควรสอนเพศศึกษา แก่นักเรียนเพราะจะเป็นการ ชี้โพรงให้กระรอก					
13. การมีความรู้เรื่องเพศมากเป็น เรื่องอันตรายต่อครอบครัวและ สังคม					
14. เพศศึกษาช่วยให้พ่อแม่และผู้ปกครอง สั่งสอนอบรมลูกหลานในเรื่อง เพศได้อย่างถูกต้อง					
15. เพศศึกษาช่วยลดปัญหาการป่วย เป็นกามโรคได้					
16. เพศศึกษาช่วยให้คู่สมรสปรับตัว อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข					
17. เพศศึกษาช่วยลดปัญหาการรีดลูก ได้					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
18. เพศศึกษาไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ					
19. เพศศึกษาเป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งที่ทุกคนต้องเรียนรู้					
20. คนที่มีความรู้และความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาจะมีเจตคติที่ดีต่อเรื่องเพศและชีวิตครอบครัว					
21. ควรสอนเพศศึกษาให้กับผู้ที่มีปัญหาทางเพศเท่านั้น					
22. เพศศึกษาช่วยลดปัญหารักร่วมเพศได้					
23. การสอนเพศศึกษาช่วยลดปัญหาทางเพศของวัยรุ่นให้น้อยลงได้					
24. นักศึกษาไม่จำเป็นต้องเรียนเพศศึกษาเพราะว่ามีความรู้เรื่องเพศเพียงพอแล้ว					
25. เพศศึกษาช่วยให้ผู้เรียนมีสุขภาพและมนุษยสัมพันธ์ที่ดี					
26. เพศศึกษาช่วยให้นักศึกษาเลือกคู่ครองได้อย่างเหมาะสม					
27. เพศศึกษาช่วยให้คู่สมรสวางแผนครอบครัวได้อย่างเหมาะสม					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
28. ความรู้เรื่องเพศสอดแทรกอยู่ใน หลายวิชา ในโรงเรียนทุกระดับ เพียงพอแล้ว					
29. ข้าพเจ้าตั้งใจมากที่หนังสือพิมพ์ทุก ฉบับไม่เห็นด้วยกับการสอนเพศ ศึกษาในโรงเรียน					
30. การสอนเพศศึกษาจะทำให้วัยรุ่น สามารถควบคุมอารมณ์ทางเพศได้					
31. เพศศึกษาช่วยปลูกฝังให้นักศึกษามี เจตคติที่ดีต่อเพศตรงข้าม					
32. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะจงใจเพื่อน ๆ ให้เห็นด้วยกับการเรียนเพศศึกษา					
33. การจัดให้มีการเรียนการสอนเพศ ศึกษาในสถานศึกษาไม่มีอันตราย แต่อย่างใด					
34. ข้าพเจ้ารู้สึกอายที่จะพูดคุยเกี่ยว กับเรื่องเพศ					
35. เพศศึกษาช่วยให้คู่สมรสเลือกใช้ชีวิต คุมกำเนิดได้อย่างเหมาะสม					
36. อาชญากรรมทางเพศเกิดขึ้นเนื่อง จากบุคคลขาดความรู้เรื่องเพศ					
37. เพศศึกษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศได้ดี					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
38. ผู้ใหญ่เท่านั้นที่ควรเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา					
39. ข้าพเจ้าจะสอนเพศศึกษาให้แก่นักเรียนแม้ว่าเพื่อนของข้าพเจ้าจะไม่เห็นด้วยก็ตาม					
40. นักศึกษาหญิงไม่ควรเรียนเพศศึกษาเพราะว่าเป็นเรื่องน่าละอายสำหรับกุลสตรีไทย					
41. เรื่องเพศเป็นเหตุการณ์ทางธรรมชาติซึ่งสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีการสอน					
42. เพศศึกษาช่วยให้นักศึกษาวางชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข					
43. เพศศึกษาช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามีบุคลิกภาพและการเจริญเติบโตที่ดี					
44. ไม่ควรสอนเพศศึกษาในชั้นเรียนที่มีนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเรียนร่วมกัน					
45. เพศศึกษาเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศและการสืบพันธุ์เท่านั้น					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
46. เพศศึกษาไม่ใช่เรื่องลามกอนาจาร					
47. ทุกคนจะรู้เรื่องเพศได้เองโดย อัตโนมัติ					
48. เพศศึกษาช่วยให้บุคคลมีการเปลี่ยนแปลง ทางเพศเหมาะสมตามวัย					
49. เพศศึกษาสามารถสร้างเจตคติที่ ถูกต้องในเรื่องเพศแก่ผู้เรียนได้					
50. เพศศึกษาเป็นวิทยาการแขนงหนึ่ง					
51. เพศศึกษาช่วยให้นักศึกษาเกิดความ เข้าใจและมีเจตคติที่ดีในเรื่อง ธรรมชาติของเพศและพฤติกรรม ระหว่างเพศ					

ตอนที่ 3 แบบสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษา

คำชี้แจง นักศึกษาได้รับความรู้เรื่องเพศมาจากแหล่งใดบ้าง ให้เขียนตัวเลขลงในช่องที่กำหนดให้เพียง 5 ข้อ เท่านั้น โดยใช้เลข 1 สำหรับแหล่งที่ได้รับความรู้มากที่สุดเรียงตามลำดับจนถึงเลข 5 สำหรับแหล่งที่ได้รับรู้น้อยที่สุด

- ☐ บิดา มารดา
- ☐ ครู อาจารย์
- ☐ เพื่อน
- ☐ แพทย์
- ☐ ญาติพี่น้อง
- ☐ หนังสือพิมพ์
- ☐ หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ
- ☐ ภาพยนตร์
- ☐ โทรทัศน์หรือวิดีโอ
- ☐ วิทยุ
- ☐ แผ่นภาพโฆษณา
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ)

การศึกษาเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ

บทคัดย่อ

โดย

สุชิน บัวงาม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2528

ความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ โดยแยกศึกษาตามเพศ วิชาเอก พื้นฐานความรู้เดิม อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ภูมิลำเนาเดิม ประสบการณ์ การเรียนวิชาเอกเพศศึกษา การศึกษาของบิดา และการศึกษาของมารดา พร้อมกับสอบถามแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักศึกษาด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาที่เปิดสอนทั้งวิชาเอกพลศึกษา และวิชาเอกสุขศึกษา ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ ในปีการศึกษา 2527 จำนวน 589 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามซึ่งมี 3 ตอน ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบ ตอนที่ 2 เจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ และตอนที่ 3 แหล่งความรู้เรื่องเพศ แบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อความรู้เรื่องเพศมีความเชื่อมั่นที่ระดับ .95 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t - test และ F - test

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้งหมดมีเจตคติที่ดีต่อความรู้เรื่องเพศ นักศึกษาที่มีเพศพื้นฐานความรู้เดิม อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ภูมิลำเนา การศึกษาของบิดา และการศึกษาของมารดา ที่แตกต่างกัน มีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่าแหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศแก่นักศึกษา เรียงตามลำดับความสำคัญจากมากที่สุดถึงน้อยที่สุดได้แก่ หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ครู-อาจารย์ เพื่อน ภาพยนตร์ โทรทัศน์หรือวิดีโอ หนังสือพิมพ์ แพทย์ บิดามารดา แผ่นภาพโฆษณา วิหุ และญาติพี่น้อง

A STUDY OF PHYCICAL EDUCATION COLLECE STUDENTS' ATTITUDE
TOWARDS SEX KNOWLEDGE

AN ABSTRACT
BY
SUCHIN BOAGNAM

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1985

A STUDY OF PHYSICAL EDUCATION COLLEGE STUDENTS' ATTITUDE TOWARDS SEX KNOWLEDGE.

The perposes of this research were to study the physical education college students' attitude towards sex knowledge according to their sexes, major subjects, educational backgrounds prior to enrollment, parents' occupations, habitats, previous exposure to sex education course, parent's educational background, and sources of sex knowledge.

Eight hundred 51 - item questionnaires were handed out to last year students in 6 randomly selected Physical Education colleges out of a total of 17 colleges. Seven hundred sixty three questionnaires were returned, and 731 or 91.38% were completely answered. Out of these, 589 forms were randomly picked for further analysis. T - and F - tests of significant differences were employed.

The results showed that the overall students' attitude toward sex knowledge was good. There was no difference found in regard to their sexes, students' previous educational backgrounds, parents' occupations, parents' backgrounds, and students' habitats. However, students who majored in different subject fields had different attitude towards sex knowledge at the .01 level of significance: the health education majors held a better attitude than physical education majors. Students who were previously exposed to a sex education course also had a better attitude towards the subject than those who had no exposure ($P \leq .05$)

The students' major sources of sex knowledge were, from high to low levels of importance, books or other printed materials, teacher, teacher, friend, movies, television or videotape, newspapers, doctors, parents, posters, radio and relatives.

ประวัติของผู้วิจัย

ผู้วิจัย นายสุชิน บัวงาม

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2514 สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนศรียาภัย
จังหวัดชุมพร
- พ.ศ. 2516 สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา จากวิทยาลัยครู
เพชรบุรี อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
- พ.ศ. 2520 สำเร็จปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สุขศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
- พ.ศ. 2528 สำเร็จปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สุขศึกษา) จากมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประวัติการทำงาน

- พ.ศ. 2521 ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอาจารย์ 1 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี
กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ